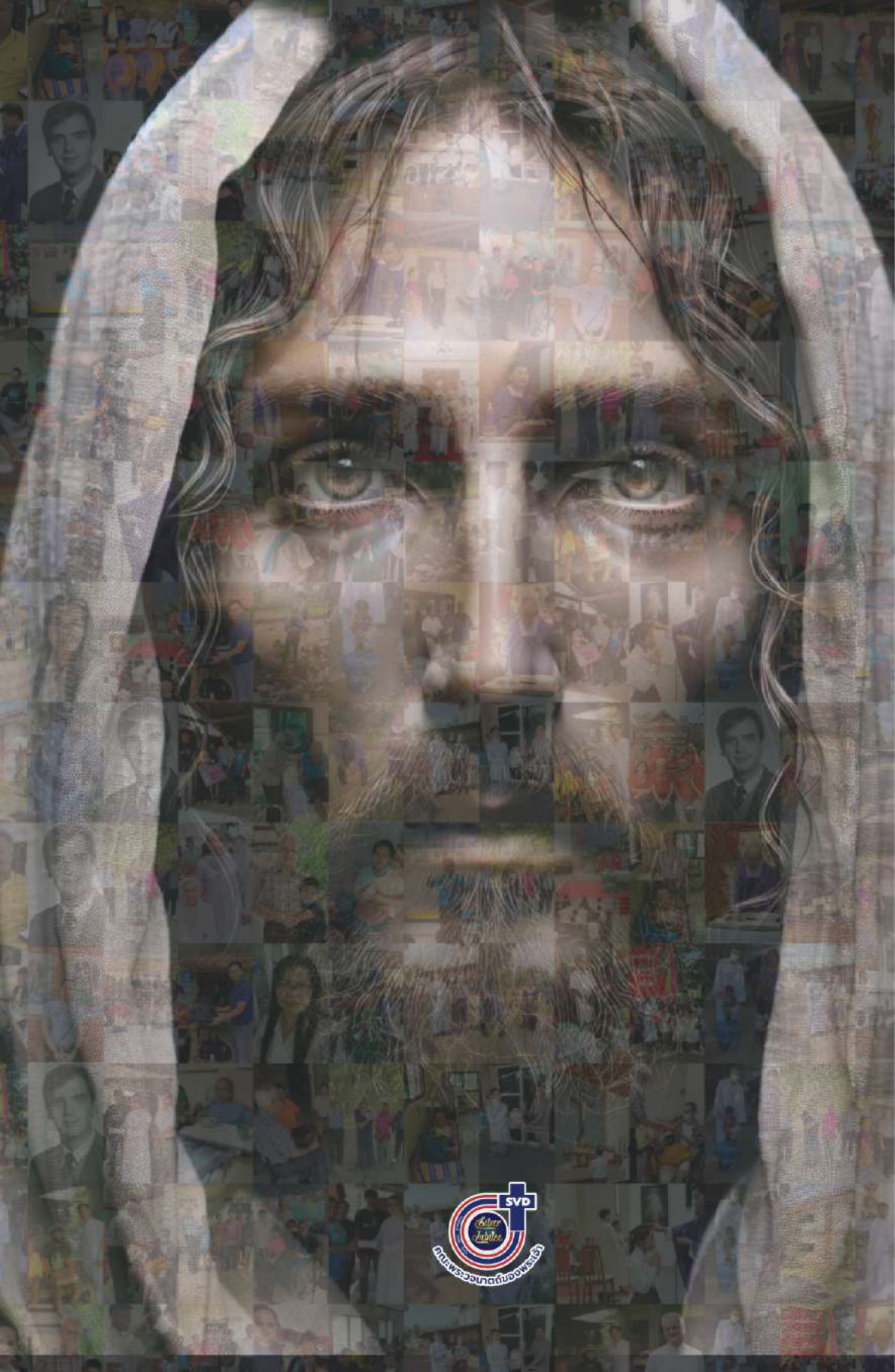

His *M*ission, Our *M*ission

25 Years of Witnessing to the Word
in Thailand

Society of the Divine Word, Australia Province
2024

His Mission, Our Mission

25 Years of Witnessing to the Word in Thailand

Society of the Divine Word, Australia Province
Thailand, 2024

Cover and logo design by Pronpol Paul Rakboonyuang

Published by Asian Research Center for Religion and Social Communication,
St John's University, Vibhavadi Rangsit, Chatuchak, Bangkok, Thailand 10900
Printed at SVD Bangkok, 103/37 Soi Ngamwongwan 30, Laksi, Bangkok,
Thailand 10210

Copyright 2024 Asian Research Center for Religion and Social Communication,
St John's University, Thailand

ISBN 978-974-487-167-1

TABLE OF CONTENTS

Foreword <i>Fr Anthony Le Duc SVD</i>	7
Message on the Occasion of the Silver Jubilee of the SVD Presence in Thailand-Myanmar <i>Fr Paulus Budi Kleden SVD</i>	12
Message From Provincial Superior <i>Fr I. A. Rass SVD</i>	16
คำอวยพรเนื่องในโอกาสฉลองครบรอบ 25 ปีของคณะพระวอนาถ์ของพระเจ้าใน ประเทศไทย / Congratulatory Message for the 25th Anniversary of SVD in Thailand <i>Bishop Joseph Luechai Thatwisai</i>	19
Reflecting on 25 Years of Mission in Thailand: A Journey of Faith and Service <i>Albano Da Costa SVD</i>	23
Congratulations Message from AUS Province Counsellor <i>Boni Buabendri SVD</i>	26
SVD Thailand Timeline / ไทม์ไลน์เส้นทางแห่งพระหรรษทานของคณะ พระวอนาถ์ของพระเจ้าแห่งประเทศไทย	28
Q & A with Br Damien Lunders SVD / Q&A ภราดาเดเมียน ลันเดอร์ส SVD	46
Q&A with Br Ron Fratzke SVD / Q&A ภราดารอน แฟร์ทซ์กี SVD	54

2 His Mission, Our Mission

Embracing the Joys and Challenges of Missionary Life in Rural Thailand / โอบกอดความชื่นชมยินดีและความท้าทายในชีวิตธรรมทูตในพื้นที่อันห่างไกล

Fr Truong Thong Le SVD 61

A Journey of Faith and Cultural Understanding / เส้นทางแห่งความเชื่อและความเข้าใจในวัฒนธรรม

Fr Bernardus N. Bella SVD 65

Celebrating Diversity and Unity / เฉลิมฉลองความหลากหลายและความเป็นหนึ่งเดียว

Fr Chanthavong Anisong SVD 69

Committing to Missionary Service / ทุ่มเทในงานรับใช้

Fr Anthony Tat Binh Nguyen SVD 74

Forming Cultural and Spiritual Connections / สายสัมพันธ์ทางจิตวิญญาณ

Fr Duc Linh Nguyen SVD 79

Bonds of Faith in Rural Thailand / ความผูกพันในความเชื่อ

Fr Rajasekhar Reddy Bobba SVD 84

Meeting Challenges, Building Community / ยึดมั่นท่ามกลางความท้าทาย

Fr Peter Tran Hai Ha SVD 87

แบ่งปันประสบการณ์งานธรรมทูตในประเทศไทย

Fr Tran The Vinh SVD 90

A Place I Call Home / สถานที่ที่ผมเรียกว่า “บ้าน”

Fr Anthony Le Duc SVD 92

แบ่งปันประสบการณ์งานธรรมทูตในประเทศไทย <i>Fr FX Pham Dinh Tuan SVD</i>	97
Finding God's Call: A Winding Journey to Missionary Vocation among Migrants / การค้นหาคาทรงเรียกของพระเจ้า: การเดินทางที่คดเคี้ยวสู่ กระแสเรียกธรรมทูตท่ามกลางบรรดาผู้อพยพ <i>Deacon Peter Dang Quoc Cuong SVD</i>	99
My Vocation Journey as an SVD Student / เส้นทางกระแสเรียกในฐานะนักศึกษา <i>Frt Bhumbodin Hiranrattanjinda SVD</i>	105
Called to Missionary Life <i>Novice Peter Hung Dinh Nguyen</i>	113
7-Year Journey in Thailand: From Migrant Worker to Religious Life <i>Novice Joseph Phan Van Thong</i>	118
SVD House in Bangkok: The Place for the Wayfarer <i>Tran Minh Nhat</i>	122
พันธกิจของพระองค์คือพันธกิจของเรา / His Mission is Our Mission <i>Phornphan Inthisan Potthi</i>	130
ความภาคภูมิใจที่ได้ทำงานในมูลนิธิบ้านนิจานุเคราะห์ / Pride in Working at the Mother of Perpetual Help Center <i>Bunklang Pimul</i>	134
ชีวิตใหม่และความหวัง / A New Life Filled with Hope <i>Petawan Chari</i>	141

4 His Mission, Our Mission

ประสบการณ์ร่วมงานกับคณะ SVD / My Experience with SVD Missionaries <i>Ratthiya Suwannaseth</i>	145
Fresh Vegetables for Vietnamese Refugees <i>Augustine Duc Trong</i>	151
Collaborating with SVD Priests in Vietnamese Migrant Ministry <i>Joseph Bui Dinh Anh</i>	159
Mission on the Mat: Church Youth Group Shares Food, Life, and Hope <i>Fr Anthony Le Duc SVD</i>	163
A Summer to Remember: American Seminarians Experience Mission Work in Thailand <i>Sergio Morales Rangel</i>	176
Br Bernd Ruffing SVD: “I Tried to be a Brother to Those Who Needed Someone” <i>SVD Australia News</i>	180
OTP Experience in Thailand Has Deep Impact on Truong Le SVD <i>Frt Truong Thong Le SVD</i>	186
A Mother’s Legacy Reaches Thailand <i>Gary and Barbara Grendys</i>	192
Br Damien Lunders SVD Celebrates Golden Jubilee of Vows <i>SVD Australia News</i>	197
Thai District Gives Thanks for 20 Years of Mission <i>SVD Australia News</i>	202

Fr Toub Keeps Busy at Home with Acts of Service <i>SVD Australia News</i>	206
Thailand AIDS Education Program Targets Parents & Caregivers <i>SVD Australia News</i>	208
Learning the Language Key to Unlocking Culture in Mission <i>SVD Australia News</i>	211
SVDs in Thailand Reach out to Poor, Sick in Local Community <i>SVD Australia News</i>	214
Christmas Joy Comes to Thailand Hospice Patients, AIDS Centre Residents <i>SVD Australia News</i>	218
Fr Toub Returns to Thailand, Thankful for Lessons on God, Faith & Life <i>SVD Australia News</i>	221
New Role Fosters Research into Religion and Communication <i>SVD Australia News</i>	224
Following the Will of God <i>SVD Chicago News</i>	230
Fr Anthony Gives Lectures to PNG Seminarians on “Ecological Conscience” and “Social Media” <i>SVD Australia News</i>	234
Village Children Start School Year with New Uniforms, Supplies <i>SVD Australia News</i>	238
Visit to Thailand and Myanmar Highlights ‘Inspirational’ Work Being Done by Missionaries <i>SVD Australia News</i>	242

6 His Mission, Our Mission

AUS Province Members Contribute to New Book on Caring for Our Common Home <i>SVD Australia News</i>	245
25 ปีแห่งพระพร <i>SVD Thailand</i>	250
SVD Australia Province Vision and Mission Statement วิสัยทัศน์ และ พันธกิจ	266
Getting to Know the Society of the Divine Word / ทำความรู้จักกับ คณะพระวอนาถ์ของพระเจ้า	269

Foreword

When I arrived at the SVD District community house in Nong Bua Lamphu, Thailand, late last year for a visit, Br Damien Lunders, one of the two founders of the SVD community in Thailand, informed me that he wanted me to be in charge of producing the publication to commemorate the Silver Jubilee of the Society of the Divine Word in Thailand. I agreed to take on the project because, within the District, I already have considerable experience in this area as the editor of an academic journal and having also published a number of books.

As I contemplated how to proceed with implementing the task, I decided on a simple but appropriate format for the book. It would consist of three types of content: (1) words to us; (2) words by us; and (3) words about us.

Firstly, the “words to us” comprise messages from various notable individuals including Fr Paulus Budi Kleden SVD, the Superior General at the time the book was being prepared; Fr I.A. Rass SVD, the Provincial Leader of the Australia Province of which Thailand is a part; Bishop Joseph Luechai Thatwisai, Bishop of Udon Thani Diocese where most SVDs have been serving for the last 25 years; and members of the Provincial Council – Frs Boni Buahendri SVD and Albano Da Costa SVD.

These messages convey sentiments of celebration, gratitude, and encouragement. They celebrate the significant milestone of 25 years of dedicated service, express deep gratitude for the hard work and impact of the SVD members in various ministries, especially in HIV/AIDS care, education, and

pastoral care, and extend thanks to the local communities, other religious congregations, and diocesan leadership for their support and collaboration. The messages also encourage continued commitment and innovation in mission work, emphasizing the willingness to adapt to the changing needs of the people served, promoting understanding and reconciliation, and expanding mission efforts with a hopeful and determined outlook for the future.

Secondly, the “words by us” come from confreres who are serving in Thailand or have begun their vocational journey as SVD candidates in Thailand. The pieces from our members are intentionally short, reflecting the reality that most of the members are more comfortable with expressing themselves through actions than words. Despite the brevity of the reflections, they reveal a profound dedication by our confreres to their mission, characterized by long-term commitment and a willingness to face significant challenges. They express a deep sense of gratitude and joy, finding fulfillment in the positive impact of their work on local communities. Despite facing cultural and language barriers, financial constraints, and the emotional toll of their pastoral duties, the SVD confreres demonstrate remarkable resilience. They draw strength from their faith and the support of both their fellow missionaries and the local communities they serve, highlighting the importance of partnership and teamwork in achieving their goals.

Moreover, the SVD missionaries show a deep respect for Thai culture, making concerted efforts to integrate by learning the language and adapting to local customs. This cultural sensitivity facilitates trust and meaningful relationships with the people they serve. Looking ahead, they express hope for the continued growth and sustainability of their missions, acknowledging the need for ongoing resources and support. They envision a vibrant and adaptable mission that responds to the

evolving needs of the community while remaining true to their core values of service and compassion.

The reflections by young confreres who received their religious vocational calling to the SVD in Thailand express sentiments of gratitude, resilience, and transformative growth. Despite initial reluctance and challenges, such as cultural and linguistic barriers, they were overcome through faith and dedication. The narratives highlight the profound impact of community life, intercultural experiences, and witnessing the dedication of SVD priests and brothers, ultimately strengthening their commitment to their missionary vocation. Despite facing loneliness, anxiety, and significant challenges, these young men in formation express deep appreciation for the journey that has shaped their faith and prepared them for future service.

Finally, the “words about us” come from a variety of sources, including reflections by our lay partners, individuals who have directly experienced SVD ministry in their lives, and SVD news websites that have run stories on the SVD work in Thailand over the years. Thus, this section comprises both new and old articles that help to chronicle the SVD missionary endeavor in Thailand.

From the various accounts, the SVD missionaries in Thailand are perceived as compassionate and dedicated individuals who are deeply committed to serving the needs of the communities they work with. Through their various ministries, such as providing care for those affected by HIV/AIDS, supporting marginalized families, supporting migrant workers and asylum seekers, and pastoral care and outreach to people in underdeveloped parishes, they have made strong impressions on the people they serve. Their willingness to immerse themselves in local cultures and address pressing social issues reflects a genuine concern for the well-being of others, fostering a sense of trust and appreciation among the communities they work

with. Moreover, their openness to different cultural backgrounds and their proactive engagement with local challenges demonstrate an empathetic approach that resonates deeply with those they assist, reinforcing the perception of the SVD missionaries as valuable companions and sources of spiritual and emotional support.

On a personal note, as part of the Thailand SVD team, preparing this modest publication has also been a transformative experience, helping me to appreciate more deeply the challenges and efforts of my brother SVDs in their various ministerial contexts. As someone who has at times suffered from a condition described metaphorically by the Vietnamese adage, “The home Buddha does not inspire awe,” I can understand how a lack of appreciation, respect, and mutual support can take place within our own religious communities. Gathering the words to us, by us, and about us for this volume has helped me grasp more clearly how each of the SVDs in Thailand is trying to carry out the vision and mission of the Society in the local contexts. It has helped me gain greater understanding of each person’s challenges, insights into their struggles, and gratitude for their individual efforts to affirm that “His life is our life, His mission our mission.”

As a small religious congregation in a small Catholic Church in Thailand, the impact of the SVDs in this country is necessarily limited. Nevertheless, the vision and mission of the Society to proclaim the kingdom of God remain no less a goal for us. Moreover, as a community of missionary disciples from different nations and languages, we will continue to strive towards becoming a living symbol of the unity and diversity of the Church.

In this endeavor, as we weave together the tapestry of our shared journey, our collective efforts, though humble, resonate with profound significance. Each word communicated, each

story shared, and each reflection offered becomes a testament to the spirit of creative discipleship that defines us as SVD missionaries. As we commemorate our Silver Jubilee, may this publication not only celebrate our past achievements but also inspire us to continue walking steadfastly in our shared mission, guided by the belief that our unity in diversity is indeed a reflection of the kingdom we strive to proclaim.

Anthony Le Duc SVD
Bangkok, June 4, 2024

**Superior General
Fr Paulus Budi Kleden SVD**

**Message on the Occasion of the Silver
Jubilee of the SVD Presence in
Thailand-Myanmar**

On the occasion of the silver jubilee of the SVD presence in Thailand-Myanmar, in the name of the General Council and on behalf of the whole Congregation, I want to congratulate the Australian Province, especially all the confreres of the Thailand-Myanmar District. Let us pause to reflect on the significance of this milestone and the journey we have undertaken over the past 25 years. This occasion marks not just the passage of time but a testament to the commitment to serve God's people in this land.

Our presence in Thailand began with a unique novum - two Brothers, Bro. Damien Lunders and Jim Wilkins ventured forth to start a mission in their “advanced youthfulness,” as Fr Henry Barlage, the then Superior General, wrote to them in June 1999. Their bold step set the stage for a vibrant community of SVD members, numbering 14 confreres today, including two Brothers. Their pioneering spirit reminds us that every member of our Congregation, regardless of their role or background, is vital to our shared mission.

The mission in Thailand has been one of witness through service, mainly focused on caring for those who have HIV/AIDS. The Mother of Perpetual Help Center has evolved into a hospice, children’s center, and teenage center (Ban Mae Marie). The staff also visits the schools for the AIDS Education and Awareness Program. Besides, our confreres also work as teachers at government schools and lecturer at the national major seminary, pastoring the migrants and attending to the small Catholic communities in ten parishes in the diocese of Udon Thani. In all these ministries, compassion and service should remain our motivation, and inspire us to be signs of hope in a world marked by suffering and injustice.

Equally significant is our presence among Thailand’s Buddhist majority. Though the dialogue with Buddhism was not the primary objective, our interactions with the Thai people have led us to embrace this opportunity for mutual understanding and respect. Through dialogue and collaboration, we strive to build friendship and solidarity bridges, enriching our faith and the wider community. We are grateful that later a confrere specialized on Buddhist environmental spirituality to help our new missionaries understand the people we are dealing with and promote dialogue with them.

As we look to the future, let us heed the call to discernment and renewal. We must remain attentive to the changing needs of the people we serve and explore new avenues for mission. As SVD missionaries, we are called to inspire hope and be agents of change in a world often marred by discrimination and wounds. Let us not be content with the *status quo* but strive for excellence in all we do, seeking new opportunities for service and growth. This may require us to venture beyond our current ministries and territories, always guided by the spirit of fraternity and service that defines us as SVD members. Discerning what administrative structure is required to enhance our presence and service is of crucial importance. Furthermore, despite the many difficulties, the efforts to promote vocation should be our joint commitment.

Together, let us continue to build bridges of understanding and reconciliation, reaching out to our Buddhist brothers and sisters with humility and respect. Let us also nurture a culture of collaboration and partnership, working hand in hand with local communities and other religious organizations to create a more just and compassionate society.

On this occasion, I extend my heartfelt thanks to all who have contributed to our mission in Thailand-Myanmar. I am deeply grateful for hospitality and support of the bishop of Udon Thani, the diocesan clergy, the faithful who have welcomed us into their midst, and members of other religious congregations. I commend our collaborators at the Mother of Perpetual Help Center for their tireless dedication to the sick and the needy. I also thank the provincial leadership and all the confreres of the Australian Province for embracing Thailand-Myanmar as part of their mission. And to you, my dear confreres in Thailand-Myanmar, thank you!

In the spirit of our 19th General Chapter's theme, "Your light must shine before others: faithful and creative disciples in a wounded world," I urge you my dear SVD confreres in Thailand to embrace this call to action with vigor and determination. Let your light shine brightly in every corner of Thailand-Myanmar, illuminating the darkness with the love and compassion of Christ.

Your faithful and creative discipleship inspires us all, and I am proud of your dedication and commitment to the mission. May you always work in the synodal spirit, fostering a culture of collaboration and partnership that strengthens our collective efforts. I pray for your good health and well-being as you continue to serve the people of Thailand-Myanmar with passion and integrity.

May God bless you abundantly as you continue your mission in Thailand-Myanmar and may the next 25 years be filled with even more incredible blessings and achievements.

Rome, April 2024

Yours in Christ,

Paulus Budi Kleden SVD
Superior General

***Note:** Since the writing of this message, Fr Paulus Budi Kleden has been appointed by Pope Francis on May 25, 2024 to be archbishop of Ende Archdiocese, Indonesia. A new Superior General will be elected at the General Chapter in Summer 2024 in Nemi, Italy.*

**Provincial Leader
Fr I. A. Rass SVD**

It is with great joy and reverence that we celebrate a remarkable milestone in the history of the Divine Word Missionaries – 25 years of dedicated service and unwavering commitment to the people of the Land of Smiles, Thailand. This significant occasion marks a quarter of a century since the Divine Word Missionaries set foot in this beautiful land, bringing with them the message of hope, love, and compassion.

Following the example of the Divine Word, our mission in Thailand is to incarnate ourselves into the lives of the Thai people and thereby be of true missionary service to them. (Thailand Vision Statement).

This was the leitmotif of Br Damien Lunders, SVD, Br James Wilkins SVD, R.I.P) when they first arrived in 1999 and joined later by Br Ron Fratzke SVD (2002), Fr Truc Quoc Phan, SVD (2007), Fr Anthony Le Duc SVD (2007) and Br. Bernd Ruffing, SVD (2010). Today twelve confreres from five nationalities are ministering in Nong Bua Lamphu and

Bangkok armed with the same good news to reach where the gospel has not been preached sufficiently.

Over the past 25 years, the Divine Word Missionaries have touched countless lives, spreading the light of faith and the warmth of kindness through openness and respect for the local culture and church, seeking peripheral and neglected areas of Thai society.

There are too many pastoral activities in which the light of Christ has shone brightly to mention, especially at the Mother of Perpetual Help Centre, the Villa Marie hospice, the Mother Mary House, Self Help Occupations Project, Education Program for Children of HIV and Poor Families, parish and community development, English Language Ministry, Asian Research Centre for Religion and Social Communication, Vietnamese migrant ministry, and many other social outreach in remote Thailand.

My recent visit to Thailand was filled with gratitude to the Triune God that, despite the tyranny of distance from Australia, our confreres have not failed to witness as an international missionary-religious community.

The current SVD team and the visionary Brothers must be acknowledged and commended as they continue to go out in mission so that all may enjoy a new and fuller life to the glory of God. This is our *raison d'être*. If the Church is not on a mission, then we are not the Church.

As we reflect on the past 25 years of Divine Word Missionary presence in Thailand, may we pause to express our deepest gratitude and appreciation for their invaluable contributions to society. Their tireless work, unwavering dedication, and boundless compassion have left an indelible mark on the

hearts and minds of all who have had the privilege of knowing the confreres.

I extend my heartfelt congratulations to the Divine Word Missionaries on the 25 Years of exceptional mission in Thailand. By the Holy Spirit, may God's smile continue to restore souls for many years to come.

Congratulations and may God bless Thailand.

พระสังฆราชอแซฟ ลือชัย ฐาตุวิสัย
ประมุขสังฆมณฑลอุดรธานี

คำอวยพรเนื่องในโอกาสฉลองครบรอบ 25 ปี
ของคณะพระวจนาคถ์ของพระเจ้าในประเทศไทย (SVD)

“เราทุกคนได้รับเรียกให้เป็นผู้แพร่ธรรม แบ่งปันข่าวดีของพระเยซูคริสต์ให้โลก
ได้รับรู้” —นักบุญ อาร์โนลด์ เจนเซน

พื่อขอแสดงความยินดีต่อคณะพระวจนาคถ์ของพระเจ้า สำหรับภารกิจในพระ
เจ้า ที่ประสบผลสำเร็จในประเทศไทยตลอด 25 ปีที่ผ่านมา ด้วยแรงบันดาลใจ
จากจิตตารมณ์มิชชันนารีของนักบุญอาร์โนลด์ เจนเซน ที่ทำให้ทุกท่านได้
เดินทางมายัง สังฆมณฑลอุดรธานี และแบ่งปันชีวิตของท่าน ให้กับชาวบ้านใน
จังหวัดหนองบัว ท่ามกลางไม่เห็นแก่ตัว

เพื่อเป็นการระลึกถึงเหตุการณ์สำคัญดังกล่าว พื่อสามารถพูดได้ว่า ทุกท่านได้
ดำเนินชีวิตตามคำของนักบุญอาร์โนลด์ เจนเซนที่ว่า “เราทุกคนได้รับเรียกให้
เป็นผู้แพร่ธรรม แบ่งปันข่าวดีของพระเยซูคริสต์ให้โลกได้รับรู้” 25 ปีแห่งการ

รับใช้อย่างไม่เห็นแก่ตัวและการอุทิศตนในการเผยแผ่ข่าวดี และการดูแล
ประชากรของพระเจ้า โดยเฉพาะผู้คิดเชื่อเอสโรวีและคนชายขอบ รวมไปถึงการ
จัดชั้นเรียนภาษาอังกฤษฟรีให้กับเยาวชนของท่าน ถือเป็นการแสดงความรัก
ของพระเจ้า ต่อมวลประชากรของพระองค์อย่างเป็นรูปธรรม

พอขอเน้นย้ำว่า คณะของท่านไม่เพียงแต่ดูแลศูนย์พระมารดาธิจจานุเคราะห์
เท่านั้น แต่ยังขยายพันธกิจต่างๆ ให้กับชาวสังฆมณฑลอุดรธานีด้วยความมั่นใจ
สูงสุด ด้วยจำนวนสมาชิกที่เพิ่มขึ้นในหมู่คณะของท่าน ท่านได้ขยายพันธกิจไป
ยังวัดต่างๆ รวมไปถึงผู้คนในแต่ละชุมชน ด้วยการแบ่งปันพระวจนะของพระ
เจ้าและเป็นพยานถึงคุณค่าของพระวรสาร ความเมตตาและการเสียสละทั้งหมด
ของท่านได้บังเกิดผลมากมาย และความทุ่มเทและการทำงานหนักของท่านได้
ส่งผลดีต่อชีวิตของผู้ที่ท่านรับใช้ ขอให้ทุกท่านยังคงภูมิใจยึดมั่น ตั้งใจทำงานที่
ยอดเยี่ยมเช่นนี้ต่อไป

เนื่องในโอกาสเฉลิมฉลองครบรอบ 25 ปีแห่งการก่อตั้งในประเทศไทยครั้งนี้
ขอให้พระเจ้าได้ประทานพระพรให้แก่ท่าน ที่ได้อุทิศตนเพื่อรับใช้พระเจ้าและ
ผู้คนที่อยู่ในความดูแลของท่าน โดยเฉพาะเด็ก เยาวชน และผู้ด้อยโอกาสนี้

ขอแสดงความยินดี และขออวยพรให้การเดินทางข้างหน้าได้ทวีผลและเจริญ
ก้าวหน้ายิ่งขึ้น ตลอดไป

อวยพรมาในนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า

+พระสังฆราชขอแซฟ ลือชัย ธาตุวิสัย
ประมุขสังฆมณฑลอุดรธานี

Bishop Joseph Luechai Thatwisai
Udon Thani Diocese

**Congratulatory Message for the 25th
Anniversary of S VD in Thailand**

“We are all called to be missionaries, to share the Good News of Jesus Christ with the world.” — **St Arnold Janssen**

I wish to extend my warmest congratulations to the Congregation of the Society of the Divine Word for the 25 years of fruitful mission in Thailand. Inspired by the missionary spirit of St Arnold Janssen, you set out to the Diocese of Udon Thani and shared your life selflessly with the people in the province of Nong Bua Lamphu.

Commemorating the milestone of your Congregation, I could say that you have indeed lived out the very word of St Arnold Janssen, “We are all called to be missionaries, to share the Good News of Jesus Christ with the world.” Your 25 years of

selfless service and dedication in spreading the Good News, taking care of God's people, especially those with HIV and the marginalized, and conducting English classes for free to the young people are concrete manifestations of God's love for His people.

I wish to emphasize that your Congregation has not only taken care of the Mother of Perpetual Help Centre but extended various ministries to the people of the Diocese of Udon Thani with utmost confidence. With the increase of members in your community, you have also extended your mission to the parishes, impacting the people in your mission places by sharing the word of God and witnessing gospel values. All your kindness and sacrifices have borne much fruit. Your dedication and hard work have significantly impacted the lives of the people you serve. May you continue to keep up the excellent work with confidence!

As you celebrate your 25th founding anniversary here in Thailand, I pray that God rewards you abundantly for your dedication to the service of the Lord and the people under your care, especially the children, youth, and the marginalized.

Congratulations and best wishes for a more fruitful journey ahead!

Gratefully yours in Christ,

+Joseph Luechai Thatwisai
Bishop, Udon Thani Diocese

**AUS Vice Provincial
Fr Albano Da Costa SVD**

**Reflecting on 25 Years of Mission in
Thailand: A Journey of Faith and Service**

As we commemorate the 25th anniversary of our mission in Thailand, it is a time for profound reflection and gratitude. Over the past quarter-century, our community has witnessed remarkable transformations, both within ourselves and in the lives of those we have been privileged to serve. This milestone is not merely a measure of time but a testament to the enduring power of faith, dedication, and the unwavering support of our brethren. This milestone is a celebration of faith, perseverance, and the deep bonds we have formed with the Thai people. It also brings back cherished memories of my recent visit to Bangkok and Udon Thani, where the spirit of our mission was palpable and inspiring.

Our journey began with humble steps, guided by the vision of spreading Christ's love and teachings in a land rich with culture and history. From the outset, we faced numerous challenges: language barriers, cultural differences, and the sheer distance

from our home. Yet, it was in these very challenges that we found our strength. The resilience of our dedicated confrères, coupled with the warm hospitality of the Thai people, created a fertile ground for mutual learning and growth.

Apart from pastoral care in the region, one of our significant achievements has been the establishment of healthcare initiative and providing much needed medical care and spiritual guidance. Over the years, we have organized medical camps that serve remote and underserved communities. These efforts have brought essential healthcare services to thousands, embodying the compassion and healing ministry of Christ. The smiles of the children receiving basic school stationery and the relief to the sick we have treated are daily reminders of the profound impact of our mission. The success stories of our students, many of whom have gone on to become leaders in their communities, are a testament to the transformative power of education grounded in Christian values.

Over the years, our pastoral work has flourished as well. As missionaries of the Divine Word, we have been instrumental in making our local parishes truly missional in character and vibrancy, each becoming a center of spiritual nourishment and community support. Through catechism classes, youth groups, and outreach programs, we have fostered a vibrant faith community that continues to grow in numbers and in a synodal ecclesial spirit. The bonds we have formed with the local faithful are deeply cherished, reflecting a shared journey towards spiritual fulfilment.

As we look to the future, we are filled with hope and determination. The next phase of our mission and presence, I believe, will focus on sustainability and deeper integration with local communities. We aim to empower local leaders, ensuring that the seeds we have planted will continue to bear fruit long after we have moved on to new fields of labour.

In closing, I extend our heartfelt gratitude to all who have supported our mission in Thailand and continue to do so. Your prayers, sacrifice, dedication, and encouragement have been the bedrock of our success. Together, we have written a beautiful chapter in the history of our mission, one that will inspire generations to come.

May God continue to bless our efforts as we move forward in faith and service.

**AUS Province Councillor
Fr Boni Buahendri SVD**

Dear brothers,

This year is a special year for you all in the SVD Thailand district. You celebrate the Silver Jubilee, 25 years of love, sacrifice, dedication and mission with the people that you serve. On behalf of all parishioners of St. Marks Inala Qld, the SVD confreres in the parish and myself, I just want to say, congratulation.

I still remember, a few years ago, I was in your District and met some of you at your parishes. I have seen for myself the love and mission you have done in the local church. I do admire your passion and dedication for the mission in Thailand district.

On this solemn occasion when you celebrate 25 years of serving the Lord, St. Arnold and the SVD Mission in your district, may our Triune God's grace fill your hearts and minds.

Your dedication to the local church is a testament to the power of faith, community, and mission. Thank you for being a shining example to all of us the members of Divine Word Missionaries of Australia Province. Congratulations.

SVD Thailand Timeline

The Society of the Divine Word (SVD) is the world's largest Roman Catholic order of missionary priests and brothers. Divine Word Missionary priests and brothers are men of prayer and faith. Each has been called to a unique vocation, spreading the Word of God where the Gospel has not yet been preached, or where the local church is not yet viable. Our emphasis on intercultural living, education, and professional skills enables us to minister throughout the world in a variety of ways:

- pastoral and sacramental ministries
- educational and religious training
- evangelization
- youth, adult and family services
- healthcare

- seminary formation
- counseling and chaplaincy
- peace and justice
- care for creation

The Society of the Divine Word in Thailand is part of the Australian Province which comprises 4 countries, namely, Australia, New Zealand, Thailand, and Myanmar.

In Thailand, our mission is to incarnate ourselves into the lives of the Thai people and thereby be of true missionary service to them. Just as Christ, the Word Incarnate, was born and grew up within a specific culture before he revealed His Fathers plan, so we, an international community, through openness and respect for the local culture are committed to immerse ourselves into the lives of the people of Thailand, so we may grow in our understanding in order to serve them.

In union with the Divine Word and expressing our SVD charism, we grow and co-operate with the local church, seeking peripheral and neglected areas of Thai society which the Church has not been able to reach or where the gospel has not been preached sufficiently.

Our work includes special care for the poor, the promotion of justice and peace, and dialogue with other faiths. Through this work and through our witnessing as a prayerful international missionary-religious community, we support the Catholic Church in Thailand and its endeavor to understand and accomplish its local mission and to develop a wider vision of its universal calling.

20 March 1999: Arrival of first two SVD brothers to Thailand (Br Damien Lunders SVD and Br James Wilkins SVD). Previously, Br Damien had served in Papua New Guinea for 25 years. Br James served in Australia.

March 2000: After finishing language studies, Brs Damien and James moved to Nong Bua Lamphu. Br James began teaching English in government schools while Br Damien began engaging in HIV/AIDS ministry with some lay people in Nong Bua Lamphu. Presently, he is the executive director of the Mother of Perpetual Help Center, which is dedicated to HIV/AIDS ministry. The Center's work includes both caring for HIV/AIDS patients as well as AIDS education and outreach ministry.

*English Language
Ministry
Br. Ron Fratzke, SVD
&
Scholarship Program to
Needy Children of Poor
Families*

6 January 2002: Br Ron Joseph Fratzke SVD arrived in Thailand from Australia. He is presently engaged in teaching ministry, specifically, teaching English at various government schools in the province of Nong Bua Lamphu. Both Brs. James

and Ron taught as volunteers.

August 2002: Opening of the Mother of Perpetual Help Center in its present location. The Center is involved in HIV/AIDS ministry.

2002: Construction and dedication of St Michael Archangel Church, the first Catholic church in Nong Bua Lamphu Province. Various SVDs have begun staffing the church since 2008 until present.

2006: Opening of Villa Marie Hospice for HIV/AIDS patients. This hospice is located in the same compound as the MPHC.

2006: Br James Wilkins returned to Australia due to health issues. He served as provincial treasurer until his death in 2010.

2 February 2007: Fr Anthony Le Duc SVD arrived in Thailand from the United States. He is presently teaching at Saengtham College/Lux Mundi National Major Seminary and is the executive director of the Asian Research Center for Religion and Social Communication at St John's University, Bangkok.

March 2007: Fr Truc Phan arrived in Thailand from Australia for his first assignment. During his mission in Thailand, Fr Truc was assigned to various parishes until he completed his assignment and returned to Australia to serve the Society there.

2008: Construction began on the Ban Mae Marie (Mother Mary House) to care for teenagers with HIV.

April 2010: Br Bernd Alfred Ruffing SVD arrived in Thailand from Germany for Overseas Training Program (OTP). He returned to Germany upon completion of the program in 2012.

2010: Opening of “Ban Mae Maria” (Mother Mary House) for HIV/AIDS youth.

2011: Establishment of Perpetual Help Foundation as an SVD entity.

2012: Chanthavong Anisong from Laos entered the Postulancy Program in Thailand and eventually was sent to the Philippines for Novitiate.

24 September 2012: Frs Bernardus N. Bella SVD and Blasius Trinold SVD arrived in Thailand for their first assignments. Both are originally from Indonesia. Fr Blasius was transferred to Australia in

2018 after engaging in parish ministry in Thailand. Fr Bernardus continues to engage in parish ministry in Thailand and is presently the pastor at St Michael Archangel Church in Nong Bua Lamphu. In addition to the two SVDs from Indonesia, Frs Tran The Vinh SVD and FX Pham Dinh Tuan SVD also arrived in Thailand for their first assignments. Both are originally from Vietnam. Over the years, both Frs Vinh and Tuan have been engaging in parish ministry at various locations in the Diocese of Udon Thani.

February 2013: Br Bernd Ruffing SVD arrived in Thailand for his first assignment. Br Bernd has since been transferred back to Germany where he now has been trained to work with refugees there.

2013: Fr Truc Phan SVD finished his assignment in Thailand and returned to Australia.

27 August 2014: Fr Duc Linh Nguyen SVD arrived in Thailand for his first assignment. He is originally from Vietnam. He is

presently doing further studies in the Philippines. Prior to going to the Philippines, Fr Linh engaged in parish ministry in Thailand.

18 December 2014: Fr John Hung Le SVD arrived in Thailand from Papua New Guinea, where he served for 10 years. He is presently engaged in migrant and refugee ministry in Bangkok. In addition, Fr Rajasekhar R. Bobba SVD arrived in Thailand for his first assignment. He is originally from India. Fr Raja has been engaging in parish ministry in Thailand. However, Fr Raja also took a break from parish ministry in order to obtain a master's degree in education from Assumption University in Bangkok.

2014: Frt Truong Le SVD arrived in Thailand from the USA for Overseas Training Program and returned to the US in 2016 upon completion of the program.

2015: Br Binh Thanh Nguyen SVD arrived in Thailand from the USA for Overseas Training Program and returned to the USA upon completion of the program in 2017.

2015: Fr Anthony Le Duc SVD completed his doctoral studies in Religious Studies (which he began in 2013) in Bangkok and began teaching at Saengtham College/Lux Mundi National Seminary in 2016 until present.

2017: Fr Peter Tran Hai Ha SVD arrived in Thailand for his first assignment. He is originally from Vietnam. He has recently been assigned to be pastor at St Michael Archangel Church in Nong Bua Lamphu Province after having served in various churches in Nong Khai Province.

July 2018: The first Thai candidate, Chalerm Narueman-kanthon, took first vow after having completed the Novitiate in the Philippines. Another candidate, Dang Quoc Cuong, who came to Thailand as a migrant worker also took first vows. Both were subsequently sent to Australia for formation and studies. Chalerm Naruemankanthon has since left the Society and returned to Thailand.

September 2018: Fr Truong Le SVD arrived in Thailand for his first assignment. After serving at the Mother of Perpetual Help Center, Fr Truong is now engaging in parish ministry in Bungkan Province.

2019: Fr Anisong Chanthavong SVD was assigned to Thailand for his first assignment. Fr Anisong is originally from Laos. After joining the SVD, Fr Anisong was sent to Australia for formation and studies. He is currently serving in a parish in Bungkan Province.

25 February 2022: Fr Anthony Tat Binh Nguyen SVD arrived in Thailand for his first assignment. He is originally from Vietnam. Af-ter

finishing his language studies, he was assigned to serve as assistant parish priest at the Cathedral Parish of Udon Thani Diocese.

July 2023: Second Thai candidate, Frt Bhumbodin Hiranrattanajinda SVD, took first vows upon completing the Novitiate in the Philippines. He is now in Australia for formation and studies.

March 21, 2024: Provincial Superior Fr. I.A. Rass SVD along with the representative from the SVD Generalate traveled to Thailand to meet the members working in Thailand and Myanmar in order to discuss the plan to separate Thailand and Myanmar from Australia Province in order to establish a separate mission directly under the Generalate.

ไทม์ไลน์เส้นทางแห่งพระพรชทานของคณะพระวจนาคถ์ของ พระเจ้าแห่งประเทศไทย (SVD)

คณะพระวจนาคถ์ของพระเจ้า เป็นคณะนักบวชมิชชันนารี พระสงฆ์ และภราดา ในศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกที่ใหญ่ที่สุดในโลก สมาชิกนักบวชในคณะเป็นผู้ศรัทธาและสวดภาวนาอย่างสม่ำเสมอ ด้วยจิตตารมณ์แห่งการแพร่ธรรม นักบวชแต่ละท่านจะออกไปเผยแผ่และประกาศข่าวดีในพื้นที่ถิ่นต่างแดน หรือในที่พระศาสนจักรท้องถิ่นยังไม่สามารถดำเนินการได้ คณะได้ให้ความสำคัญกับการอาศัยอยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะที่มีความหลากหลายด้านวัฒนธรรม การศึกษา และทักษะความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านต่างๆ ที่จะช่วยสนับสนุนพันธกิจให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด:

- การอภิบาลและศีลศักดิ์สิทธิ์
- การศึกษาและการอบรมด้านศาสนา

- การประกาศข่าวดี
- งานอภิบาลเยาวชนและครอบครัว
- งานด้านสาธารณสุข
- การฝึกอบรมสามเณร
- งานจิตตภาวนา และ คุณค่าของชีวิตจิต
- การสร้างสันติภาพและความยุติธรรม
- การดูแลรักษาสิ่งทรงสร้าง

คณะพระวอนาคต์ของพระเจ้าในประเทศไทยเป็นหนึ่งในคณะพระวอนาคต์ของพระเจ้าแห่งประเทศออสเตรเลียซึ่งประกอบด้วย 4 ประเทศ ได้แก่ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ไทย และเมียนมาร์ ภารกิจของคณะในประเทศไทยคือการเข้ามารับใช้พี่น้องคนไทย ดังเช่นที่พระเยซูเจ้าได้ทรงบังเกิดมาเป็นมนุษย์ ก่อนที่พระองค์จะทรงเปิดเผยแผนการของพระบิดาเจ้า ดังนั้น สมาชิกคณะจึงมุ่งมั่นที่จะเรียนรู้ เปิดกว้าง และเคารพต่อวิถีชีวิตและวัฒนธรรมท้องถิ่นของประเทศไทย ซึ่งจะช่วยให้เราได้มีความเข้าใจในบริบทการรับใช้และประกาศข่าวดีแก่พี่น้องชาวไทยได้อย่างดี

การปฏิบัติและยึดหลักคำสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้ารวมถึงการยึดหลักจิตตารมณ์ของคณะในการทำงาน ทำให้เรามุ่งมั่นและร่วมมือกับพระศาสนจักรท้องถิ่นในระดับสังฆมณฑล ในการแสวงหาพื้นที่ที่ยังไม่ได้รับการประกาศข่าวดีภารกิจของคณะรวมถึงการดูแลเป็นพิเศษสำหรับคนยากจน การส่งเสริมและสร้างความยุติธรรมและสันติภาพ และการแลกเปลี่ยนเสวนากันระหว่างศาสนารวมถึงชุมชนต่างความเชื่อ

ผ่านภารกิจ การรับใช้ การร่วมภาวนา และการเป็นประจักษ์พยานในฐานะหมู่คณะมิชชันนารี คณะพระวอนาตักของพระเจ้าในประเทศไทยร่วมใจเป็นหนึ่งเดียวกับพระศาสนจักรคาทอลิกในประเทศไทยในการพัฒนาพระภารกิจในระดับสังฆมณฑล และก้าวไปพร้อมกันกับพระศาสนจักรสากลทั่วโลก

20 มีนาคม 2542: ภราดาทั้งสองท่านจากคณะฯ ได้เดินทางมาถึงประเทศไทย – บร. เดเมียน ลันเดอร์ส (Damien Lunders SVD) และ บร. เจมส์ วิลกินส์ (James Wilkins SVD) โดยก่อนหน้านี้ บร. เดเมียน เคยปฏิบัติพันธกิจเพื่อพระศาสนจักรอยู่ที่ปาปัวนิวกินีเป็นเวลา 25 ปี ส่วนบร. เจมส์ ได้ปฏิบัติพันธกิจอยู่ที่ออสเตรเลีย

มีนาคม 2543: หลังจากเรียนภาษาไทยเสร็จ บร. เดเมียน และบร. เจมส์ ได้ย้ายไปอยู่ที่หนองบัวลำภู บร. เจมส์ เริ่มสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาล ส่วนบร. เดเมียน เริ่มงานด้านการดูแลผู้ป่วยติดเชื้อ HIV/AIDS ร่วมกับสัตบุรุษบางท่านในจังหวัด

หนองบัวลำภู ปัจจุบัน บร. ได้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการบ้านนิจจานุเคราะห์ ซึ่งมุ่งเน้นการดูแลผู้ป่วยติดเชื้อ HIV/AIDS โดยงานของศูนย์เป็นงานที่รวมไปถึงการดูแลผู้ป่วย HIV/AIDS และการให้ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ให้กับเยาวชนและคนในชุมชน

6 มกราคม 2545: ภราดา รอน ฟรัททีกี (Ron Fratzke SVD) เดินทางจากประเทศออสเตรเลียมาถึงประเทศไทย โดย บร. รับผิดชอบงานด้านการศึกษา โดยเฉพาะการสอนภาษาอังกฤษตามโรงเรียนรัฐบาลต่างๆ ในจังหวัดหนองบัวลำภู ซึ่งทั้ง บร. เจมส์ และบร. รอน ต่างช่วยสอนหนังสือในฐานะอาสาสมัคร

สิงหาคม 2545 บ้านนิจจานูเคราะห์ได้เปิดทำการอย่างเป็นทางการ ณ สถานที่ตั้งปัจจุบัน โดยทางศูนย์มีส่วนร่วมในการดูแลผู้ป่วยติดเชื้อ HIV/AIDS

ปี พ.ศ. 2545 ก่อสร้างและเสกวัดอัครเทวดามีคาแอล ซึ่งเป็นวัดคาทอลิกแห่งแรกและแห่งเดียวในจังหวัดหนองบัวลำภู โดยสมาชิกของทางคณะพระวชิราวุธหลายท่านได้ผลัดเปลี่ยนกันมาดูแลวัดแห่งนี้ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551 จนถึงปัจจุบัน

ปี พ.ศ. 2549 เปิดบ้าน Villa Marie Hospice เพื่อดูแลผู้ป่วยติดเชื้อ HIV/AIDS สถานพยาบาลแห่งนี้อยู่ในบริเวณเดียวกับบ้านนิจจานูเคราะห์

ปี พ.ศ. 2549 บร. เจมส์ วิลกินส์ เดินทางกลับออสเตรเลียเนื่องจากปัญหาด้านสุขภาพ โดย บร. เคย์ดำรงตำแหน่งเหรียญกษาปณ์ประจำเขตจนกระทั่งเสียชีวิตในปี พ.ศ. 2553

2 กุมภาพันธ์ 2550 คุณพ่อ แอนโทนี่ เล ดัก (Anthony Le Duc SVD) เดินทางจากประเทศสหรัฐอเมริกา มาถึงประเทศไทย และปัจจุบันคุณพ่อเป็น

อาจารย์อยู่ที่วิทยาลัยแสงธรรม ทั้งยังดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการศูนย์วิจัยด้านศาสนาและสื่อสารสังคมแห่งเอเชีย ที่มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น กรุงเทพฯ อีกด้วย

มีนาคม 2550: คุณพ่อ ตรี๊ก ฟาน (Truc Phan) เดินทางจากประเทศออสเตรเลียมาถึงประเทศไทยเพื่อรับตำแหน่งเจ้าอาวาสเป็นครั้งแรก

ปี พ.ศ. 2551 เริ่มก่อสร้างบ้านแม่มาเรีย (Mother Mary House) เพื่อดูแลเยาวชนที่ติดเชื้อ HIV

เมษายน 2553 ภราดา เบิร์น อัลเฟรด รัฟฟิง (Bernd Alfred Ruffing SVD) เดินทางจากประเทศเยอรมนี มาถึงประเทศไทย เพื่อเข้าร่วมโครงการฝึกงานในต่างประเทศ (Overseas Training Program) และ บร. เดินทางกลับเยอรมนีหลังจากเสร็จสิ้นโปรแกรมในปี 2555

ปี พ.ศ. 2553 เปิดบ้านแม่มาเรีย (Mother Mary House) เพื่อดูแลเยาวชนผู้ติดเชื้อ HIV/AIDS

ปี พ.ศ. 2554 ก่อตั้งมูลนิธิธินิจจานุเคราะห์ภายใต้การดูแลของคุณณะฯ

ปี พ.ศ. 2555 นายอนิสงค์ จันทวงศ์ จากประเทศลาว เข้าร่วมโปรแกรมโปสตุลันต์ ในประเทศไทย และต่อมาได้ถูกส่งไปยังประเทศฟิลิปปินส์เพื่อเข้าสู่สถาน

24 กันยายน 2555 คุณพ่อ เบร์นาร์ดัส โนฟริอันโต เบลลา (Bernardus N. Bella SVD) และคุณพ่อ บลาซีอัส ตรีนอลด์ (Blasius Trinold SVD) เดินทางมาถึงประเทศไทยเพื่อรับตำแหน่งครั้งแรก ทั้งสองท่านมาจากประเทศอินโดนีเซีย คุณพ่อ บลาซีอัส ย้ายไปอยู่ออสเตรเลียในปี 2561 หลังจากปฏิบัติศาสนกิจในวัดต่างๆ ในประเทศไทย คุณพ่อ Bernardus ยังคงปฏิบัติศาสนกิจในประเทศไทย โดยปัจจุบันคุณพ่อดำรงตำแหน่งบาทหลวงประจำวัดอัครเทวดามิคาแอล จังหวัดหนองบัวลำภู นอกเหนือจากสมาชิกของคณะทั้งสองท่านนี้แล้ว ยังมีคุณพ่อ ตรีน เท วิงท์ SVD และคุณพ่อ ฟาม ดิงท์ ต่วน SVD ที่ได้เดินทางมาถึงประเทศไทยเพื่อรับตำแหน่งครั้งแรกอีกด้วย ทั้งสองท่านมาจากประเทศเวียดนาม

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา คุณพ่อวินท์ และคุณพ่อต่วน ก็ได้ปฏิบัติงานด้านศาสนกิจตามสถานที่ต่างๆ ในสังฆมณฑลอุดรธานีอีกด้วย

กุมภาพันธ์ 2556

ภราดา เบร์น อัลเฟรด รัฟฟิง เดินทางมาถึงประเทศไทยเพื่อรับตำแหน่งครั้งแรก ตั้งแต่นั้น บร. เบร์น ได้ย้ายกลับไปยังเยอรมนี ซึ่งขณะนี้ท่านได้รับการอบรมเพื่อทำงานกับผู้ลี้ภัยที่นั่น

ปี พ.ศ. 2556 คุณพ่อ ตริก ฟาน SVD เสร็จสิ้นภารกิจในประเทศไทยและเดินทางกลับไปยังประเทศออสเตรเลีย

27 สิงหาคม 2557 คุณพ่อ ดีก ลินท์ เหงียน SVD เดินทางมาถึงประเทศไทยเพื่อรับตำแหน่งครั้งแรก คุณพ่อมาจากประเทศเวียดนาม ปัจจุบันกำลังศึกษา

เพิ่มเติมในประเทศฟิลิปปินส์ ก่อนที่จะไปฟิลิปปินส์ คุณพ่อลินท์เคยปฏิบัติศาสนกิจให้กับวัดต่างๆ ในประเทศไทย

18 ธันวาคม 2557

คุณพ่อ จอห์น ฮุง เล่ SVD เดินทางมาถึงประเทศไทยจากปาปัวนิวกินี หลังจากที่ท่านไปปฏิบัติศาสนกิจที่นั่นเป็นเวลา 10 ปี ปัจจุบันคุณพ่อทำงานเกี่ยวกับผู้ลี้ภัย ในกรุงเทพฯ นอกจากนี้ คุณพ่อ

ราชาเซซาร์ เรดดี บ็อบบา (Rajasekhar R. Bobba SVD) ก็ได้เดินทางมาถึงประเทศไทยเพื่อรับตำแหน่งครั้งแรก คุณพ่อมาจากประเทศอินเดีย โดยคุณพ่อราชา เคยปฏิบัติศาสนกิจในวัดต่างๆ ในประเทศไทย แต่คุณพ่อ ราชา ได้หยุดพักปฏิบัติงานด้านศาสนกิจเพื่อไปศึกษาต่อปริญญาโท ด้านการศึกษา จากมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ กรุงเทพฯ

ปี พ.ศ. 2557 บราเดอร์เจียง ธง เล่ SVD เดินทางจากสหรัฐอเมริกา มาถึงประเทศไทย เพื่อเข้าร่วมโปรแกรมฝึกงานในต่างประเทศ (OTP) และเดินทางกลับสหรัฐอเมริกาในปี 2559 หลังจากเสร็จสิ้นโปรแกรม

ปี พ.ศ. 2558 บราเดอร์ บิงห์ ทั้นท์ เหงียน (Binh Thanh Nguyen SVD) เดินทางจากสหรัฐอเมริกามาถึงประเทศไทย เพื่อเข้าร่วมโปรแกรมฝึกงานใน

ต่างประเทศ (OTP) และเดินทางกลับสหรัฐอเมริกาหลังจากเสร็จสิ้นโปรแกรมในปี 2560

ปี พ.ศ. 2558 คุณพ่อ แอนโทนี่ เล ดีก (Anthony Le Duc SVD) สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก สาขาศาสนศึกษา (ซึ่งท่านเริ่มศึกษาในปี 2556) ที่กรุงเทพฯ และเริ่มต้นการสอนที่วิทยาลัยแสงธรรม ในปี 2559 จนถึงปัจจุบัน

ปี พ.ศ. 2560 คุณพ่อ เปโตร ตรัน ฮาย ฮา (Peter Tran Hai Ha SVD) เดินทางมาถึงประเทศไทยเพื่อรับตำแหน่งครั้งแรก โดยคุณพ่อมาจากประเทศเวียดนาม ปัจจุบันปฏิบัติศาสนกิจในจังหวัดหนองคาย

กรกฎาคม 2561 บราเดอร์เฉลิม นฤมาณกันทร นักบวชชาวไทยคนแรก ได้ปริญญาดนเป็นครั้งแรก หลังสำเร็จการศึกษาจากนวกสถาน ณ ประเทศฟิลิปปินส์ และ ดั่ง ก๊วก เกือง (Dang Quoc Cuong) สามเณรอีกท่าน ซึ่งเดินทางมาประเทศไทยในฐานะแรงงานข้ามชาติ ก็ได้รับปริญญาดนเป็นนักบวช เช่นกัน ต่อมา ทั้งสองท่านนี้ ได้ถูกส่งไปยังประเทศออสเตรเลียเพื่อศึกษาต่อ โดย เฉลิม

นฤมาณกันทร ได้ลาออกจากการเป็นสมาชิกของคณะและเดินทางกลับมายังประเทศไทย

กันยายน 2561: คุณพ่อ เจื่อง ธง เล (Truong Thong Le SVD) เดินทางมาถึงประเทศไทยเพื่อรับตำแหน่งครั้งแรก หลังจากปรับใช้ที่บ้านนิจจานูเคราะห์ ปัจจุบันคุณพ่อ เจื่อง กำลังปฏิบัติศาสนกิจในจังหวัดบึงกาฬ

ปี พ.ศ. 2562 คุณพ่อ อนิสง จันทวง (Anisong Chantha-vong SVD) เดินทางมาถึงประเทศไทยเพื่อรับตำแหน่งครั้งแรก คุณพ่อ อนิสง มาจากประเทศลาว หลังจากเข้าร่วมคณะพระวจนาคตล์แล้ว คุณพ่อ อนิสง ได้รับการส่งไปยังประเทศออสเตรเลียเพื่อศึกษาต่อ

25 กุมภาพันธ์ 2565 คุณพ่อ แอนโทนี่ เหงียน ทีด บินห์ (Anthony Tat Binh Nguyen SVD) เดินทางมาถึงประเทศไทยเพื่อรับตำแหน่งครั้งแรก คุณพ่อมาจากประเทศเวียดนาม หลังจากเรียนภาษาไทยจบแล้ว คุณพ่อได้ใช้เวลาช่วงหนึ่งเป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาสประจำอาสนวิหารสังฆมณฑลอุดรธานี

กรกฎาคม 2566 บราเดอร์ฌูมิบดินทร์ หิรัญรัตนจินดา SVD นักบวชชาวไทยคนที่สอง ได้รับการปฏิญาณตนหลังจากผ่านการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ประเทศฟิลิปปินส์ ปัจจุบันบราเดอร์ไปศึกษาต่ออยู่ที่ประเทศออสเตรเลีย

21 มีนาคม 2567 เจ้าคณะ SVD แขวงออสเตรเลียได้เดินทางมาประเทศไทยเพื่อประชุมกับสมาชิกทุกคนเรื่องการเตรียมพร้อมเพื่อที่จะแยกออกจากแขวงออสเตรเลียในอนาคต และเป็นมิสซังสังกัดศูนย์กลางของคณะที่กรุงโรมโดยตรง

Q & A with Br Damien Lunders SVD

1. Having served in Thailand for 25 years, being the first of two members to come to this country, how do you feel about the SVD presence and contribution to the local church?

I believe the SVD has made significant contributions to the local Thai church, not only by providing care for the sick and underprivileged individuals afflicted with HIV/AIDS, but also by ministering to local parishes across the Diocese. After completing language studies in Bangkok and arriving at the Diocese of Udon Thani, Brother James Wilkins (?) began

ministry through teaching English in government schools. Meanwhile, I continued the work with AIDS at the center established in Nong Bua Lamphu by the Diocese, initially as a Welcome House offering counseling to those affected by AIDS. Financial constraints threatened the closure of this center, but the intervention of the SVD prevented its discontinuation.

Starting from scratch in Nong Bua Lamphu, the SVD, along with the dedicated staff of the Center, embarked on visitations to the sick in outlying villages, quickly identifying the needs for the development of the Center as it stands today. I believe the Center has made significant contributions to both the local church and the Diocese by providing essential care to the sick, the impoverished, and the marginalized, particularly those suffering from HIV/AIDS.

Moreover, the local church has been enriched by missionaries ministering in parishes throughout the Diocese of Udon Thani. Having religious members from a missionary congregation can introduce a new dimension to the local church community.

2. Throughout the 25 years in Thailand, what are some of the things that stand out for you about the Thai people who have collaborated with you in the mission or the Thai people with whom you serve?

One aspect that particularly stands out to me is the remarkable dedication of our Thai staff and their unwavering commitment to providing compassionate care to those in need at our hospice. The majority of our staff have been with the center since its inception, and their invaluable contributions are indispensable to its operation. In line with the SVD's emphasis on 'Lay Partners', our staff at Mother of Perpetual Help Center

and Ban Mae Marie exemplify the spirit of true partnership in every aspect of their work.

The center has served over 500 individuals at the hospice, with outcomes ranging from those who sadly passed away before the advent of AIDS antiviral medications to others who have returned home or resumed normal, prolonged lives due to these medications. Some have become permanent residents at the center. It's truly heartwarming to hear patients express how the center has been a lifeline for them, with many believing they would not have survived without its support. Remarkably, half of our center staff are former patients who have regained their health and returned to serve others in need.

Over the years, our AIDS education program targeting youth in schools and later extending to the training of teachers and

other interested individuals has yielded significant success. The professionalism and deep understanding of AIDS demonstrated by our staff and volunteers have been instrumental in the program's effectiveness and impact.

3. What are your hopes for the SVD as a congregation in Thailand in the near term and long term?

In both the near and long term, my aspiration remains for a member of the SVD to continue the vital work of the Mother of Perpetual Help Center and its integral activities. However, one of the ongoing challenges lies in ensuring the availability of funds to sustain these programs. Over the past 25 years, we have been fortunate to receive support from numerous benefactors and funding agencies, initially for constructing infrastructure and subsequently for maintaining programs that address the healthcare and family needs of the impoverished in the Province of Nong Bua Lamphu. The outpouring of assistance we've received has truly been a blessing. With optimism, I look forward to the continuation of this support and the flourishing of our mission.

Q&A ภราดาเดเมียน ลันเดอร์ส SVD

1. จากการทำงานรับใช้ในประเทศไทยเป็นเวลา 25 ปี อีกทั้งเป็นหนึ่งในธรรมทูตรุ่นแรกของคณะพระวอนาถต์ของพระเจ้าที่เดินทางมาประเทศนี้ บราเดอร์รู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับการเข้ามาของคณะพระวอนาถต์ของพระเจ้า (SVD) และการสนับสนุนพระศาสนจักรท้องถิ่น ?

บราเดอร์เชื่อว่าคณะพระวอนาถต์ของพระเจ้า (SVD) ได้มีส่วนสำคัญต่อพระศาสนจักรท้องถิ่นในประเทศ ไม่เพียงแต่ในการดูแลผู้ป่วยและผู้ที่มีความเชื่อเอชไอวีและเอดส์เท่านั้น แต่ยังช่วยอภิบาลวัดทั่วทั้งสังฆมณฑลอีกด้วย หลังจากสำเร็จการเรียนภาษาในกรุงเทพฯ จากนั้นบราเดอร์ก็กับบราเดอร์เจมส์ วิลกินส์ได้

เดินทางมายังสังฆมณฑลอุดรธานี บราเดอร์เจมส์ วิลกินส์ (1947-2010) ได้เริ่มพันธกิจโดยการสอนภาษาอังกฤษที่โรงเรียนรัฐบาลแห่งหนึ่ง ในขณะที่เดียวกัน บราเดอร์ได้สานต่องานที่ศูนย์โรคเอดส์ ที่สังฆมณฑลได้จัดตั้งขึ้นที่จังหวัดหนองบัวลำภู เดิมทีเป็นบ้านให้คำปรึกษาแก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากโรคเอดส์ แต่ข้อจำกัดทางการเงินทำให้มูลนิธิแห่งนี้เกือบจะปิดลง แต่ด้วยการเข้ามาสานงานต่อของคณะพระวอนาถต์ของพระเจ้า ทำให้มูลนิธิแห่งนี้ดำเนินการต่อจนถึงปัจจุบัน

คณะพระวอนาถต์เริ่มต้นงานใหม่ทั้งหมดในหนองบัวลำภู พร้อมด้วยการร่วมแรงร่วมใจจากเจ้าหน้าที่ของมูลนิธิลงมือเยี่ยมผู้ป่วยในหมู่บ้านห่างไกล พร้อมทั้งจัดหาสิ่งจำเป็นอย่างค่าน้ำดื่มในการพัฒนาของมูลนิธิ จนกลายเป็นมูลนิธิบ้านนิจจานุเคราะห์ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน บราเดอร์เชื่อว่ามูลนิธิของเราได้ให้ความช่วยเหลือแก่ทั้งพระศาสนจักรท้องถิ่นและสังฆมณฑล โดยการให้การดูแลที่จำเป็นแก่ผู้ป่วย คนยากจน และผู้ด้อยโอกาส โดยเฉพาะผู้ที่ทุกข์ทรมานจากเอชไอวีและเอดส์

นอกจากนี้ พระศาสนจักรท้องถิ่นได้รับการส่งเสริมจากบรรดาธรรมทูตที่ปฏิบัติศาสนกิจในเขตวัดต่างๆทั่วสังฆมณฑลอุดรธานี การมีนักบวชจากคณะธรรมทูตสามารถเปิดมิติใหม่ให้กับชุมชนพระศาสนจักรท้องถิ่นได้

2. ตลอดระยะเวลา 25 ปีที่ประเทศไทย ในการร่วมงานกับชาวไทย หรือการอภิบาลชาวไทย มีสิ่งใดบ้างที่ได้โดดเด่นสำหรับบราเดอร์ ?

ด้านหนึ่งที่ได้โดดเด่นสำหรับบราเดอร์เป็นพิเศษคือ การอุทิศตนอย่างน่าทึ่งของพนักงานชาวไทยและความมุ่งมั่นอย่างแน่วแน่ของพวกเขาในการดูแลผู้

ที่ต้องการความช่วยเหลือในมูลนิธิของเรา พนักงานส่วนใหญ่อยู่กับบราเคอร์มาตั้งแต่มูลนิธิได้รับก่อตั้ง การเสียละอุทิศแรงกายแรงใจของเหล่าพนักงาน ณ มูลนิธิแห่งนี้เป็นที่ปราศจากไม่ได้เลย

การดำเนินงานของมูลนิธิบ้านนิจจานูเคราะห์นั้น สอดคล้องกับจิตตารมณ์ของคณะพระวอนาถ์ของพระเจ้า(SVD) ในเรื่องการร่วมงานกับฆราวาส (Lay Partners) เจ้าหน้าที่ของ

เราทั้งที่บ้านนิจจานูเคราะห์ และ บ้านแม่มาเรีย มีจิตวิญญาณของการร่วมงานอย่างแท้จริงในงานที่พวกเขาทำ มูลนิธิแห่งนี้ได้ให้บริการผู้ป่วยมากกว่า 500 ราย มีตั้งแต่ผู้ที่เสียชีวิตอย่างน่าสงสารตั้งแต่ก่อนที่จะมีการใช้दानไวรัสเฮดส์ ไปจนถึงผู้คนที่สามารถกลับบ้านได้หรือกลับมามีชีวิตตามปกติและยืนยาวเนื่องจากได้รับยาदानไวรัส บางส่วนได้กลายมาเป็นผู้อาศัยถาวรในมูลนิธิแห่งนี้ และเป็นเรื่องน่ายินดีอย่างยิ่งที่ได้ยินผู้ป่วยเล่าว่า มูลนิธิแห่งนี้เป็นเหมือนสายใยชีวิตสำหรับพวกเขา โดยหลายคนกล่าวว่าพวกเขาคงอยู่ไม่ได้หากไม่ได้รับการสนับสนุนจากมูลนิธิ มากไปกว่านั้นคือเจ้าหน้าที่มูลนิธิของเราครึ่งหนึ่งเป็นอดีตผู้ป่วยที่มีสุขภาพดีขึ้นและกลับมารับใช้ผู้คนที่ต้องการความช่วยเหลือ

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา โครงการให้ความรู้เรื่องโรคเอดส์ของเรามุ่งเป้าไปที่กลุ่มเยาวชนในโรงเรียน และต่อมาได้ขยายไปสู่การฝึกอบรมครูและบุคคลที่สนใจ ซึ่งประสบความสำเร็จอย่างมาก ความเป็นมืออาชีพและความเข้าใจอย่าง

ลึกซึ่งเกี่ยวกับโรคเอดส์ที่ได้รับการนำเสนอโดยเจ้าหน้าที่และอาสาสมัครของเรา มีบทบาทสำคัญทำให้โครงการของเราเกิดผลอย่างมีประสิทธิภาพ

3. บราเดอร์มีความคาดหวังอะไรกับคณะพระวอนาถต์ของพระเจ้า (SVD) ในฐานะคณะนักบวชในประเทศไทยทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ?

ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ความปรารถนาของบราเดอร์คือ การเป็นสมาชิกของพระวอนาถต์ของพระเจ้า (SVD) ที่จะสานต่องานสำคัญของมูลนิธิ บ้านนิจนาญเคราะห์ และกิจกรรมที่สำคัญของมูลนิธิต่อไป อย่างไรก็ตาม ความท้าทายที่มีอยู่อย่างต่อเนื่องคือความพร้อมของเงินทุนเพื่อสนับสนุนโครงการ ซึ่งตลอด 25 ปีที่ผ่านมา เราโชคดีที่ได้รับการสนับสนุนจากผู้มีพระคุณและหน่วยงานต่างๆ ที่ให้ทุนจำนวนมาก โดยเริ่มแรกนั้นเราได้ใช้เงินสนับสนุนสำหรับการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐานของมูลนิธิ และต่อมาได้ใช้สำหรับการบำรุงโครงการด้านการดูแลสุขภาพและครอบครัวของผู้ยากไร้ในจังหวัดหนองบัวลำภู ความช่วยเหลือที่เราได้รับอย่างล้นหลามถือเป็นพระพรอย่างแท้จริงท้ายสุดนี้ บราเดอร์ยังมองโลกในแง่บวกและมีความหวังว่าโครงการต่างๆ ของเราจะได้รับการสนับสนุนและได้รับทำนุบำรุงต่อไป

Q&A with Br Ron Fratzke SVD

1) As an SVD brother and one of the longest serving members in Thailand, how would you describe your mission experience so far?

I arrived in Thailand on January 6th, 2002, initially planning to stay for six months before attending the Nemi Course. However, 22 years later, I find myself still here, thoroughly enjoying my time. When I arrived in 2002, there were only three SVD members in the country, including myself. Almost immediately, I began teaching English at the largest public high school in the province. I quickly discovered my passion for working with young people, and the high school environment proved to be nurturing for me. Building strong friendships

with other Thai teachers in the English department greatly facilitated my immersion into Thai culture. While my journey has had its share of ups and downs, I've consistently found immense satisfaction in impacting people's lives through education ministry.

My mission experience has been enriched with countless joys, whether through my involvement in education within the parish or my limited engagement with the community at Mother of Perpetual Help Center. While teaching, I typically don't directly discuss God unless prompted by teachers or students. Instead, I strive to embody God's love in my actions by being kind, patient, and understanding towards others and their needs. One of the most gratifying compliments I receive from both students and teachers is when they remark that I'm unlike other "falang" (Western foreigners).

2) Being an English teacher in various schools in Nong Bua Lamphu Province, how does this work help you to live out your missionary brother vocation?

Teaching has been my primary ministry since my arrival in Thailand, along with occasional involvement in administration and leadership roles within the SVD over the years. Teaching has truly been the cornerstone of my experience over these past 20-plus years, providing me with a sense of fulfillment and purpose. Embracing the ethos of being a "brother to all" is a goal I continually strive for, though it does present its challenges at times.

Prior to coming to Thailand, I had little experience as a classroom teacher, so navigating this role was both enjoyable and demanding. One of the most challenging teaching

experiences I encountered was working with preschool and elementary students for over three years. Teaching such young and energetic children was a new and exhausting experience for me, yet it was rewarding in its own way. Despite the fatigue, I found it to be a fulfilling exhaustion.

Throughout my years of teaching, I've never experienced conflicts with students or colleagues. I've never had to resort to raising my voice in the classroom. I attribute this to my approach of patience, kindness, and striving to exemplify God's love through my ministry.

3) As the current District Leader, how do you envision the District may grow in the next 25 years in Thailand?

As District Leader, my vision is for the district to not only grow but also to remain adaptable to evolving ministry needs through open communication and dialogue with our mission partners. The Church continually challenges us to respond to changing circumstances, and it's imperative that we remain attentive and responsive to the signs of the times. Our current ministry endeavors are bound to evolve and transform, underscoring the importance of our active engagement with the present realities.

As we commemorate 25 years of ministry in Thailand, let us express our gratitude to God for the blessings bestowed upon us. May we also seek divine guidance for the next 25 years and beyond, trusting in God's providence as we navigate the future of our mission.

Q&A

ภราดาโรน แพร่ทักี SVD

1. ในฐานะภราดาของคณะพระวอนาถต์ของพระเจ้า และเป็นหนึ่งในผู้ที่ทำงานในประเทศไทยนานที่สุดคนหนึ่ง อยากจะให้บราเดอร์แบ่งปันประสบการณ์การแพร่ธรรมของบราเดอร์ที่ผ่านมาสักหน่อยครับ

บราเดอร์เดินทางมาถึงประเทศไทยเมื่อวันที่ 6 มกราคม 2002 เดิมทีบราเดอร์ตั้งใจที่จะอยู่ประเทศไทยเพียงแค่หกเดือนก่อนเข้ารับการอบรมเพิ่มเติม (Nemi Course) แต่กระนั้นผ่านมา 22 ปี บราเดอร์ยังคงอยู่ที่นี้และมีความสุขดีครับ บราเดอร์เริ่มสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนประจำจังหวัด บราเดอร์ค้นพบตัวเองว่าบราเดอร์มีความสุขเมื่อทำงานกับบรรดาเยาวชน โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษา การทำงานในโรงเรียนโดยเฉพาะทำงานร่วมกับครูชาวไทยในกลุ่มสาระภาษาอังกฤษช่วยสร้างสัมพันธ์ที่ดีและทำให้บราเดอร์เรียนรู้วัฒนธรรมไทย

ได้อย่างรวดเร็ว แม้ว่าชีวิตจะมีขึ้นๆลงๆ แต่บราเดอร์ก็พอใจอย่างมากที่บราเดอร์เองได้ช่วยเหลือผู้คนผ่านทางงานด้านการศึกษา

การทำงานอภิบาลของบราเดอร์นั้นเต็มไปด้วยความสุขมากมาย ไม่ว่าจะเป็นการมีส่วนร่วมในงานด้าน การศึกษา ในเขตวัดหรือบางครั้งในมูลนิธิกิจจานุเคราะห์ อย่างไรก็ตาม บราเดอร์จะกล่าวถึงเรื่องเกี่ยวกับพระเจ้าในขณะที่ทำการเรียนการสอน เว้นแต่ว่าครูหรือนักเรียนจะขอให้บราเดอร์พูด ในทางกลับกันบราเดอร์นำความรักของพระเจ้าผ่านทางกรกระทำ เช่น การมีน้ำใจ การอดทนและการเข้าใจผู้อื่น หนึ่งในคำชมที่บราเดอร์ได้รับจากบรรดาครูและนักเรียนคือพวกเขาชมบราเดอร์ว่าบราเดอร์ไม่เหมือนฝรั่งคนอื่นๆ

2. การเป็นครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนต่างๆ ในจังหวัดหนองบัวลำภู งานนี้ช่วยให้บราเดอร์ดำเนินชีวิตตั้งภราดาธรรมทูตได้อย่างไร ?

ตั้งแต่บราเดอร์มาถึงประเทศไทย การสอนเป็นพันธกิจหลักของบราเดอร์ ควบคู่ไปกับการมีส่วนร่วมเป็นครั้งคราวในบทบาทการบริหารและเป็นผู้นำของคณะพระวชิราวุฒิจึงพระเจ้า ตลอดหลายปีที่ผ่านมา

การสอนเป็นรากฐานสำคัญของประสบการณ์ของบราเดอร์ตลอด 20 ปีที่ผ่านมาอย่างแท้จริง ทำให้บราเดอร์รู้สึกได้รับการเติมเต็มและมีเป้าหมาย การน้อมรับหลักการของการเป็น “พี่น้องสำหรับทุกคน” เป็นเป้าหมายที่บราเดอร์มุ่งมั่นมาตลอด แม้ว่าบางครั้งจะนำมาซึ่งความท้าทายก็ตาม

ก่อนที่จะมาประเทศไทย บราเดอร์มีประสบการณ์เพียงเล็กน้อยในการเป็นครูประจำชั้น ดังนั้นการรับหน้าที่บทบาทเป็นครูประจำชั้นจึงทั้งมีความสุขและความท้าทาย ประสบการณ์การสอนที่ทำหายที่สุดอย่างหนึ่งที่บราเดอร์พบคือการทำงานร่วมกับนักเรียนชั้นอนุบาลและชั้นประถมศึกษามานานกว่าสามปี การสอนเด็กๆ ที่มีเต็มไปด้วยพลังและอายุน้อยเป็นประสบการณ์ใหม่และเหนื่อยสำหรับบราเดอร์ ซึ่งถือว่าการสอนแบบนี้เป็นรางวัลในตัวเอง แม้จะเหนื่อยล้า แต่บราเดอร์ก็พบว่ามันเป็นความเหนื่อยล้าที่คุ้มค่า

ตลอดระยะเวลาที่บราเดอร์สอน บราเดอร์ไม่เคยประสบปัญหาความขัดแย้งกับนักเรียนหรือเพื่อนร่วมงานเลย บราเดอร์ไม่เคยต้องใช้วิธีการตะโกนในห้องเรียนเลย บราเดอร์ถือว่าสิ่งนี้มาจากความอดทน ความใจดี และความพยายามของบราเดอร์ในการเป็นแบบอย่างของความรักของพระเจ้าผ่านพันธกิจของบราเดอร์

3. ในฐานะเจ้าคณะในประเทศไทยคนปัจจุบัน บราเดอร์มีวิสัยทัศน์เกี่ยวกับคณะพระวอนชาติในประเทศไทยว่า เติบโตในประเทศไทยในอีก 25 ปีข้างหน้าอย่างไร ?

ในฐานะเจ้าคณะคนปัจจุบัน วิสัยทัศน์ของบราเดอร์คือไม่เพียงแต่ทำให้คณะเราในประเทศไทยเติบโตเท่านั้น แต่ยังสามารถปรับตัวให้เข้ากับความต้องการด้านพันธกิจที่เปลี่ยนแปลงไปผ่านการสื่อสารและการสนทนากับผู้ร่วมพันธกิจของเรา พระศาสนจักรทำหายเราอย่างต่อเนื่องให้ตอบสนองต่อสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลง และจำเป็นที่เราจะต้องเอาใจใส่และตอบสนองต่อเครื่องหมายแห่งกาลเวลา ความพยายามต่อพันธกิจในปัจจุบันของเรามุ่งมั่นที่จะ

พัฒนาและเปลี่ยนแปลง โดยเน้นย้ำถึงความสำคัญของการมีส่วนร่วมอย่างแข็ง
ขันกับความเป็นจริงในปัจจุบัน

ในขณะที่เราเฉลิมฉลอง 25 ปีของพันธกิจในประเทศไทย ขอให้เรา
แสดงความกตัญญูรู้คุณต่อพระเจ้าสำหรับพระพรที่พระองค์ทรงประทานให้เรา
ขอให้เราแสวงหาการนำทางจากพระเจ้าต่อพันธกิจของเราตลอด 25 ปีข้างหน้า
และต่อจากนี้ โดยวางใจในพระญาณสอดส่องของพระเจ้า

Embracing the Joys and Challenges of Missionary Life in Rural Thailand

Fr Truong T. Le SVD

In the quiet and rural landscapes of northeastern Thailand lies a mission field filled with opportunities for service and growth. For the past four years, I have dedicated myself to the pastoral care of Jesus of Nazareth Church and Immaculate Conception Church in the Buengkan Province. Nestled amidst low-income families and a simple way of life, my journey as a missionary in Thailand has been marked by both profound joys and great challenges.

One of the most rewarding aspects of my ministry has been the opportunity to immerse myself in the lives of the villagers. Beyond the routine liturgical duties, I have engaged in various outreach initiatives aimed at uplifting the community. Teaching English and computer skills, managing educational scholarships, and organizing food relief packages have not

only served practical needs but have also fostered meaningful connections with parishioners of all ages. Witnessing the impact of these efforts and experiencing the generosity of benefactors has been a source of immense joy and fulfillment.

However, amidst the joys, there have been moments of profound discouragement and loneliness. Transitioning to life in rural Thailand, far from the familiarity of family and friends, has presented a unique set of challenges. The solitude of pastoral life has been a stark departure from the communal existence I once knew. Yet, in these moments of hardship, I have discovered meaningful lessons in resilience and trust

Living in the embrace of faith amid uncertainty and isolation has been a journey of deepening reliance on God's providence. Despite the struggles and uncertainties, I have found solace in the belief that even in the midst of adversity, God continues to guide and sustain me. Each setback has become an opportunity for spiritual growth and a testament to the enduring presence of divine grace.

*****

โอบกอดความชื่นชมยินดีและความท้าทาย

ในชีวิตธรรมดาในพื้นที่อันห่างไกล

โดยบาทหลวงเจือง ชง เล SVD

ทางตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย มีภูมิประเทศที่เงียบสงบและห่างไกล งานพันธกิจที่เต็มไปด้วยโอกาสในการเติบโตและการรับใช้ ตลอดสี่ปีที่ผ่านมามีได้อุทิศตนในงานอภิบาลที่วัดพระเยซูเจ้าชาวนาซาเร็ธ และวัดแม่พระผู้ปฏิสนธินิรมล จังหวัดบึงกาฬ ซึ่งเป็นวัดที่อยู่ท่ามกลางครอบครัวผู้มีรายได้น้อย

และวิถีชีวิตที่เรียบง่าย การเดินทางของผมในฐานะธรรมทูตที่ทำงานในประเทศไทยนั้นเต็มไปด้วยทั้งความสุขและความท้าทายอันยิ่งใหญ่

ถึงกระนั้น มิจานพันธกิจด้านหนึ่งที่มีค่าที่สุดสำหรับผมคือการได้มีโอกาสได้ใช้ชีวิตร่วมกับชาวบ้าน นอกเหนือจากการประกอบศาสนกิจ ผมได้มีส่วนร่วมในการริเริ่มเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ต่าง ๆ ที่มุ่งเป้าไปที่การยกระดับชุมชน การสอนทักษะภาษาอังกฤษและคอมพิวเตอร์ การจัดการทุนการศึกษา การบริจาคอาหารและสิ่งบรรเทาทุกข์ ซึ่งไม่เพียงตอบสนองความต้องการในทางปฏิบัติเท่านั้น แต่ยังส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีกับพี่น้องสัตบุรุษทุกวัยอีกด้วย การได้เห็นผลของความพยายามของตัวเอง อีกทั้งเห็นความมีน้ำใจของผู้บริจาคสนับสนุน เป็นสิ่งที่เติมเต็มความสุขให้กับผม

แม้ผมจะมีความสุข แต่อย่างไรก็ตาม ผมก็มีช่วงเวลาของความท้อแท้ และความรู้สึกโดดเดี่ยวเช่นกัน เพราะการเปลี่ยนมาใช้ชีวิตในชนบทของ ประเทศไทยซึ่งห่างไกลครอบครัวและเพื่อนฝูงทำให้เกิดความท้าทายและชีวิต สันโดษในการอภิบาลเป็นการออกจากที่ที่ผมคุ้นเคยอย่างสิ้นเชิง แต่ในช่วงเวลา แห่งความยากลำบากเหล่านี้ ผมได้ค้นพบบทเรียนที่มีความหมายในเรื่องความ ยึดหยุ่นและความไว้วางใจ

การใช้ชีวิตด้วยความเชื่อท่ามกลางความไม่แน่นอนและความเปล่า เปลี่ยนนั้นเป็นหนทางที่ผมได้พึ่งพาพระญาณสอดส่องของพระเจ้าอย่างแท้จริง แม้จะต้องเผชิญกับอุปสรรคและความไม่แน่นอน แต่ผมมีความเชื่อที่ว่าเมื่ออยู่ ท่ามกลางความทุกข์ยาก พระเจ้ายังคงทรงนำทางและค้ำจุนผมต่อไป ผมเชื่อว่า ความล้มเหลวแต่ละครั้งเป็นโอกาสในการเติบโตฝ่ายจิตและเป็นพยานถึงการ ทรงสถิตของพระพรพรทานของพระเจ้า

A Journey of Faith and Cultural Understanding

Fr Bernardus N. Bella SVD

As the Parish Priest of St Michael Church in Nongbualamphu, Thailand, my days are filled with the sacred duty of tending to the spiritual and material needs of my parishioners. From presiding over Mass and administering the sacraments to offering assistance to the less fortunate, my ministry is a testament to the transformative power of faith in action.

At the heart of my mission lies a profound sense of joy, rooted in the warmth and hospitality of the Thai people. Since my arrival in this beautiful land, I have been greeted with open arms and embraced by a community that is both welcoming and generous. Their willingness to support me in my ministry

has been a source of great comfort and inspiration, reaffirming my belief in the inherent goodness of humanity.

Yet, amidst the joys of communal life, I have encountered my fair share of challenges. Thailand, with its predominantly Buddhist population, presents a unique set of obstacles for spreading the message of Christ. In order to bridge the cultural divide and forge meaningful connections with the local community, I have dedicated myself to learning the Thai language and immersing myself in the rich environment of Thai culture. This journey of cultural understanding has been both humbling and rewarding, enabling me to communicate more effectively and build deeper relationships with those I serve.

However, the greatest challenge I have faced transcends linguistic and cultural barriers. It is the challenge of navigating the diverse array of backgrounds, cultures, and personalities within my parish and community. From parishioners of varying nationalities to fellow members of my religious society, each interaction presents an opportunity for growth and understanding. Learning to embrace differences with compassion and humility has been a journey of self-discovery, teaching me to find joy and harmony in the midst of diversity.

*****

เส้นทางแห่งความเชื่อและความเข้าใจในวัฒนธรรม

โดยบาทหลวงเบร์นาร์ดูส โนฟริอันโต เบลลา SVD

ในฐานะเจ้าอาวาส วัดอัครเทวดามีคาแอล จังหวัดหนองบัวลำภู ประเทศไทย ผมมีภาระหน้าที่ในการดูแลและทำนุบำรุงความต้องการทางกายและฝ่ายจิต

ของบรรดาสัตบุรุษ ตั้งแต่การเป็นผู้ประกอบพิธีกรรม ไปจนถึงการให้ความช่วยเหลือแก่บรรดาผู้ที่ต้องการ งานอภิบาลของผมเป็นเครื่องพิสูจน์ถึงพลังความเชื่อของผมที่แปรเปลี่ยนไปสู่การกระทำ

ศูนย์กลางของพันธกิจของผมมาจากการความชื่นชมยินดี จากความอบอุ่นและการให้การต้อนรับของพี่น้องชาวไทย ตั้งแต่ผมเดินทางมาถึงดินแดนอันงดงามนี้ ผมได้รับการต้อนรับอย่างมีเกียรติด้วยอ้อมแขนที่เปิดกว้างจากบรรดาพี่น้อง อีกทั้งความเต็มใจของบรรดาพี่น้องในการช่วยเหลือสนับสนุนในงานอภิบาลของผม ถือเป็นแหล่งของความบรรเทาใจและเป็นแรงบันดาลใจที่ยิ่งใหญ่ นี่เป็นยืนยันถึงความเชื่อของผมที่ว่ามีความดีอยู่ในมนุษย์ทุกคน

ถึงกระนั้น ท่ามกลางความสุขในการใช้ชีวิตในชุมชน ผมก็ได้พบกับความท้าทายและมีอุปสรรคในการประกาศข่าวดีของพระคริสตเจ้า เพราะประเทศไทยมีประชากรที่ส่วนใหญ่เป็นชาวพุทธ ดังนั้นเพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่

ดีกับชุมชนท้องถิ่น และเพื่อสร้างสะพานสู่เข้าวัฒนธรรมไทย ผมได้อุทิศตัวเอง เพื่อเรียนรู้ภาษาไทย และนำตัวเองไปอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เต็มไปด้วยวัฒนธรรมไทย การเรียนรู้ที่จะเข้าใจทางวัฒนธรรมไทยเป็นสิ่งที่ทำให้ผมเรียนรู้ที่จะถ่อมตนและสิ่งนี้ก็มีผลกับผมอย่างมาก ซึ่งทำให้ผมนั้นสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพและสร้างความสัมพันธ์อันดีกับบรรดาพี่น้องผู้ที่ผมรับใช้

อย่างไรก็ตาม ความท้าทายที่ใหญ่กว่าเรื่องอุปสรรคทางภาษาและวัฒนธรรม คือเรื่องความแตกต่างเบื้องหลังทางวัฒนธรรมและบุคลิกภาพของผู้คนในหมู่บ้านและเขตวัดของผม รวมถึงสมาชิกในหมู่คณะของผม ซึ่งมีเชื้อชาติที่แตกต่างกัน ความท้าทายเหล่านี้ ช่วยสร้างการมีปฏิสัมพันธ์เพื่อการเติบโตและความเข้าใจ การเรียนรู้ที่จะยอมรับความแตกต่างด้วยความเห็นอกเห็นใจ และความเมตตาเป็นหนทางของการค้นพบตัวเอง และสอนให้ผมแสวงหาความสุขและความเป็นหนึ่งเดียวท่ามกลางความหลากหลาย

Celebrating Diversity and Unity

Fr Chantavong Anisong SVD

In the heart of Thailand, amidst the serene landscapes and vibrant communities, I have embarked on a journey of faith and service as a missionary. My present ministry spans across two parishes, each offering unique challenges and blessings that have shaped my experience in profound ways.

The first parish I serve comprises approximately 90 families, nestled in a village where time seems to stand still. Despite the challenges of an aging church building and limited resources, the unwavering faith of the people shines brightly. I am humbled to minister to the faithful in the community,

providing spiritual nourishment through the celebration of Mass, the administration of the sacraments, and the comforting presence of regular visits to the elderly and sick. Additionally, our community comes together in solidarity to support the less fortunate, exemplifying the true spirit of Christian love and compassion.

In contrast, the second parish presents a unique tapestry of diversity, where Catholics and Buddhists coexist harmoniously. It is a testament to the power of unity amidst religious differences, as the community rallies together to support one another in times of joy and sorrow. One of the most fulfilling aspects of my ministry here is the opportunity to bridge cultural and religious divides, extending pastoral care to all members of the village regardless of their faith background. Whether it's visiting the sick or distributing provisions to those in need, I strive to embody the inclusive love of Christ, transcending barriers and fostering a sense of belonging for all.

Amidst the joys of community and shared faith, I am confronted with the sobering reality of the challenges that lie ahead. The weight of expectations placed upon priests to single-handedly address the needs of the parish, from building new churches to improving the overall environment, can be overwhelming. As resources remain scarce, I am faced with the daunting task of finding creative solutions to meet the diverse needs of the communities I serve.

Yet, amidst the challenges, I find solace in the profound joy of walking alongside the people I serve, journeying together in faith and solidarity. This shared sense of mission, rooted in the principles of Synodality, reminds me that I am not alone in this endeavor. Together, we navigate the highs and lows of

ministry, drawing strength from our shared commitment to serving God and one another.

*****

เฉลิมฉลองความหลากหลายและความเป็นหนึ่งเดียว

โดยบาทหลวงอนิสก์ จันทวงศ์ SVD

ณ ใจกลางของประเทศไทย พื้นที่ที่มีภูมิทัศน์อันเงียบสงบแต่เปี่ยมไปด้วยชุมชนที่มีชีวิตชีวา ผมได้ดำเนินชีวิตบนหนทางแห่งความเชื่อและรับใช้ในฐานะธรรมทูต ปัจจุบันมีวัด 2 แห่งที่อยู่ในความดูแลของผม ซึ่งงานพันธกิจนี้มีความท้าทายและพระพรที่แตกต่างกันไปในแต่ละที่ แต่สิ่งเหล่านี้ก็กลับกลายเป็นประสบการณ์ที่มีความหมายอย่างลึกซึ้งสำหรับผม

เขตวัดแห่งแรกที่ผมได้ทำงานอภิบาลมีสัตบุรุษประมาณ 90 ครอบครัว เป็นที่ชุมชนเก่าแก่ที่ไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากนัก แม้จะมีความท้าทายที่เกิดจากตัวอาคารวัดที่ชำรุดทรุดโทรมและมีทรัพย์สินที่จำกัด แต่ความเชื่อของผู้คนนั้นยังคงส่องสว่าง ผมได้รับหน้าที่ในการอภิบาลแก่บรรดาสัตบุรุษในชุมชน ด้วยการบำรุงเลี้ยงทางฝ่ายจิต ผ่านทางการประกอบพิธีบูชาขอบพระคุณและศีลศักดิ์สิทธิ์ การเยี่ยมเยียนผู้สูงอายุและผู้ป่วยอย่างสม่ำเสมอ นอกจากนี้ชุมชนแห่งนี้มีความร่วมมือกันในการให้ความช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก นี่เป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงความรักและความเมตตาในชีวิตจิตของคริสตชน

ในทางตรงกันข้าม วัดอีกแห่งหนึ่งที่ผมดูแลนั้น มีเอกลักษณ์ที่แตกต่างออกไป กล่าวคือหมู่บ้านแห่งนี้ประกอบด้วยพี่น้องชาวคาทอลิกและพี่น้องชาวพุทธที่อยู่อาศัยร่วมกัน ผู้คนในชุมชนช่วยเหลือซึ่งกันและกันในยามสุขและยามเศร้า นี่เป็นสัญลักษณ์ของพลังแห่งความเป็นหนึ่งเดียวกันท่ามกลางความแตกต่างทางศาสนา

สิ่งหนึ่งที่เติมเต็มงานพันธกิจของผม ณ ที่แห่งนี้ คือผมมีโอกาที่จะเชื่อมสัมพันธ์ความแตกต่างทางวัฒนธรรมและศาสนา โดยการขยายพื้นที่ในการอภิบาลชีวิตฝ่ายจิตให้แก่ทุกคนในหมู่บ้าน โดยข้ามผ่านพื้นหลังทางศาสนาของพวกเขา ไม่ว่ามันจะเป็นการเยี่ยมเยียนคนป่วย หรือจัดหาสิ่งของจำเป็นสำหรับผู้ที่ต้องการ ผมพยายามทำสิ่งเหล่านี้เพื่อความรักของพระคริสตเจ้าซึ่งอยู่เหนือขอบเขตนั้นจะได้เป็นของทุกคน

ท่ามกลางความสุขและความเชื่อร่วมกันของผู้คนในชุมชน ผมต้องเผชิญกับความท้าทายที่อยู่ข้างหน้าอยู่เสมอ ความคาดหวังที่ต่อพระสงฆ์ เพื่อตอบสนองความต้องการของชุมชนวัด ตั้งแต่การก่อสร้างวัดใหม่จนถึงการ

ปรับปรุงสภาพแวดล้อมโดยรวม อีกทั้งทรัพยากรที่ไม่เพียงพอ ทำให้ผมต้องหาทางออกที่ดีที่สุด เพื่อตอบสนองความต้องการที่หลากหลายของชุมชนที่ผมรับใช้

อย่างไรก็ตาม ผมได้พบกับความสุขท่ามกลางความท้าทายต่างๆ กล่าวคือการเดินร่วมเคียงบ่าเคียงไหล่กับพี่น้องผู้ที่ผมรับใช้ นี่เป็นการเดินทางด้วยกันในความเชื่อและความซื่อสัตย์ คือการมีส่วนร่วมในงานภารกิจที่ยังรากลงในหลักการของซินอด (หลักการเรื่องการก้าวเดินไปด้วยกันของพระศาสนจักร) สิ่งนี้ย้ำเตือนผมว่า ผมไม่ได้พยายามบากบั่นอยู่คนเดียว แต่ผมได้ร่วมทำงานพันธกิจกับบรรดาพี่น้องซึ่งพวกเราได้ทำงานนี้ด้วยการใช้ศักยภาพของเราแต่ละคนที่อุทิศตนรับใช้พระเจ้าและเพื่อนมนุษย์

Committing to Missionary Service

Fr Anthony Tat Binh Nguyen SVD

After I finished my Thai language studies in Bangkok, I was asked to assist in the Cathedral Parish of the Udonthani Diocese. With its many activities and events, there's always a need for ministerial work. As an assistant priest, my role involves following the parish priest's guidance. My duties include celebrating daily Mass, administering sacraments, bringing Communion to the elderly and homebound, and participating in various liturgical activities. Additionally, I contribute to fostering spiritual growth by leading the Thursday adoration of the Blessed Sacrament, the Wednesday devotion to the Virgin Mary, communal prayers, the rosary, and the Stations of the Cross. Occasionally, I also join the

parish priest and council on visits to minister to the poor, lonely, and those facing hardship.

Throughout my service, I've strived to fulfill my responsibilities diligently and build positive relationships with the parish priest, council, and parishioners. Initially, my limited language skills and the workload brought some anxiety. However, as I adapted, my role became more fluid. Each task, activity, and interaction has offered valuable lessons and experiences.

The Cathedral Parish serves as a unique and engaging environment for a new missionary like myself. Observing the diverse activities provides opportunities for learning and participation. While the lack of prior experience can create initial obstacles, the work brings invaluable insights. I am grateful to God for the opportunity to serve and grow in this role. I trust that the experiences gained here will equip me for future ministerial endeavors.

Though my time in Thailand has not been long, and my experiences limited, the joys and challenges of missionary life are already evident. My greatest joy lies in serving according to the needs of the situation, fulfilling entrusted tasks to the best of my ability. Currently, finding fulfillment in parish work aligns with my current role.

One ever-present challenge I have observed is the presence of Christians with a less developed faith. This begs the question: how can I contribute to strengthening the Church in Thailand? As a minority faith in a predominantly Buddhist nation, the faithful are susceptible to influences that may conflict with their Catholic beliefs. Therefore, navigating the complexities of evangelization within deeply rooted religious and cultural

contexts presents the biggest challenge for me. With a burning desire to spread the Gospel, I trust that future initiatives by the Divine Word Missionaries will be fruitful in addressing this challenge.

*****

ทุ่มเทในงานรับใช้

โดยบาทหลวงแอนโทนี่ เห่งย่น ที่ด บินห์ SVD

หลังจากที่ผมได้จบการเรียนภาษาไทยที่กรุงเทพฯ ผมได้ไปช่วยงานอภิบาลที่อาสนวิหารของสังฆมณฑลอุดรธานี เนื่องด้วยอาสนวิหารมีกิจกรรมและงานมาก ในฐานะผู้ช่วยเจ้าอาวาส บทบาทหน้าที่ของผม ได้แก่ การประกอบพิธีบูชาขอบพระคุณประจำวัน การประกอบพิธีศีลศักดิ์สิทธิ์ การส่งศีล

และเยี่ยมเยียนผู้สูงอายุและผู้ป่วยติดบ้าน และร่วมปฏิบัติศาสนกิจต่างๆ นอกจากนี้ผมมีส่วนส่งเสริมชีวิตฝ่ายจิตโดยจัดพิธีเฝ้าศีลในวันพฤหัสบดี การปฏิบัติกิจศรัทธาต่อพระนางมารีย์พรหมจารีในวันพุธ การสวดภาวนาในชุมชน การสวดสายประคำ และการเดินรูป 14 ภาค ในบางครั้งผมกับคุณพ่อเจ้าอาวาส ร่วมกับสภาอภิบาลได้เยี่ยมเยียนบรรดาผู้ตกทุกข์ได้ยาก

ตลอดการทำงานรับใช้ของผม ผมมีความมุ่งมั่นในการทำหน้าที่ของผมอย่างเต็มที่ และสร้างความสัมพันธ์อันดีกับคุณพ่อเจ้าอาวาส สภาอภิบาล และนักบวช แม้ว่าในตอนแรกนั้นผมมีความจำกัดทางด้านภาษา อีกทั้งภาระหน้าที่ต่างๆทำให้ผมเกิดความวิตกกังวล อย่างไรก็ตาม เมื่อผมเริ่มปรับตัวได้ก็ทำให้ผมทำหน้าที่ลื่นไหลมากขึ้น ซึ่งทุกๆงาน และกิจกรรมต่างๆนั้นให้ทั้งบทเรียนและประสบการณ์ที่มีค่าสำหรับผม

สำหรับธรรมทูตหน้าใหม่อย่างผม อาสนวิหารมีสภาพแวดล้อมที่มีเอกลักษณ์และมีความน่าดึงดูด ซึ่งผมได้สังเกต เรียนรู้และมีส่วนร่วมผ่านทางกิจกรรมต่างๆ แม้ว่าก่อนหน้านี้ผมอาจยังขาดประสบการณ์ ซึ่งทำให้เกิดอุปสรรคในช่วงแรก แต่การทำงานกลับช่วยให้ผมมีความเข้าใจในประสบการณ์มากขึ้น

ผมขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับโอกาสในการรับใช้และเติบโตในบทบาทหน้าที่ที่ผมได้รับ ผมเชื่อว่าประสบการณ์ที่ได้รับจากที่นี่คือเตรียมความพร้อมสำหรับผมเพื่องานอภิบาลรับใช้ในอนาคต

แม้ว่าผมจะเพิ่งเข้ามาในประเทศไทยได้ไม่นานและมีประสบการณ์ไม่มากนัก แต่ความชื่นชมยินดีและความท้าทายต่างๆนั้นก็ปรากฏชัดเจนอยู่แล้ว ในชีวิตของการเป็นธรรมทูต ความสุขที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของผมคือการรับใช้ช่วยเหลือตามความต้องการตามแต่ละสถานการณ์ รวมไปถึงการทำงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จอย่างเต็มความสามารถ ซึ่งในช่วงนี้ผมได้ทำหน้าที่และพยายามทำให้งานต่างๆที่ได้รับมอบหมายให้บรรลุผลสำเร็จ

ความท้าทายอย่างหนึ่งที่ผมได้สังเกตเห็นคือ คริสตชนในปัจจุบันมีความเชื่อความศรัทธาที่ไม่ค่อยจะแข็งแกร่งนัก สิ่งนี้ทำให้เกิดคำถามสำหรับผมว่า ผมจะมีส่วนทำให้พระศาสนจักรในประเทศไทยเข้มแข็งได้อย่างไร? เนื่องจากเป็นคริสตชนเป็นประชากรส่วนน้อยในประเทศที่นับถือศาสนาพุทธเป็นส่วนใหญ่ นั่นทำให้บรรดาสัตบุรุษมีความอ่อนไหวและมีความโน้มเอียงต่อสิ่งชักจูงต่างๆรอบด้าน แม้ว่าสิ่งเหล่านั้นอาจขัดแย้งกับความเชื่อคาทอลิกก็ตาม ดังนั้นการประกาศข่าวดีภายในบริบททางศาสนาและวัฒนธรรมที่ยังรากลึกนั้น จึงเป็นความท้าทายที่ใหญ่ที่สุดสำหรับผม ผมเชื่อว่าความคิดริเริ่มและความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะประกาศพระวรสารโดยธรรมทูตจากคณะพระเวจนาถส์ของพระเจ้า จะสามารถจัดการกับความท้าทายนี้และประสบผลสำเร็จในที่สุด

Forming Cultural and Spiritual Connections

Fr Duc Linh Nguyen SVD

My experience as a missionary in Thailand has been characterized by both challenges and great joys. Arriving in Bangkok, I embarked on a path of cultural immersion, dedicating the first seven months to learning the Thai language. This equipped me to serve various communities across Udon Thani Diocese.

My initial postings in Ban Saint Mary and the Udon Thani cathedral allowed me to assist established priests, gaining valuable insights into pastoral work in Thailand. Subsequently, I filled temporary vacancies in Poncharon and Pongpisay, offering support to remote communities facing the absence of their regular priests. These experiences exposed me to the diverse needs and realities of rural Thailand, fostering a deep sense of connection with the people.

For the next four years, I served as the parish priest of Pongsungnoi. Witnessing the faith and resilience of the community during this period remains a cherished memory. However, the onset of the COVID-19 pandemic necessitated a change of direction in my journey. I returned to the SVD Bangkok community, and currently, I am pursuing further studies in the Philippines.

Throughout my time in Thailand, the greatest joy stemmed from connecting with the warm and welcoming people. Despite the cultural differences, particularly the prevalence of Buddhism compared to my Vietnamese background, I found a sense of belonging and purpose. Engaging with the parishioners, witnessing their growth in faith, and sharing their joys and sorrows brought great satisfaction.

Collaborating with fellow missionaries from diverse backgrounds proved to be another enriching aspect of my experience. The spirit of collaboration, mutual support, and shared purpose fostered a strong sense of community amongst us. Additionally, the great support of the Bishop and local priests made my mission all the more fulfilling.

Even though I am currently away, the memories of my time in Thailand continue to inspire me. Seeing individuals I encoun-

tered grow in faith and embrace a life filled with hope brings immense gratification. I am deeply grateful to God and the Thai people for the opportunity to serve as a missionary, leaving a piece of my heart in the communities I served.

*****

สายสัมพันธ์ทางจิตวิญญาณ

โดยบาทหลวงดึก ลินห์ เหงียน SVD

ในฐานะธรรมทูต ผมได้รับประสบการณ์มากมายในประเทศไทยทั้งความท้าทายและความสุข เมื่อมาถึงกรุงเทพฯ ผมได้เริ่มสัมผัสและดื่มด่ำกับวัฒนธรรมไทย ผมได้เรียนภาษาไทยเป็นเวลาเจ็ดเดือนเพื่อที่จะทำงานรับใช้ชุมชนต่างๆ ในสังฆมณฑลอุดรธานี

ผมได้เริ่มทำงานที่บ้านเซนต์แมรีและอาสนวิหารอุดรธานี ซึ่งผมได้รับหน้าที่เป็นผู้ช่วยบรรดาพระสงฆ์ที่เพิ่งเข้ามาทำงานในสังฆมณฑล และงานต่างๆ ที่ผมได้รับทำให้ผมมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับงานอภิบาลในประเทศไทย ต่อมาผมได้รับแต่งตั้งให้ดูแลชั่วคราวในเขตพระเจริญและโพนพิสัย โดยให้การช่วยเหลือสนับสนุนแก่ชุมชนห่างไกลที่ขาดแคลนพระสงฆ์ ประสบการณ์เหล่านี้ทำให้ผมได้สัมผัสรับรู้ถึงความต้องการที่หลากหลายและการใช้ชีวิตในชนบทในประเทศไทย ซึ่งทำให้ผมมีความรู้สึกผูกพันอย่างลึกซึ้งกับผู้คน

ตลอดสี่ปีผมได้ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสโพนสูงน้อย การได้เห็นความศรัทธาและความยึดหยุ่นของชุมชนในช่วงเวลานั้นยังคงเป็นความทรงจำที่ผม

ไม่เคยลืม อย่างไรก็ตามการระบาดของโรคโควิด-19 ผมได้ย้ายมาที่บ้าน
คณะของผมที่กรุงเทพฯ และขณะนี้ผมกำลังศึกษาต่อในประเทศฟิลิปปินส์

ตลอดเวลาที่ผมอยู่ที่ประเทศไทย ผมมีความสุขที่สุดเมื่อผมได้พบปะ
และติดต่อกับผู้คนที่เต็มไปด้วยความอบอุ่นและเป็นมิตร แม้จะมีความแตกต่าง
ทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งความแพร่หลายของพุทธศาสนา และเมื่อ
เปรียบเทียบกับภูมิหลังของผมซึ่งเป็นชาวเวียดนาม ผมก็พบความรู้สึกรักของการ
เป็นส่วนหนึ่งและชีวิตที่มีเป้าหมาย การได้ร่วมงานกับบรรดาพี่น้องสัตบุรุษ การ
เห็นการเติบโตในความเชื่อของพวกเขา และการมีส่วนร่วมในความปิติยินดีและ
ความเศร้าโศกกับพวกเขา ทำให้ผมมีความสุขขึ้นใจเป็นอย่างมาก

มากไปกว่านั้น การร่วมงานกับเพื่อนพี่น้องธรรมทูตที่มีภูมิหลังที่
หลากหลายเป็นประสบการณ์ที่มีคุณค่า อีกประการหนึ่ง จิตวิญญาณแห่งความ

ร่วมแรงร่วมใจ การสนับสนุนซึ่งกันและกัน และการมีเป้าหมายร่วมกันได้ เสริมสร้างความแข็งแกร่งของคณะพวกเรา นอกจากนี้ การได้รับการสนับสนุน อย่างเต็มที่จากพระสังฆราชและบรรดาคณะพื่อในพื้นที่ ทำให้ภารกิจของผม บรรลุผลมากยิ่งขึ้น

แม้ว่าตอนนี้ผมไม่ได้อยู่ในประเทศไทย แต่ความทรงจำเมื่อผมอยู่ที่นั่น ยังคงสร้างแรงบันดาลใจต่อไปให้ผม การได้เห็นบรรดาผู้คนที่เคยพบปะนั้น เติบโตในความเชื่อและใช้ชีวิตที่เต็มไปด้วยความหวังนำมาซึ่งความอึดอเมใจ อย่างมาก ผมขอบคุณพระเจ้าและพี่น้องชาวไทยอย่างสุดซึ้ง สำหรับโอกาสในการรับใช้ในฐานะธรรมทูต สุดท้ายนี้ผมขอมอบส่วนหนึ่งของหัวใจของผมไว้กับ ชุมชนที่ผมเคยทำงานรับใช้

Bonds of Faith in Rural Thailand

Fr Rajasekhar Reddy Bobba, SVD

Reflecting on my missionary experience in Thailand, I find myself deeply connected to the local community. Serving as a Parish Priest in Beugkhaan province, I oversee three churches spread across Chayapon, Choak Amnuay, and Nonsa villages. My duties extend beyond administering sacraments to nurturing the faith of the people and aiding the impoverished, including sponsoring children's education.

The most profound joy I've experienced as a missionary comes from the warm embrace of the Thai people. They've welcomed me with immense affection. This genuine acceptance fuels my

dedication to serving the people, regardless of the church I'm assigned to.

However, the missionary journey is not without its challenges. I've struggled with mastering the Thai language and assimilating into the local culture, requiring me to step out of my comfort zone and embrace the wisdom of the community. Additionally, I've faced obstacles stemming from the provincial leadership team's limited understanding of Thailand's unique ministry landscape, underscoring the importance of bridging cultural gaps and fostering greater comprehension within the missionary network.

Despite these hurdles, my commitment to my calling remains steadfast. My experiences in Thailand demonstrate the transformative power of immersion, fostering genuine connections and deepening my resolve to serve with dedication and love.

*****

ความผูกพันในความเชื่อ

โดยบาทหลวงราชาเชซาร์ เรดดี บ็อบบา SVD

เมื่อนึกถึงประสบการณ์งานธรรมทูตในประเทศไทย ผมพบว่าตนเองมีความผูกพันอย่างลึกซึ้งกับชุมชนท้องถิ่น ผมทำหน้าที่เป็นเจ้าอาวาสดูแลวัด 3 แห่ง คือที่ชัยพล ไชค่อ่านวย และโนนสา ซึ่งอยู่ในเขตจังหวัดบึงกาฬ หน้าที่ของผมนอกเหนือไปจากการปฏิบัติศาสนกิจในการหล่อเลี้ยงความเชื่อของบรรดาสัตบุรุษและช่วยเหลือผู้ยากไร้ แต่ยังรวมไปถึงการให้ทุนการศึกษาสำหรับเด็กๆ อีกด้วย

ในฐานะธรรมทูต ผมได้ประสบการณ์แห่งความสุขที่สุดที่ผมได้รับมาจากอ้อมกอดอันอบอุ่นของพี่น้องชาวไทย พวกเขาต้อนรับผมด้วยความรักอันล้นเหลือ สิ่งนี้จุดประกายให้ผมมีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะรับใช้ผู้คนด้วยความทุ่มเท ไม่ว่าผมจะได้รับมอบหมายในการดูแลวัดใดก็ตาม

อย่างไรก็ตาม หนทางการเป็นธรรมทูตนั้นยังมีความท้าทายไม่น้อย ผม

พยายามอย่างหนักกับการเรียนรู้ภาษาไทยและปรับตัวเพื่อให้เข้ากับวัฒนธรรมท้องถิ่น ทำให้ผมต้องก้าวออกจากตัวเองและยอมรับภูมิปัญญาของชุมชน นอกจากนี้ ผมยังเผชิญกับอุปสรรคอันเนื่องมาจากความเข้าใจที่จำกัดของคณะผู้นำในคณะ เกี่ยวกับภูมิทัศน์ พันธกิจที่มีลักษณะเฉพาะของประเทศไทย ซึ่งตอกย้ำถึงความสำคัญของการเชื่อมช่องว่างทางวัฒนธรรมและส่งเสริมความเข้าใจที่มากขึ้นภายในหมู่คณะธรรมทูต

แม้ว่าอุปสรรคเหล่านี้จะเกิดขึ้น แต่ความมุ่งมั่นต่อกระแสเรียกของผมยังคงเหนียวแน่น ประสบการณ์ของผมในประเทศไทยแสดงให้เห็นถึงพลังแห่งการเปลี่ยนแปลงของการที่มดำทางวัฒนธรรม ส่งเสริมความสัมพันธ์ที่แท้จริง และทำให้ความตั้งใจที่แน่วแน่ของผมนั้นยิ่งลึกมากยิ่งขึ้น เพื่อทำงานรับใช้ด้วยการอุทิศตนและความรัก

Meeting Challenges, Building Community

Fr Peter Tran Hai Ha SVD

My life as a missionary in Thailand has been deeply rewarding, yet full of learning experiences. Serving two small parishes, Khamxida and Thungquang, in the Udonthani diocese, I have encountered the warmth and resilience of the communities firsthand. Though few in number, mostly elderly and facing poverty, the parishioners embrace me with heartfelt affection. Treating them as family, I share in their joys and sorrows, from attending meetings and farm work to celebrating festivals and offering solace during hardships. Their welcoming smiles and genuine connection bring me immense joy, solidifying my purpose in this ministry.

However, navigating cultural differences, particularly those ingrained in spiritual beliefs and practices, has presented the

biggest challenge. While cultural exchange fosters understanding, it also exposes the risk of unintentional mistakes. Resisting the urge to compare or impose my own cultural lens is crucial. Instead, embracing humility, openness, and a willingness to immerse myself in the local culture is essential. It's a constant learning process, demanding respect and a progressive approach to truly connect with the communities I serve.

*****

ยึดมั่นท่ามกลางความท้าทาย

บาทหลวงตรีน ฮาย ฮา SVD

ชีวิตของผมในฐานะธรรมทูตในประเทศไทยให้ผลตอบแทนที่คุ้มค่าอย่างยิ่ง แต่กระนั้นมันเต็มไปด้วยประสบการณ์และการเรียนรู้ การทำงานรับใช้ในเขตวัดเล็กๆ สองแห่งที่คำสิดาและทุ่งกว้างในสังฆมณฑลอุดรธานี ผมได้พบกับความอบอุ่นและสภาพการมีความยึดหยุ่นของชุมชน แม้ว่าจะมีจำนวนสมาชิกไม่มากนัก ส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุที่เผชิญกับความยากจน แต่บรรดาพี่น้องสัตบุรุษก็โอบกอดผมด้วยความรักจากใจจริง ผมปฏิบัติต่อพวกเขาเหมือน

ครอบครัวของผม ผมได้ร่วมทุกข์ร่วมสุขกับพวกเขา ตั้งแต่การเข้าร่วมการประชุมต่างๆ และร่วมทำงานในสวน ไปจนถึงการเฉลิมฉลองเทศกาลและช่วยปลอบประโลมใจในช่วงที่พวกเขาที่มีความยากลำบาก รอยยิ้มที่เป็นมิตรและความสัมพันธ์อันจริงใจของพวกเขาทำให้ผมมีความสุขอย่างมาก และทำให้เป้าหมายของผมในพันธกิจนี้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างทางวัฒนธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่ฝังแน่นอยู่ในความเชื่อและธรรมเนียมปฏิบัติ ถือเป็นความท้าทายที่ยิ่งใหญ่ที่สุด แม้ว่าการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมเพื่อส่งเสริมความเข้าใจ แต่นั่นก็ยังมีความเสี่ยงที่จะทำให้เกิดข้อผิดพลาดโดยไม่ได้ตั้งใจอีกด้วย การต่อต้านความคิดเรื่องเปรียบเทียบวัฒนธรรมท้องถิ่นกับวัฒนธรรมของผมเป็นสิ่งสำคัญมาก ผมเชื่อว่าการโอบรับด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตน ความเปิดกว้าง และการเต็มใจยอมรับที่จะสัมผัสและตีמד้ากับวัฒนธรรมท้องถิ่นถือเป็นสิ่งสำคัญกว่า ซึ่งนี่เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่ต่อเนื่อง จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องให้ความเคารพ และเป็นแนวปฏิบัติที่ก้าวหน้าเพื่อสร้างความสัมพันธ์กับชุมชนที่ผมได้ทำงานรับใช้

แบ่งปันประสบการณ์งานธรรมทูตในประเทศไทย

โดยบาทหลวงตรีน เท วิงห์ SVD

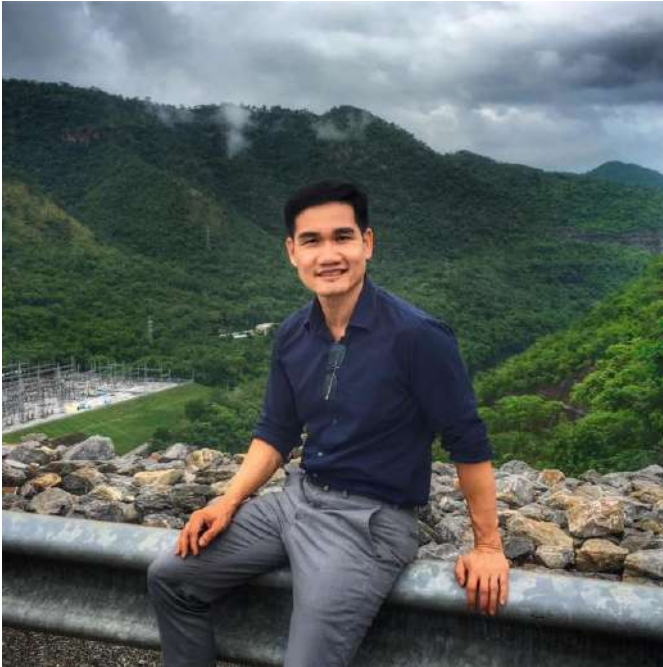
ปัจจุบันผมได้รับหน้าที่ดูแลรับผิดชอบวัด 2 แห่งในเขตสังฆมณฑล
อุตรธานีทางภาคอีสานของประเทศไทย และผมได้รับหน้าที่ดูแลกลุ่มคริสตชน
เวียดนามอีก 2 กลุ่มในจังหวัดขอนแก่นและจังหวัดมหาสารคาม อย่างไรก็ตาม
งาน อภิบาลของผมนั้นไม่ได้เหลือบ่ากว่าแรง เพราะทั้ง 2 วัดเป็นชุมชนคาทอลิก
เล็กๆ มีสัตบุรุษไม่มากนัก ส่วนใหญ่บรรดาสัตบุรุษจะมาร่วมพิธีบูชาขอบ
พระคุณในวันอาทิตย์เท่านั้น หากเป็นวันธรรมดาผมจะประกอบพิธีบูชาขอบ

พระคุณเพียงคนเดียว ช่วงวันธรรมดาผมออกไปเยี่ยมเยียนชาวบ้าน โดยเฉพาะผู้สูงอายุ บางครั้งผมจะทำถุงยังชีพไปช่วยเหลือคนยากจนในชุมชน ด้วย 12 ปีที่ผมอยู่เมืองไทย ผมได้รับประสบการณ์ในการทำงานและมีความเข้าใจวัฒนธรรมไทยมากยิ่งขึ้น นั่นทำให้ผมมีความสุขในการทำงานกับบรรดาชาวบ้านเพราะพวกเขาส่วนมากเป็นคนจริงใจ มีความเรียบง่าย

ประเทศไทยมีประชากรส่วนใหญ่นับถือพุทธศาสนา ฉะนั้นบรรดาพี่น้องสัตบุรุษได้แสดงออกถึงความมีน้ำใจดีและความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างคนในชุมชน โดยไปช่วยเหลือกิจกรรมกับของพี่น้องชาวพุทธซึ่งถือเป็นเรื่องที่ดีและน่ายกย่อง อย่างไรก็ตามสิ่งที่ผมกังวลและสังเกตเห็นคือ พวกเขาบางคนยังสับสนในด้านความเชื่อความศรัทธาของตนอยู่ ซึ่งบางคนนั้นได้ร่วมการปฏิบัติศาสนกิจแบบพุทธศาสนาตามคนในชุมชน ผมจึงคิดอยู่เสมอว่าจะต้องทำอย่างไรให้บรรดาชาวบ้านนั้นมีความสุข มีความเชื่อที่หนักแน่นและมีความเข้าใจคำสอนคาทอลิกอย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น

A Place I Call Home

Fr Anthony Le Duc SVD

In early 2007, I arrived in Thailand as one of the first two SVD priests assigned to the country. We joined a small existing community comprised of two brothers, one of whom had been here since the very beginning of the SVD's mission in Thailand.

Thailand has become my first and only assignment, despite my work requiring interaction with people both within and beyond the country's borders. Currently, I hold a teaching position at

Saengtham College, where I give lectures to seminarians in the master's program.

Additionally, I serve as the director of the Asian Research Center for Religion and Social Communication at St John's University in Bangkok. The Center's core mission is to promote research in these fields, particularly within the Asian context. We achieve this by organizing roundtable discussions, publishing a peer-reviewed journal, and releasing various monographs. I also have the privilege of editing the journal.

While the Center connects me with scholars across Asia and the globe, my teaching at Saengtham keeps me rooted in the Thai church. This responsibility holds significant weight, as I know my students will likely become future leaders within their dioceses or religious congregations.

Working both within and outside of Thailand has proven to be an incredibly enriching experience. Over time, Thailand has truly become my home. It's where I feel most comfortable, navigating familiar (albeit chaotic) streets and discovering new ones with ease. It is a place where I can find the food I would

like to eat, the place that I would like to go to relax or take a short retreat. It is a place where I feel safe. And it is a place from where I can go to other countries for meetings and conferences, knowing that I can look forward to coming back to Thailand and feel happy to “go home.”

Many inquire about the duration of my assignment. I often reply with a humorous non-answer, “My time in Thailand ends when it ends.” The lack of clarity in the answer is not about not being able to say when I would like to go to another country to serve, but rather to say that I do not have any timelines for how long I stay in Thailand. It may be a few more years if it turns out that way. Or it may be for the rest of my missionary life, and that would be just fine with me.

*****

สถานที่ที่ฉันเรียกว่า “บ้าน”

โดยบาทหลวงแอนโทนี่ เล คีจ SVD

ต้นปี ค.ศ. 2007 ผมพร้อมกับพระสงฆ์หนึ่งท่านมาถึงประเทศไทย ในฐานะพระสงฆ์รุ่นแรกของคณะพระวอนาคต์ของพระเจ้า ที่ได้รับมอบหมายให้มาทำงานในประเทศไทย ผมและพระสงฆ์นั้นได้ร่วมอยู่กับหมู่คณะเล็ก ๆ ที่มีสมาชิกเป็นภราดาสองท่าน ซึ่งหนึ่งในนั้นเป็นบราเดอร์ที่อยู่ที่นี่ตั้งแต่เริ่มภารกิจของคณะพระวอนาคต์ของพระเจ้าในประเทศไทย

ประเทศไทยกลายเป็นที่ทำงานแห่งแรกและแห่งเดียวของผม แต่เนื่องจากลักษณะของงาน ผมก็ต้องมีการติดต่อสื่อสารกับผู้คนที่ทั้งในและต่างประเทศ ขณะนี้ผมเป็นอาจารย์ผู้สอนที่วิทยาลัยแสงธรรม ซึ่งผมบรรยายให้กับสามเณรใหญ่ในหลักสูตรปริญญาโท

นอกจากนี้ผมยังเป็นผู้อำนวยการศูนย์วิจัยแห่งเอเชียด้านศาสนาและการสื่อสารสังคม ที่มหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น กรุงเทพฯ ซึ่งศูนย์แห่งนี้มีภารกิจหลักในการส่งเสริมการวิจัยด้านศาสนาและการสื่อสารสังคมในบริบทของภูมิภาคเอเชีย เราบรรลุเป้าหมายนี้ผ่านการจัดการอภิปรายแบบโต้เถียงและการตีพิมพ์วารสารวิชาการและหนังสือต่าง ๆ และผมยังเป็นบรรณาธิการของวารสารด้วย ขณะที่ศูนย์เป็นตัวกลางเชื่อมผมกับนักวิชาการทั่วทั้งเอเชียและทั่วโลก การสอนของผมที่วิทยาลัยแสงธรรมได้ช่วยให้ผมมีส่วนร่วมในภารกิจของพระศาสนจักรไทย ซึ่งเป็นความรับผิดชอบที่สำคัญ เนื่องจากผมเห็นว่านักศึกษาของผมอาจจะเป็นผู้นำสังฆมณฑลหรือคณะนักบวชต่าง ๆ ในประเทศไทยในอนาคต

การทำงานทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศได้แสดงให้เห็นว่าเป็นประสบการณ์ที่มีค่ามาก เมื่อเวลาผ่านไปประเทศไทยกลายเป็นบ้านแท้จริงของผม เป็นที่ที่ผมรู้สึกสะดวกสบายเมื่อเดินทางในถนนที่คุ้นเคย และค้นพบ

เส้นทางใหม่ ๆ ได้อย่างง่ายดาย ประเทศไทยเป็นที่ที่ผมสามารถหาอาหารที่ชอบ
ได้ และหาที่พักผ่อนหรือเข้าเฝ้าได้โดยง่าย ประเทศไทยเป็นที่ที่ผมรู้สึก
ปลอดภัยและสบายใจ และเป็นที่ที่ผมรู้สึกเชื่อมั่นว่าเมื่อไปประชุมและสัมมนา
ในต่างประเทศนานๆ ผมจะคิดถึงและอยากกลับประเทศไทย ทุกครั้งเมื่อกลับมา
ประเทศไทยผมรู้สึกที่ผมได้กลับ “บ้าน” ซึ่งทำให้ผมมีความสุขเสมอ

หลายคนถามเกี่ยวกับระยะเวลาที่ผมจะทำงานในประเทศไทย ซึ่งผมมัก
ตอบง่ายๆ ว่า “เวลาที่ผมใช้ในเมืองไทยจะสิ้นสุดเมื่อถึงเวลาของมัน” คำตอบนี้
อาจจะขาดความชัดเจน แต่ไม่ได้หมายความว่าผมไม่สามารถระบุระยะเวลาที่ผม
อยากทำงานในประเทศไทยได้ ในความเป็นจริง ผมสามารถยื่นคำขอการย้ายที่
ทำงานไปยังประเทศอื่นได้ ถ้าผมต้องการเปลี่ยนสถานที่ทำงาน แต่คำตอบที่ผม
ให้ก็แสดงถึงความไม่แน่นอนในปัจจุบัน และว่าผมยังไม่มีแผนที่จะย้ายภารกิจ
อาจจะใช้เวลาอีกหลายปี หรือผมอาจจะตัดสินใจที่จะรับใช้พระศาสนจักรใน
เมืองไทยตลอดชีวิต ถ้าเกิดเป็นเช่นนั้น ผมจะเต็มใจที่จะเรียกประเทศไทยว่า
“บ้าน” ตลอดไป

แบ่งปันประสบการณ์งานธรรมทูตในประเทศไทย

โดยบาทหลวงฟาม ดิงห์ ต่วน SVD

การเป็นธรรมทูตในประเทศไทยทำให้ผม ได้พบปะและเรียนรู้กับ ประสบการณ์ที่มีความหลากหลายและน่าทึ่งมาก จากประสบการณ์การทำงาน และการให้ความช่วยเหลือชุมชนต่างๆตลอดหลายปีที่ผ่านมา ผมได้มีโอกาส เรียนรู้และเข้าใจวัฒนธรรมไทยมากขึ้น มีโอกาสพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทย เนื่องด้วยความเอื้อเฟื้อและการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากชาวบ้าน

ปัจจุบันผมได้รับหน้าที่ในการดูแลเขตวัดนักบุญมาตินเดอร์ฟอเรท และ เขตวัดพระศรีชุมพาบาล ซึ่งตั้งอยู่ในเขตจังหวัดหนองคาย นอกจากการประกอบ พิธีศาสนกิจเช่น การถวายพิธีบูชาขอบพระคุณเป็นประจำทุกวัน อีกทั้งส่งเสริม

มหาสนิทร่วมกับกลุ่มพลมารีย์ ให้แก่ผู้ป่วย ผู้สูงอายุและผู้พิการ ที่ไม่สามารถมาร่วมพิธีบูชาขอบพระคุณที่วัด

ผมยังมีโอกาสในการส่งเสริม สนับสนุน และมีส่วนร่วมในการจัดงานฉลองวัดประจำปี การจัดงานคริสต์มาส รวมทั้งกิจกรรมอื่น ๆ อาทิเช่น การพัฒนาวัด การทำความสะอาด และปลูกต้นไม้ บางครั้งผมยังได้มีโอกาสร่วมทำการเกษตรกับพี่น้องสัตบุรุษ ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมความเชื่อในชุมชน เสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับบรรดาสัตบุรุษและพี่น้องในชุมชน

สิ่งเหล่านี้ทำให้ผมได้เข้าใจถึงความสำคัญของการสื่อสารและการเข้าใจวัฒนธรรมท้องถิ่น ซึ่งได้เสริมสร้างความเข้มแข็งในความเชื่อของผมและเป็นแรงบันดาลใจให้ผมในการทำงาน เป็นอย่างมาก

อย่างไรก็ตาม การเรียนรู้และการปรับตัวในวัฒนธรรมใหม่ๆ แม้จะมีความท้าทาย แต่ด้วยความเอื้อเฟื้อและการช่วยเหลือจากบรรดาพี่น้องในชุมชน ผมจึงรับมือกับอุปสรรคต่างๆเหล่านี้ได้เป็นอย่างดี

Finding God's Call: A Winding Journey to Missionary Vocation among Migrants

Deacon Peter Dang Quoc Cuong SVD

Being a Divine Word missionary was not what I wished to be before. About 15 years ago, when I was a university student, I went online to research different religious orders in Vietnam. When I came across Divine Word Missionaries (SVD), my reaction was that I simply skipped the SVD. The idea of leaving family behind, learning a new language, and adapting to a new culture were too difficult for me to follow. However, faith is a journey of exploration filled with unexpected wonders. What I dislike today may come back to me

tomorrow. My vocation is associated with the surprise of the migration context where I found the calling that God wanted me to follow.

One of the defining moments of my life was stepping outside my country and moving to Thailand as a migrant for work. This experience not only opened my eyes to new opportunities, but it also led me to discover God's calling for my vocation. While the Church has been advocating for migrants in many local churches, my time in Thailand highlighted the very real need for pastoral care for those on the move. While attending Mass in Thai was incredibly challenging, social injustice made life difficult for many migrants. Seeing priests who actively defended and advocated for these marginalised individuals truly inspired me to ponder missionary vocation. Their compassion and dedication motivated me to become a missionary to journey alongside migrants and offer them support amidst their struggles and challenges.

While Thailand is the country where I recognised God's call, Philippines was the second destination in my formation training. In Calapan, Mindoro, I spent twelve months in a quiet place for the Novitiate Program to discern my vocation through my prayer life and pastoral outreach. It was a difficult time for me due to the total disconnection with my family and the barrier of language and the challenges of culture. These challenges did not make me step back, but I regarded them as opportunities for me to learn and grow in my missionary vocation.

My vocation journey continued further to Australia after my completion of the Novitiate. The Kangaroo Land has played a

significant role in preparing my missionary vocation with the academic Philosophy and Theology. These years were a time of intellectual growth and a deepening understanding of my faith. I enjoyed reflecting on the diverse possibilities for mission in different contexts, particularly among the poor, migrants, Indigenous people, and those who are lonely and marginalised – they are at the very heart of the SVD spirituality.

Looking back on my path with the SVD, my vocation is like a winding journey, much like a river that meanders its way across continents. Born in Vietnam, I joined the SVD in Thailand, took first vows in the Philippines and professed Final Vows in Australia. Then, I am looking forward to heading to Angola for my first assignment. I am profoundly grateful to God for giving me this winding journey of faith to prepare myself for the missionary task ahead.

*****

**การค้นหาคาทรงเรียกของพระเจ้า:
การเดินทางที่คาดเดาไม่ได้สู่กระแสเรียกธรรมทูต
ท่ามกลางบรรดาผู้อุปถัมภ์**

โดยสังฆานุกรเปโตรแดง ก๊วก เกื่อง SVD

เมื่อก่อนนั้น การเป็นธรรมทูตของคณะพระวอนาต์ของพระเจ้า (SVD) ไม่ใช่สิ่งที่ผมอยากเป็น ประมาณ 15 ปีที่แล้ว ตอนที่ผมยังเป็นนักศึกษา มหาวิทยาลัย ผมได้ศึกษาหาข้อมูลคณะนักบวชต่างๆ ในเวียดนาม เมื่อผมเจอชื่อคณะพระวอนาต์ของพระเจ้า ปฏิบัติการของผมคือ การเลือกที่จะข้ามผ่านคณะนี้

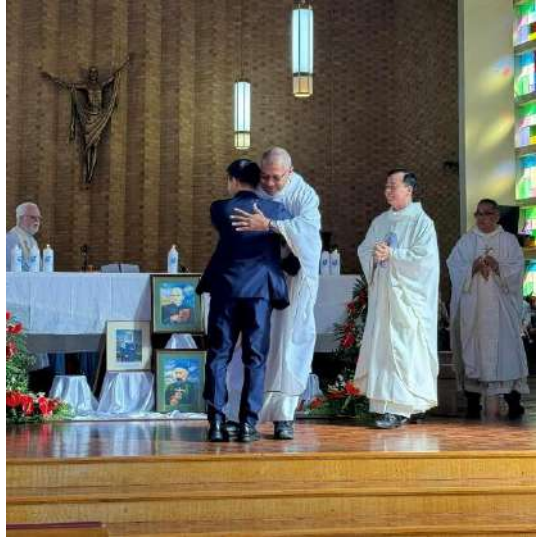
ไป เพราะความคิดที่จะทิ้ง
ครอบครัวไว้ข้างหลัง เรียนรู้
ภาษาใหม่ และปรับตัวเข้ากับ
วัฒนธรรมใหม่นั้นยาก
เกินไปสำหรับผมที่จะทำ
ตาม อย่างไรก็ตาม ความเชื่อ
คือการเดินสำรวจที่เต็มไปด้วย
ด้วยความมหัศจรรย์ที่คาด

ไม่ถึง สิ่งที่ผมไม่ชอบในวันนี้อาจจะกลับมาหาผมในวันพรุ่งนี้ กระนั้นกระแส
เรียกของผมมีเกี่ยวข้องกับความประหลาดใจในบริบทของการอพยพ อันเป็นที่
ซึ่งผมพบการทรงเรียกของพระเจ้า ผู้ทรงต้องการให้ผมปฏิบัติตาม

ช่วงเวลาที่กำหนดอย่างหนึ่งในชีวิตของผมคือการก้าวออกนอกประเทศ
ของผมและย้ายมาอยู่ประเทศไทยในฐานะผู้อพยพเพื่อทำงาน ประสบการณ์นี้ไม่
เพียงเปิดตาของผมให้มองเห็นโอกาสใหม่ๆ เท่านั้น แต่ยังทำให้ผมค้นพบการ
ทรงเรียกของพระเจ้าสำหรับกระแสเรียกของผมด้วย ในขณะที่พระศาสนจักรได้
สนับสนุนผู้อพยพในพระศาสนจักรท้องถิ่นหลายแห่ง เวลาของผมในประเทศไทย
ไทยเน้นย้ำถึงความจำเป็นที่แท้จริงในการดูแลอภิบาลสำหรับผู้ที่ย้ายถิ่น แม้ว่า
พิธีบูชาขอบพระคุณภาคภาษาไทยจะเป็นเรื่องที่ทำทายเป็นอย่างมาก แต่ความ
ยุติธรรมทางสังคมทำให้ชีวิตของผู้อพยพจำนวนมากลำบาก การได้เห็นบรรดา
พระสงฆ์ปกป้องและสนับสนุนบุคคลชายขอบของสังคมอย่างกระตือรือร้นเป็น
แรงบันดาลใจให้ผมไตร่ตรองกระแสเรียกการเป็นธรรมทูตอย่างแท้จริง ความ
เห็นอกเห็นใจและการอุทิศตนของพวกเขาเป็นแรงบันดาลใจให้ผมมาเป็นธรรม
ทูตเพื่อเดินทางเคียงข้างผู้อพยพและให้การสนับสนุนพวกเขาท่ามกลางการต่อสู้
ดิ้นรนและความท้าทายของพวกเขา

แม้ว่าประเทศไทยจะเป็นประเทศที่ผมตระหนักและตอบรับการทรง
เรียกของพระเจ้า แต่ประเทศฟิลิปปินส์ก็เป็นจุดหมายปลายทางที่สองของการ
ฝึกอบรมของผม ณ เมืองกาลาปัน เกาะมินโดโร ผมใช้เวลาสิบสองเดือนใน
สถานที่เงียบสงบ ณ นวกสถาน เพื่อการไตร่ตรองกระแสเรียกของผมผ่านชีวิต
แห่งการภาวนาและการอภิบาล
มันเป็นช่วงเวลาที่ยากลำบาก
สำหรับผม เนื่องจากขาดการติด
ต่อกับครอบครัวและอุปสรรค
ทางภาษาและความท้าทายของ
วัฒนธรรม การท้าทายประเภทนี้
ไม่ได้ทำให้ผมท้อถอย แต่ถือว่า
มันเป็นโอกาสสำหรับผมที่จะ
เรียนรู้และเติบโตในกระแส
เรียกการธรรมทูต

การเดินทางของกระแสเรียกของผม ดำเนินต่อไปยังประเทศออสเตรเลีย
หลังจากที่ผมได้รับการอบรมที่นวกสถานแล้ว ดินแดนจิงโจ้ (ประเทศ
ออสเตรเลีย) มีบทบาทสำคัญในการเตรียมความพร้อมสำหรับกระแสเรียกการ
เป็นธรรมทูตของผมในด้านปรัชญาและเทววิทยา ช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมาเป็น
ช่วงเวลาของการเติบโตทางสติปัญญาและความเข้าใจความเชื่อความศรัทธาของ
ผมอย่างลึกซึ้ง ผมมีความสุขกับการไตร่ตรองถึงความเป็นไปได้ที่หลากหลาย
สำหรับพันธกิจในบริบทที่แตกต่างกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบรรดาคนยากจน ผู้
อพยพ ชนพื้นเมือง ผู้ที่โคดเดียวและบุคคลชายขอบของสังคม ซึ่งเป็นจิตตารมณ์
สำคัญของคณะพระวาจนาถ์ของพระเจ้า

เมื่อมองย้อนกลับไปบนเส้นทางของพบกับคณะพระวอนาค์ของพระเจ้า กระแสเรียกของผมเปรียบเสมือนการเดินทางที่คดเคี้ยว เหมือนกับแม่น้ำที่คดเคี้ยวข้ามทวีป กล่าวคือผมเกิดที่ประเทศเวียดนาม แต่เข้าร่วมคณะพระวอนาค์ของพระเจ้าที่ประเทศไทย ปฏิญาณตนครั้งแรกที่ประเทศฟิลิปปินส์ และปฏิญาณตนตลอดชีพที่ประเทศออสเตรเลีย จากนั้นผมตั้งหน้าตั้งตาอโรที่จะมุ่งหน้าไปยังประเทศอังกฤษเพื่อทำงานอภิบาลแรกของผม ผมสำนึกถึงพระคุณของพระเจ้าอย่างสุดซึ้งที่พระองค์ให้การเดินทางอันคดเคี้ยวแห่งศรัทธาให้แก่ผมเพื่อเตรียมตัวสำหรับงานธรรมทูตที่อยู่ข้างหน้า

My Vocation Journey as an SVD Student

Frt Bhumbodin Hiranrattanajinda SVD

Over the span of four years, my vocational journey was marked with both blessings and challenges. These experiences provided me with opportunities to learn, grow, and develop my physical and mental strength. As a student in formation, I have found joy, happiness, and contentment but also faced loneliness, anxiety, and despondency.

My formation with the Society of the Divine Word helps me cultivate and nourish my life of prayer, guided by the spirituality of St Arnold Janssen, the Founder of the Society of the Divine Word. Engaging in prayer is a practice that enables

me to acknowledge and appreciate the presence of God in my daily life. Through prayer, I have come to recognize the blessings that arise from every situation and circumstance that I encounter. The act of prayer has allowed me to see the world through the eyes of faith, which has been a source of unwavering hope and inspiration for me.

Community life setting presented challenges for me, as members came from diverse cultural backgrounds. While we shared the common goal of training to become missionaries and proclaim the Word of God, learning to live together as a multicultural group proved to be a difficult challenge. I had to navigate and reconcile differences in personality, attitudes, food, and ways of living. This experience was valuable, as it helped me learn how to communicate effectively, adapt to new people and cultures, and find common ground with others. Though it was tough at first, through time, prayer, and understanding, these challenges and difficulties were transformed into blessings, allowing me to become more understanding and open to my fellow group members.

One of the significant aspects of SVD spirituality is interculturality, and I was privileged to have the opportunity to immerse myself in different cultures and languages. Though I grew up with Lanna culture (the Northern culture of Thailand), I found myself in the SVD community with no Thai members, which caused me initial panic. However, this quickly transformed into an opportunity to learn and live as a missionary in many various contexts. I was sent to the northeastern region in Udon Thani and Bueng Kan provinces, where I was under the supervision of a Vietnamese missionary and an American missionary. This gave me a glimpse into the other cultures and attitudes of foreign missionaries.

Later, I received further training in Bangkok, where English served as the common language in the SVD Bangkok community. This was another challenge that I could not avoid, but it proved to be a valuable experience for me. I also had the opportunity to learn and spend time with the Vietnamese community, which exposed me to their language and culture. I then received training in the Philippines, where I learned basic Tagalog and experienced the Filipino culture. I also had the privilege of spending time with the SVD students who were studying theology from over 10 different countries.

Subsequently, I underwent formation in the Novitiate and was fortunate to have a Korean peer in my group, affording me a glimpse into his cultural allure. Additionally, I frequently had the privilege of partaking in the daily lives of Indigenous communities in the Philippines, providing me with invaluable and unforgettable insights into the ways of the villagers and the missionary lifestyle. This was a wonderful experience that broadened my horizons.

After my first profession of vows in the Philippines, I was sent to Australia to study English and theology, where I am currently based. I am part of a community with members from seven different countries, which is still challenging for me, given the different social and cultural contexts. However, these experiences have not altered my faith but instead strengthened it. As I have seen the Catholic faith in various social and cultural contexts, which has helped me become more open-minded and flexible. My faith and prayer life have become even more deeply rooted and alive, which I believe will prepare me for my future mission.

I am grateful for the experiences and blessings that have come with this incredible vocation. Despite the challenges, distress, and loneliness I have faced, I have continued to seek God's presence in every step of my life with hope. As an SVD candidate, I thank God with all my heart for the opportunities that have shaped me into the person I am today.

*****

เส้นทางกระเสเรียกในฐานะนักศึกษา

โดยบราเดอร์ภูมิตินทร์ หิรัญรัตน์จินดา SVD

4ปีแห่งเส้นทางกระเสเรียกของผมนั้นเต็มเปี่ยมไปด้วยพระพร ความท้าทายซึ่งทำให้ผมได้การเรียนรู้ เติบโต และเข้มแข็งทั้งในด้านฝ่ายกายและจิต 4 ปีในฐานะนักศึกษาและผู้รับการอบรม ผมได้พบทั้งความสุขความปิติยินดี และ

ความอึดใจ แต่กระนั้นก็ไม่พัวพันกับความโดดเดี่ยว ความกังวล และความ
ท้อแท้ใจ

เมื่อผมได้เริ่มเข้ารับการศึกษาอบรมกับคณะพระวจนาดัตต์ของพระเจ้า ชีวิต
แห่งการภาวนาของผมได้รับส่งเสริมและหล่อเลี้ยงอีกครั้งตามจิตตารมณ์ ของ
นักบุญอาร์ดโนลด์ เจนซัน ผู้สถาปนาคณะพระวจนาดัตต์ของพระเจ้า ซึ่งการ
ภาวนาช่วย ให้ผมได้ตระหนักถึงการประทับของพระเจ้าในแต่ละวันและพระ
พรของพระองค์ในทุกสถานการณ์ที่ประดังเข้ามาในชีวิต ทุกครั้งที่ ผมภาวนา
สายตาแห่งความเชื่อได้ถูกเปิดออก และเต็มจิตใจของผมเต็มเปี่ยมไปด้วยความ
หวังและได้รับแรงบันดาลใจอยู่เสมอ

ชีวิตหมู่คณะเป็นหนึ่งในสิ่งที่มีความท้าทายมากที่สุดสำหรับผม แม้ว่า
บรรดาผู้ได้รับการอบรมทุกคนจะมีเป้าประสงค์เดียวกัน คือการได้รับการฝึกฝน
พัฒนาตน เพื่อที่จะเป็นพระธรรมทูตในการประกาศพระวาจาของพระเจ้า เพราะ
หลักการของคณะพระวจนาดัตต์ของพระเจ้าส่งเสริมให้บรรดาสมาชิกเรียนรู้ใน
การใช้ชีวิตที่เป็นหมู่คณะที่มีความเป็นพหุวัฒนธรรม นั้นเป็นความท้าทายที่ยาก
ขึ้นไปอีก เพราะผมไม่ได้เผชิญกับความแตกต่างทางบุคคลลึกลับภาพ อย่างเดียว
เท่านั้น แต่ยังต้องเผชิญกับพื้นเพทางวัฒนธรรมที่มีความแตกต่าง อีกด้วย ซึ่งรวม
ไปถึงทัศนคติ อาหารการกิน การใช้วิถีหมู่คณะผู้คนที่มีความพื้นเพ ทัศนคติ และ
วัฒนธรรมที่มีความแตกต่างซึ่งเป็นประสบการณ์ที่มีค่ายิ่งเพราะทำให้ผมเรียนรู้
สิ่งใหม่ ฝึกการใช้ทักษะการสื่อสารและฝึกการรู้จักปรับตัวกับผู้อื่น และสังคม
ใหม่ๆ แต่นั่นก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายนักในตอนแรก เพราะมีทั้งความขัดแย้งและความ
ไม่เข้าใจ แต่โดยอาศัยเวลา การภาวนา การหาจุดร่วมและการปรับความเข้าใจ
ท้ายที่สุดความท้าทายและความยากลำบากเหล่านี้ก็กลับกลายเป็นพระพร ในการ
เข้าใจและเปิดใจต่อบรรดาเพื่อนพี่น้องสมาชิกในหมู่คณะมากขึ้น

หนึ่งในเสาหลักจิตตารมณ์ของคณะพระวอนาถ์ของพระเจ้า คือการลง
 คู่วัฒนธรรม ในฐานะผู้ได้รับการอบรม ผมได้รับโอกาสที่ได้เข้าไปอยู่ในพื้นที่ ที่
 มีความรู้มรดกและปะทะสังสรรค์ทางวัฒนธรรมหลากหลาย และภาษาที่ไม่คุ้น
 เคย โดยผมมีพื้นเพและเติบโตมากับวัฒนธรรมล้านนา แต่เมื่อผมย่างก้าว เข้ามา
 ในคณะพระวอนาถ์ของพระเจ้า ซึ่งไม่มีสมาชิกคนไทยเลยซึ่งทำให้ ผมเกิด
 ความตระหนกไม่น้อย แต่นั่นผมได้มีโอกาสเรียนรู้และการใช้ชีวิตแบบพุทธธรรม
 ในหลากหลายรูปแบบ โดยเริ่มจากถูกส่งไปในพื้นที่ทางภาคอีสาน ในเขต
 จังหวัดอุดรธานีและจังหวัดบึงกาฬ ซึ่งทำให้ผมเรียนรู้และซึมซับ วัฒนธรรม
 อีสาน อย่างไรก็ตามผมได้อยู่ภายใต้การดูแลของคุณพ่อธรรมทูตชาวเวียดนาม
 และคุณพ่อชาวอเมริกัน ซึ่งทำให้ผมได้ซึมซับกับวัฒนธรรมและทัศนคติของ
 บรรดาธรรมทูตต่างชาติ

ต่อมาผมถูกส่งไปเพื่อรับการอบรมต่อและเรียนภาษาอังกฤษที่กรุงเทพฯ
 โดยเกือบตลอดการอบรมทางบรรดาผู้ให้การอบรมจะใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษา
 กลางในการสื่อสาร ซึ่งก็เป็นสิ่งท้าทายอีกประการหนึ่งที่ผมหลีกเลี่ยงไม่ได้
 เช่นกัน กระนั้นมันก็กลับเป็นผลพลอยได้สำหรับผมเองในเวลาต่อมา อย่างไรก็ตาม
 หนึ่งในงานหลักของบ้านคณะที่กรุงเทพฯ คือให้การช่วยเหลือและ
 สนับสนุนพี่น้องชาวเวียดนาม ซึ่งนี่เป็นครั้งแรกในชีวิตของผมที่ได้สัมผัสกับ
 ภาษาและวัฒนธรรมของพี่น้องชาวเวียดนามอย่างเข้มข้น หลังจากนั้น ผมถูก
 ส่งไปยังประเทศฟิลิปปินส์เพื่อรับการฝึกอบรมต่อเนื่อง ผมได้มีโอกาสเรียนรู้
 ภาษาตากาล็อกเบื้องต้นและวัฒนธรรมของพี่น้องชาวฟิลิปปินส์ มากไปกว่านั้น
 ผมมีโอกาสใช้ชีวิตช่วงหนึ่งกับบรรดาบราเดอร์ของคณะพระวอนาถ์ของพระ
 เจ้าที่กำลังศึกษาชั้นมหาวิทยาลัยที่มาจากมากกว่า 10 ประเทศ ซึ่งถึงเป็นประสบที่
 งดงาม ต่อมาผมเข้ารับฝึกอบรมที่นวกสถาน ซึ่งในรุ่นของผมมีชาวเกาหลีอยู่ด้วย
 ซึ่งทำให้ผมได้สัมผัสกับเสน่ห์ทางวัฒนธรรมของเกาหลีอีกด้วย มากไปกว่านั้น

ผมมีโอกาสไปเยี่ยมและสัมผัสชีวิตกับพี่น้องชาวชนเผ่าในฟิลิปปินส์อยู่บ่อยครั้ง ซึ่งทำให้ผมได้เห็นการใช้ชีวิตธรรมดาและวิถีของชาวบ้านซึ่งเป็นสิ่งที่มีคุณค่าและน่าจดจำมากสำหรับผม

หลังจากการปฏิบัติงานครั้งแรกที่ประเทศฟิลิปปินส์ ผมถูกส่งมายังประเทศออสเตรเลียเพื่อศึกษาต่อด้านภาษาและเทววิทยา ซึ่งเป็นที่อยู่ ณ ปัจจุบันของผม ซึ่งหมู่คณะที่ผมอยู่ด้วยตอนนี้มีสมาชิกทั้งหมด 7 ประเทศ ซึ่งยังคงเป็นสิ่งที่ท้าทายสำหรับผมเพราะรูปแบบบริบททางสังคม และ วัฒนธรรมนั้นได้เปลี่ยนไป แต่ความเชื่อนั้นกลับไม่เปลี่ยนแปลงเพราะการที่ผมได้มีโอกาสสัมผัสกับความเชื่อคาทอลิกในบริบทสังคมและวัฒนธรรมอื่นๆ ทำให้หัวใจและทัศนคติเปิดกว้างและมีความยืดหยุ่นมากยิ่งขึ้น ความเชื่อและชีวิตการภาวนาของผมนั้น

กลับมีชีวิตว่า มันคงและหยั่งรากลึกมากขึ้น ผมตระหนักอีกว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็น สิ่งที่จะช่วยเตรียมความพร้อม สำหรับผมเพื่อการเป็นธรรมทูตในอนาคต

นี่เป็นพระพรที่ผมไม่เคยคาดคิดและคาดหวังว่าพระเจ้าจะประทานให้ ผมอย่างเหลือล้นถึงเพียงนี้ ถึงแม้ว่าเส้นทางสายนี้จะไม่เรียบง่ายและประสบพบ เจอกับความท้าทาย ความทุกข์ใจ และความโดดเดี่ยว แต่สิ่งเหล่านี้กลับ ทำให้ผม แสวงหาการประทับอยู่ของพระเจ้าในทุกอย่างก้าวของชีวิตอย่างมีความหวังมาก ยิ่งขึ้น ในฐานะนักศึกษาของคณะ ผมขอบคุณพระเจ้าอย่างสุดใจ สำหรับ ประสบการณ์และพระพรนานัปการที่พระองค์ประทานมาให้ผมผ่านทางกระแส เรียกนี้

Called to Missionary Life

Novice Peter Hung Dinh Nguyen

“Surely goodness and mercy shall follow me all the days of my life” (Psalm 23;6). This psalm has a great impact on me, especially in my religious journey as I pursue to become a missionary and to express my deep gratitude to God for what he has done for me. I always thank God for the great things he has done in my life including all the difficulties and challenges

that I have experienced along my journey of discovering my missionary call. I have come to realize that both joys and sorrows are such precious gifts that God has sent to me. Everything is meant for me to grow and be strong in this adventurous journey of following Jesus.

My name is Peter Hung Dinh Nguyen. I was born in Ha Tinh, Vietnam, a poor area located in the central region of Vietnam. I am the second child in a family of 6 siblings including 3 boys and 3 girls. When I was young, I desired to be a religious as I encountered many priests and missionaries in my hometown every time they came home for a visit, especially during the Lunar New Year. I witnessed in them the joy, enthusiasm, and spirit of their dedication to God. They caught my attention a lot, and they were the reasons why I nourished my desire to be a priest of God too. The parish priests in my town always supported their flock in many ways, especially those who dedicated themselves to religious life. They had many pastoral activities in the parish and aimed to strengthen more religious vocations of the younger generations. This stimulated my curiosity because their positive energy influenced youth like me.

When I was in the university, I thought that becoming a priest would no longer be as intense as before. Instead, I chose a specific field of study which was civil engineering. I liked this field because it brought many benefits to society and allowed me to go to many places and have many life experiences. During my stay at the university, I actively participated in many Catholic student group activities and regularly attended Mass because my dormitory was not far from the church. The five years in the university program passed quickly. After graduating, I applied and worked at a private company in the construction industry. Fortunately, my job was to build a church in a remote mountainous area in the central region. During this time, I discovered many new things in my

profession, and once again the urge to become a religious arose in my heart constantly, so I decided to choose a week of retreat for myself in order to listen to God's calling.

My adventurous religious journey commenced when I eventually finished working in Vietnam at the end of 2019 and early 2020. My heart was filled with the desire to follow in the missionaries' footsteps, so I decided to go to Thailand to discover and explore SVD as a "come and see" program. The journey in Thailand was not as easy as I imagined. It was my first time living in a foreign environment. Perhaps, the most difficult problem was the language. Before being accepted by the Australian province as a postulant in Thailand, I still had to work as a normal immigrant, selling fruits at a small market about 3km from the SVD Bangkok community. At that time, I stayed with a Vietnamese brother who was older than me and had many years of experience working in Thailand. He supported me with accommodation and necessary items to cover expenses. On weekends, I visited the Bangkok SVD community about 1km away from my dorm. I went there to help the fathers with house chores and especially to attend Sunday mass with Vietnamese immigrants in the surrounding area.

Not long after I started working, the COVID-19 pandemic happened in Thailand. Because of difficult working and travel conditions, I was given favorable conditions by the fathers at the Bangkok SVD community to come to the community to stay. During my time in this community, I helped them with housework such as cooking, gardening, and sweeping the yard. Besides that, Father Anthony Le Duc taught me basic English grammar. The rest of the time, I frequently studied English myself. Moreover, I also met Father John Hung Le, who also lived with me in the community. He is an energetic and enthusiastic person. During the pandemic, he established a Refugee Assistance Association to support the essential needs

of Vietnamese immigrant communities. I often followed him to supermarkets to buy essential items and gave them to refugees twice a week. Through his pastoral service, I saw a missionary spirit that was willing to help many people despite the risks that the COVID-19 disease would affect him. A fire was ignited in my heart about the generosity and sacrifice to become a missionary, and I felt ready to go and live with any community.

Thailand was a great place to meet or travel for SVD members, so the SVD community in Bangkok was a focal point for them. When I lived in the Bangkok community, many SVD members often came here for a few days for various reasons, so I got to know them. During their stay in the community, they shared

about their pastoral and missionary experiences in the countries they had worked in, which helped me to gain more knowledge of the pros and cons of their missions. They were also very cheerful and encouraged me a lot during the difficult time when I was just a candidate.

After quite a long and challenging period, I was finally accepted by the Australian Province to join the postulant program in Thailand in July 2022, with Fr Anthony Le Duc as my formator. During this time, I learned more valuable lessons and had deeper experiences with the Congregation. Through the lessons on the spirituality, charism, and mission of the Congregation, I better understood the happiness and

challenges of missionaries working around the world. In Bangkok, I also had the opportunity to get to know the parishes and an HIV/AIDS center that the SVDs are responsible for. I felt the enthusiasm as they carried out their work, especially in an environment where the majority of people are Buddhist. Given the enthusiastic spirit and noble mission of those members, I truly loved and admired their sacrifices, expressing unconditional love, as expressed in the motto of the first missionary of SVD, Blessed Joshep Freinademetz: “The language that everyone understands is love”.

As I write these experiences, I am on the journey of preparing myself for the upcoming novitiate in the Philippines. This is a country with a majority of Catholics, so I was inspired even more in the spirit of the mission by the SVD members that I have met. They have been helping me experience a missionary life, especially the spirit of fraternal solidarity with each other in community life. Through my faith experiences in many events

of life, especially in both countries Thailand and the Philippines. I thank God and Mother Mary for always accompanying me on my journey. No matter how many difficulties I encounter or how many challenges are waiting for me ahead, I definitely believe that God will always accompany me.

7-Year Journey in Thailand: From Migrant Worker to Religious Life

Novice Joseph Phan Van Thong

Every individual has a memorable journey, and these journeys are marked with different starting points and turning points. These events change and shape our lives in a better direction. After 7 years of experience in Thailand, I came to realize that my life is a great story to tell because it transformed me to who I am. This was the turning point of my life as while I was living in a foreign country, I discovered my spiritual calling.

Even though I have experienced a lot of challenges as well as the joys that come along my journey, they were all beautiful and meaningful experiences. That is the reason why I would

like to share and make my experiences known especially on the occasion of the 25th anniversary of the presence of the Society of the Divine Word (SVD).

Experience living 6 years in Thailand before joining SVD

Before officially joining the SVD, I had the opportunity to live and work in Thailand for 6 years. When I was sixteen years old, I dropped out of school and went to Thailand to work. When I came here, I did a lot of jobs, including dishwasher, parking lot attendant, cleaning staff, waiter, and ice cream seller. This was a long period that helped me to understand and love the country, culture, and people here.

Being busy with a lot of work and living in a new environment made me forget God. Meanwhile, laziness also contributed to my staying away from attending Mass and praying. During the first two years, I hardly went to church because of many reasons like going to work, not knowing where the church was, and mostly being so lazy.

While working in Thailand, I noticed my faith was getting weaker and weaker. However, in that situation, I learned a lot from the culture and people here. I loved the way Thai people live. They are generous, kind, and friendly. They are also polite in their speech.

In 2014, an event that took place in Thailand completely changed my life. I happened to hear about a camp for Vietnamese migrant youth in Thailand organized by Father Anthony Le Duc. This event left many deep impressions and memories for me. Participating in the program, I got acquainted and was surprised to see that Fr Anthony was very sociable, amiable, and sincere. From then on, I followed Him every Sunday when He went to celebrate Mass. As a result, my vocation developed without me realizing it. It was only when

I was 19 years old that I dared to express my wishes to a priest from another congregation, the Dominicans. However, when I heard that I had to go back to school, I gave up the idea of becoming a religious because for me, studying is one of my biggest difficulties. Life went on as normal. However, when I was 22 years old, God touched me again. I went to see Father Anthony and told my story. He listened and gave useful advice, helping me decide to return to Vietnam to study. This decision surprised and shocked my parents because at that time I was the main breadwinner in the family. However, my parents still respected my decision.

After the conversation, I decided to go to Saigon to study. Five years of studying and working in Saigon was a huge challenge for me, but with effort, and God's help, I managed to complete my studies.

Becoming an SVD postulant

Deciding to become a postulant of the Society of the Divine Word was a major turning point in my life. The SVD congregation is one of the most famous missionary congregations in the world, with more than 25 years of presence in Thailand. Becoming a part of the SVD, I was trained and learned about the missionary spirit, living in international community, and bringing Christ to all people around the world.

My experience as a postulant helped me realize the value of patience, perseverance, and the spirit of sacrifice. During this time, I participated in many activities in the community, accompanying Vietnamese immigrant brothers and sisters through weekly Mass, and gained more experience in pastoral ministry with refugees. I also regularly accompanied Father John in refugee support activities. In addition, I also had the chance to visit SVD communities in northeastern Thailand

where SVD members are serving to deeper my understanding of the life. These experiences not only helped me develop myself but also strengthened my trust and love for everyone around me.

Celebrating 25 years of the presence of the SVD in Thailand

Looking back on the 25-year journey, the Society of the Divine Word has contributed significantly to the development of the Catholic community in Thailand. The presence of the order not only witnesses to the Gospel but also contributes to the building and development of society through charitable, educational, and medical activities. The efforts of the SVD not only help the Catholic community but also spread love to everyone, through building a strong community where everyone feels peace, happiness, and faith in the future.

On this anniversary, I feel proud to be part of the congregation and contribute to this noble mission. The experiences and lessons from life and the journey of becoming a postulant have helped me better understand my responsibility and mission. I wish to become an official member of the order, I wish to partake in missionary life, becoming someone close to the laity, becoming someone useful to everyone, and spreading God's love to all. I know that God could give me what I desire.

SVD House in Bangkok: The Place for the Wayfarer

Tran Minh Nhat

First encounter

On our first Sunday in Canada, my son asked, “Are we going to Father Hung and Father Duc’s place for Mass?” He still hadn’t realized that Canada was far from Thailand, and he thought that Sunday Mass meant going to the Divine Word (SVD) community house as usual. For my four-year-old son, this place was an inseparable part of his childhood, a beautiful memory with friends of the same age. I often affectionately refer to the SVD community house in Bangkok, Thailand, as “grandpa and grandma’s house” because every weekend, we gathered there to celebrate Mass in its small and cozy chapel,

to meet, have fellowship, and even pool our resources to cook meals together.

Early days of connection

I still remember my first encounter with the Divine Word community in Thailand. When I first arrived in Thailand, I lived isolated from the Vietnamese community in a distant suburb of

Bangkok. On Sundays, I participated in services with the Filipino community. We were among the first Vietnamese families in a group of Filipino teachers teaching at the Asian Institute of Technology (AIT). During Lent, they often invited priests to conduct retreats and hear confessions. Since we were Vietnamese, they invited a Vietnamese priest from Bangkok to hear our family's confession. Father John Hung Le, SVD, was invited to grant reconciliation to my wife and me. That was the first time we learned that there was a Vietnamese community about 50 km from where we lived. With some uncertainties, that Lunar New Year, we took a taxi to attend Mass at the Divine Word community house, which had not yet moved to the present location on Ngamwongwan Road. My son got sick after the long trip and attended the crowded Mass in a small house filled with immigrant brothers and sisters.

Despite the distance, the Lunar New Year was a time when expatriates like us longed to meet fellow countrymen. When the SVD community moved to Ngamwongwan, pastoral work

became more convenient. Located centrally in Thailand's capital, it became a gathering place for Vietnamese Catholic immigrants, nourishing our spirit every weekend and during the Lunar New Year festival. The pastoral work of the missionary priests created a bridge for immigrants to meet during holidays, sharing both joys and hardships.

Sharing meals together

A joke often made was “first Mass, then party.” With immigrants, it was hard to gather everyone, and not everyone lived nearby, so after each Mass, every family would bring a dish to share. I think this was a beautiful tradition. Many people from Central Vietnam came to Thailand for work, and the atmosphere at the SVD house was truly different. There was no grand church with full amenities, just a basic community that felt warm and intimate, something an expatriate deeply cherished. The spirit of “sharing meals” created a cozy and congenial atmosphere. People didn't feel like isolated islands. I think our situation was quite similar to the large crowds that followed Jesus in the past. Like my family, each trip was over 30 km, not close at all, but going to the SVD house felt like reaching a green pasture to rest and rejuvenate both spiritually and physically. Responding to the call to “give them something to eat,” the SVD priests in Bangkok understood these community sentiments, creating opportunities for everyone to share their “five loaves and two fish.”

“How good and pleasant it is when God's people live together in unity!” (Psalm 133:1)

I still remember each Lunar New Year (Tet), the image of the priests and the laypeople decorating the house, making traditional rice cakes, and staying up late to watch over them

until dawn. Like many other families who couldn't go home on New Year's Day, we brought firewood and "dong" leaves to the SVD house to find a bit of Tet atmosphere. I remember being tasked with sourcing firewood for cooking rice cakes. I, along with a younger brother, rode a motorcycle around the markets and ended up buying enough charcoal not just for the cakes that year but for the entire next year. Because I was afraid of running out, I bought too much. "Nhat bought enough charcoal for several years of cooking rice cakes," the brothers joked about my "calculations."

While I bought excess, someone else preparing the cake fillings fell short. Because the "population increased" with many more immigrant brothers and sisters attending the year-end and New Year Masses, the priests wanted to make more cakes so everyone could take some home. So, everyone, except me, was given new tasks since they were afraid I would buy too much of the fillings. "Have someone else buy the fillings, Nhat might

buy too much again,” one brother joked, and the group laughed at my “calculations.”

To prepare a batch of rice cakes, everyone had a role, each household contributing their part. Father Anthony Le Duc was responsible for acquiring the leaves. He contacted people in Chiang Mai to bring leaves from the forest, as “dong” leaves weren’t readily available in Thailand like in Vietnam. Each year, he also took charge of decorating, often with different themes, giving the young people a chance to contribute in small ways. Everyone had a job, and even small tasks required preparation and coordination. This spirit was enjoyable because everyone could join in and had to take responsibility to ensure a festive Tet. Sitting together at the end of the year, watching life rush by, these moments felt very peaceful.

Speaking of “sharing meals together,” the role of the women must be mentioned. Almost every Sunday, the women would take turns preparing different dishes, ensuring that no one bore too much of a burden. This made me think of the early Church. The faithful devoted themselves to prayer and breaking bread together. The SVD community in Thailand gathered the faithful in a simple and warm manner.

Searching for identity

My wie and I left Vietnam on our wedding night, filled with concerns and dreams about our identity in a new land. Life for immigrants is never easy. People work hard to make a living, facing many difficulties and obstacles. It’s even harder for families with young children, searching for their identity. Leaving the place where one was born and raised to find a livelihood often masks a hidden pain. For those like us who left for Thailand, a predominantly Buddhist country, finding a church was difficult. For many Catholics, it wasn’t just about earning a living but finding oneself and a new home.

In the first few years in Thailand, I felt as if life was meaningless, being far from loved ones and the place where I spent my youth fighting for the people’s rights. Sometimes I felt like the exiled people described in Psalm 137: “By the rivers of Babylon, we sat and wept when we remembered Zion. There on the poplars we hung our harps” (Psalm 137:1-2).

I felt like someone sitting by the river of Babylon, longing for Zion—the Holy Temple. There was no singing because of the emptiness, or more precisely, the feeling of being hollow. Growing up in a traditional parish, attending Mass and praying every morning and evening with my parents, suddenly one day, I found myself far from home and everything familiar. Many people were swept up in the struggle to survive, while others felt lost when night fell. People buried themselves in work or other relationships to stay busy and forget “who I am.” It’s not surprising that some, upon leaving their homeland, also drifted away from the Church. Conversely, some felt a deeper yearning for a home and sought a place to belong.

Thanks to the presence of the Divine Word Missionaries, I was able to attend Mass in my mother tongue after a few years. The welcoming spirit and diverse ministries of the priests helped ease my homesickness. I thought I would “hang up my harp” until leaving Thailand, but when Masses became regular, Father Linh formed a mini choir to lead the liturgy. The image of the priests and congregation singing together after each Mass, with children running around, will always be a wonderful memory.

During happy and sad times for the immigrant community, Father John Hung Le’s footsteps brought gifts of vegetables and milk to those in need. Father Anthony Le Duc’s efforts to form and organize immigrant groups, each priest taking care of different aspects of immigrant life, contributed to the presence of Christian life in a Buddhist country. Thanks to their tireless efforts, Vietnamese Catholic communities were established and maintained. The fruits of prayer and pastoral

care were most evident when many immigrants saw the SVD house as a home to return to.

After more than five years in Thailand, participating in the SVD community left my family with countless memories. Perhaps it was because my son eagerly anticipated going there every week, or maybe I enjoyed leisurely having coffee with friends each Sunday. I will never forget the SVD priests' loving presence in my family's joyous and sorrowful moments. Not only me, but many others felt the dedicated mission of the SVD priests, and without their long, silent care, the trees wouldn't have thrived, and the flowers wouldn't have bloomed in that small chapel.

It's hard to express all the deep feelings in one's soul, but it's like talking about family—there's so much to say yet not enough words to convey it all. Since stepping through the chapel's doors, I have unburdened myself. I no longer feel like a solitary island. And as I bid farewell to embark on my journey to Canada, I began to long for the day I would return. I want to go back to my home, to meet Christ and find myself, to foster brotherly love.

Thank you, dear SVD Fathers. We will return.

พันธกิจของพระองค์ คือพันธกิจของเรา

โดยนางพรพรรณ อินทิสาน โปธิ

เดือนพฤษภาคม ปี 2540 ดิฉันได้เดินทางจากจังหวัดเลยมาจังหวัดหนองบัวลำภู เพื่อมาหาบ้านเช่าสำหรับเปิดโครงการบ้านนิจจานุเคราะห์ เพื่อทำงานด้านการช่วยเหลือผู้ประสบปัญหาด้านโรคเอดส์ ในจังหวัดนี้ ดิฉันได้ลาออกจากที่ทำงานเดิมคือบ้านพักใจจังหวัดเลย การทำงานที่เดิมคืองานด้านการช่วยเหลือผู้ประสบปัญหาด้านโรคเอดส์ด้วยเช่นกัน แต่ทำงานเฉพาะจังหวัดเลย เนื่องจากจังหวัดหนองบัวลำภู เป็นจังหวัดใหม่ (ปีพ.ศ. 2536) ที่แยกมาจากจังหวัดอุดรธานี ในเดือนมิถุนายน 2540 ได้เปิดโครงการบ้านนิจจานุเคราะห์ ภายใต้คณะกรรมการด้านสุขภาพอนามัย สังคมชนบทอุดรธานี ทำงานด้าน

รณรงค์ให้ความรู้ความเข้าใจเรื่องโรคเอดส์ เตรียมความพร้อมครอบครัว ชุมชน เพื่อรองรับผู้ที่เจ็บป่วยด้านโรคเอดส์ ร่วมกับหน่วยงานของภาครัฐ ที่เกี่ยวข้อง ผู้เริ่มงานคือนายรัตนกุล โปธิ และดิฉันเอง

ต่อมาในปี 2542 บราเดอร์เดเมียน และบราเดอร์เจมส์ นักบวชคณะ พระวอนาตต์ของพระเจ้า (SVD) ได้มาร่วมเริ่มทำงาน ทำโครงการสนับสนุนผู้ประสบปัญหาด้านโรคเอดส์ โดยการทำงานเชิงรุกมากขึ้น เช่นการสนับสนุนทุนประกอบอาชีพให้กับครอบครัวผู้เจ็บป่วย เช่นการเลี้ยงสุกร เลี้ยงปลา เลี้ยงไก่ เป็นต้น ด้านการป้องกัน มีการอบรมให้ความรู้เด็กและเยาวชน ในรูปแบบต่างๆ เพิ่มมากขึ้น สนับสนุนให้มีการรวมกลุ่มผู้มีเชื่อเอชไอวี เพื่อให้การปรึกษา (Group Counseling) เรื่องสุขภาพ เรื่องชีวิตความเป็นอยู่ การอยู่ร่วมกันในครอบครัว ชุมชนแม้ว่าสิ่งทำจะท้าทาย ต่อชีวิตและความเป็นอยู่ของผู้ประสบปัญหาด้านโรคเอดส์ แต่เราไม่ย่อท้อ และไม่หมดหวังในการที่จะช่วยเพื่อนมนุษย์ที่ได้รับความยากลำบากโดยเฉพาะผู้ติดเชื้อเอชไอวี ผู้ป่วยเอดส์ ได้มีความสุข สามารถอยู่ร่วมในสังคมได้อย่างปกติสุข

25 ปีของคณะพระวอนาตต์ของพระเจ้าในประเทศไทย (ค.ศ. 1999-2024) และ 61 ปี (ค.ศ. 1963-2024) แห่งการปฏิญาณตนของบราเดอร์เดเมียน ลันเดอร์ส SVD ในฐานะที่เป็นผู้ร่วมงานของบราเดอร์ รวมถึงบรรดาคณะพ่อของคณะพระวอนาตต์ของพระเจ้า ขอขอบคุณพระเป็นเจ้าสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง รวมถึงได้ส่งบราเดอร์เดเมียนได้เป็นมิชชันนารีที่ ทุ่มเท ภายใจ เสียสละกับการทำงาน เป็นแบบอย่างในทุกๆด้าน จนกระทั่งได้มี วัดอัครเทวดามีคาแอล บ้านพักพระสงฆ์ บ้านพักพระสงฆ์นักบวช (SVD) จัดตั้งมูลนิธิบ้านนิจจานุเคราะห์ บ้านพักฟื้นฟูผู้ป่วยเอดส์ ในจังหวัดหนองบัวลำภู ตามเจตนารมณ์ ที่ว่า “พันธกิจ ของพระองค์ คือพันธกิจ ของเรา”

His Mission is Our Mission

Phornphan Inthisan Pothi

In May 1997, I traveled from Loei Province to Nong Bua Lamphu Province to find a rental house for establishing the Perpetual Help Center project to work on assisting individuals with AIDS-related issues in this province. I resigned from my previous job at the Loei Provincial Welfare House where I used to work in AIDS-related assistance as well, but only within Loei Province. Nong Bua Lamphu Province, separated from Udon Thani Province in 1993, was a new province. In June 1997, we initiated the Perpetual Help Center project under the Health Committee of the Udon Thani Provincial Health Office to raise awareness about AIDS, prepare families and communities to support AIDS patients, along with relevant government agencies. The project was initiated by Mr. Rattanakun Pothi and myself.

In 1999, Brother Damien and Brother James, members of the Society of the Divine Word (SVD), joined us to intensify our efforts in supporting AIDS patients. We expanded our activities to include

livelihood support for families affected by AIDS, such as pig farming, fish farming, and poultry farming. We also

increased training for children and youth on various preventive measures. We supported the formation of HIV-infected support groups to provide group counseling on health and lifestyle issues, fostering a sense of togetherness in families and communities. Despite the challenges faced by AIDS patients, we remained steadfast and hopeful in our mission to assist fellow humans, especially HIV-infected individuals and AIDS patients, to live happily and integrate into society.

In the occasion of celebrating 25 years of the Society of the Divine Word's mission in Thailand (1999-2024) and the 61 years (1963-2024) of Brother Damien's religious vows, we express our gratitude to the Lord for everything. We especially thank Brother Damien for his tireless dedication and exemplary work in every aspect. As a result of his unwavering commitment, we have established the St Michael Archangel Church SVD community house, and Perpetual Help Foundation to provide care for AIDS patients in Nong Bua Lamphu Province, following the motto: "His mission is our mission."

ความภาคภูมิใจที่ได้ทำงาน ในมูลนิธิบ้านนิจจานุเคราะห์ โดยนายบุญกลาง เพี้ยมุต

แรงบันดาลใจที่ทำให้ผมได้มาทำงานที่นี่

เป็นเวลา 18 ปี ที่ผมได้มาร่วมงานกับมูลนิธิบ้านนิจจานุเคราะห์ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2005 ช่วงเดือน พฤษภาคม ซึ่งก่อนหน้านั้น 3 ปี ผมมาเป็นอาสาสมัครของ โครงการบ้านนิจจานุเคราะห์ (ตอนนั้นยังไม่ได้ก่อตั้งเป็นมูลนิธิ) ผมช่วยงาน

การฝึกอบรม เรื่อง การสื่อสารเพื่อการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ กับกลุ่มเด็กนักเรียน ช่วงชั้น ม. 1-3 (อายุ 13-15 ปี) ในบทบาทของอาสาสมัครทำให้ผมได้รับความรู้และประสบการณ์ใหม่ๆจากเจ้าหน้าที่ผู้ร่วมงาน โดยเฉพาะการเฝ้าระวังป้องกันการติดเชื้อ และการดูแลรักษาผู้ป่วยเอดส์ และสิ่งสำคัญที่ผมได้รับการเปลี่ยนแปลงด้าน ทัศนคติ มุมมองต่อผู้ติดเชื้อ เอชไอวี และผู้ป่วยเอดส์ ดังนี้ คือ

เมื่อก่อน คิดว่าเขาเป็นคนไม่ดีสำล่อน ปรับเปลี่ยนเป็น ความผิดพลาดเกิดขึ้นได้กับทุกคน

เมื่อก่อน มีความกลัวต่อผู้ป่วยเอดส์ ปรับเปลี่ยนเป็น มีความกล้าและเข้าถึงอยากดูแลเขา

เมื่อก่อน มีความเกลียดชังต่อผู้มีเชื้อ เอชไอวี ปรับเปลี่ยนเป็น มีความรักและเข้าใจต่อเขา

เมื่อก่อน มีแต่ความเมินเฉยต่อการแพร่เชื้อ ปรับเปลี่ยนเป็น มีความใส่ใจและกระตือรือร้นที่จะแนะนำและให้ความรู้ในการป้องกันกับทุกคน

ซึ่งผมมองว่าเป็นงานที่ทำทนาย และเป็นงานที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของคนได้จริง เพราะมันได้เกิดขึ้นกับตัวเองแล้ว ผมจึงอยากจะทำอย่างเต็มเวลา และผมตัดสินใจเดินเข้ามาทำงานกับท่าน บราเดอร์เดเมียน ลันเดอร์ส และท่านก็รับผมเข้ามาทำงานตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2005 เป็นต้นมา

ความรู้สึที่ผมภาคภูมิใจต่อหัวหน้างาน

เมื่อผมอย่างก้าวเข้ามาทำงานวันแรก ผมเห็น บราเดอร์เดเมียน ซึ่งเป็นหัวหน้างาน ร่วมกับทีมงานเจ้าหน้าที่ทุกคน จีบจอบ จีบปลั้ว ขุดตักขนดิน ขนหิน ปลูกต้นไม้ ตกแต่งภูมิทัศน์บริเวณศาลา ภายในสำนักงาน และท่านก็ยังบริการเสิร์ฟน้ำ ให้กับทีมงานทุกคน ท่านทำงานที่เป็นแบบอย่างกับพวกเราทุก

คน และยิ่งกว่านั้น การดูแลรักษาผู้ป่วยเอดส์ ท่านจะทำทันที และทำด้วยใจแห่งรัก และทำอย่างสม่ำเสมอทุกวัน จะไม่เรียกหาหรือสั่งการให้ลูกน้องทำ แต่จะทำเป็นแบบอย่าง

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วทุกคนจึงทำงานตามหน้าที่ของตนอย่างเต็มกำลังกาย และสุดกำลังใจ ก่อเกิดความรักความอบอุ่นในการทำงานอย่างแท้จริง

ความรู้สึกลึกๆที่มีใจในพันธกิจของมูลนิธิบ้านนิจจานุเคราะห์

พันธกิจของมูลนิธิบ้านนิจจานุเคราะห์ เป็นพันธกิจที่แตกต่างไปจากองค์กรอื่นในการดูแลรักษาและพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้ติดเชื้อและผู้ป่วยเอดส์ เพราะเราไม่ได้ดูแลรักษาความเจ็บป่วยทางด้านร่างกายเท่านั้น แต่

เราดูแลรักษา ชีวิตอย่างครบ และครบบริบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจ และจิตวิญญาณ นี่คือ “พันธกิจแห่งรัก”

ผู้เจ็บป่วยทุกคนที่เข้ามารับการดูแลรักษาจากมูลนิธิบ้านนิจจานุเคราะห์ ล้วนแล้วแต่เป็นบุคคลที่สิ้นหวังในชีวิต เจ็บป่วยทั้งด้านร่างกาย ด้านจิตใจ ด้านจิตวิญญาณ และด้านสังคม คือไม่มีใครในครอบครัว ในชุมชนที่จะดูแลรักษาหรือเยียวยาเขาเหล่านั้นเลย ที่นี่จึงเป็นที่พึ่งสุดท้ายในชีวิตของเขา และก็เป็นจริงเช่นนั้น เพราะเขาเหล่านั้นได้รับการดูแลรักษา และฟื้นฟูทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และจิตวิญญาณ ทุกคนที่เข้ามาที่นี่จะได้เข้าร่วมกิจกรรมกับทางวัดอัครเทวดามิ

คาแอล (วัดของศาสนาคริสต์) เพื่อสวดภาวนาขอพระพรจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ทำให้เกิดพลังแห่งความหวังใจ และมีสุขภาพแข็งแรงขึ้น หลายคนมีสุขภาพแข็งแรงขึ้น สามารถดูแลสุขภาพและจัดการกับชีวิตของตนเองได้ ก็ขอกลับออกไปสู่สังคม เพื่อทำมาหาเลี้ยงชีพของตนเองต่อไป ส่วนผู้ที่เจ็บป่วยอย่างหนักแล้วเสียชีวิต ทางมูลนิธิร่วมกับคุณพ่อเจ้าวัดอัครเทวดามีคาแอล ได้ประกอบพิธีสวดภาวนาทิ้งก่อนและหลังสิ้นชีวิต ตามพิธีกรรมทางศาสนา และบางคนที่มีสุขภาพร่างกายดีขึ้น แต่ไม่สามารถช่วยตัวเองได้ในการทำมาหาเลี้ยงชีพ ด้วยเหตุพิการ ด้วยความชราภาพมาก มูลนิธิบ้านนิจจานูเคราะห์ก็ให้การช่วยเหลือต่อไป และงานด้านการการป้องกัน เป็นการจัดกระบวนการเรียนรู้เรื่องสุขภาพทางเพศ และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์/เอดส์ ให้กับเด็กและเยาวชนช่วงอายุ 13-15 ปี (ช่วงชั้น ม. 1-3) ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาและโรงเรียนขยายโอกาส

ด้วยเหตุนี้ผมจึงมีภาคภูมิใจเป็นที่สุด ต่อพันธกิจของมูลนิธิบ้านนิจจานูเคราะห์ ที่อยู่ภายใต้การดูแลของ คณะพระวณิศาจารย์ของพระเจ้า (SVD) ซึ่งเป็นองค์กรที่พระเจ้าทรงตั้งเจิมไว้ เพื่อสำแดงความรักขององค์พระเยซูเจ้า ต่อผู้คนที่เจ็บป่วยและผู้ที่ยากลำบากขัดสน ด้วยตัวของกระผมเองได้ถูกเลือกและเรียกมาเป็นพันธกรขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อร่วมรับใช้ในพันธกิจแห่งความรักนี้ อันเป็นผลทำให้ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของกระผมได้รับการฟื้นฟูให้เติบโตขึ้นในงานรับใช้ของพระองค์ สันติสุข และความชื่นชมยินดี จึงดำรงอยู่ในชีวิตของกระผมและครอบครัวตลอดมา นั่นคือพระคุณซ้อนพระคุณ ที่พระเป็นเจ้าทรงมอบให้ จึงน้อมถวายพระเกียรติสิริแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดไป

Pride in Working at the Mother of Perpetual Help Center

Boonklang Pimul

The inspiration behind my work here

For 18 years, I have been working with the Mother of Perpetual Help Center, starting in May 2005. Initially, for three years, I volunteered for the Mother of Perpetual Help Center project (before it became a foundation). I assisted in training sessions on communication for attitude and behavior change towards risky sexual behaviors for students in grades 1-3 (aged 13-15) as a volunteer. Through this role, I gained new knowledge and experiences from my colleagues, especially in HIV prevention and care for AIDS patients. This experience led to significant changes in my attitudes and perspectives towards HIV-infected individuals and AIDS patients.

Previously, I used to see them as bad people; now I recognize that mistakes can happen to anyone. I used to fear AIDS patients; now I have the courage and desire to care for them. I used to

harbor hatred towards those infected with HIV; now I have

love and understanding for them. I used to be indifferent to the spread of infection; now I am passionate about educating and providing knowledge on prevention to everyone.

The feeling of pride towards my supervisor

When I first started working here, I saw Brother Damien, our supervisor, working alongside the team with dedication. He engaged in physical tasks like digging, planting trees, and decorating the office surroundings. He even served water to the team. He sets a great example for all of us. Moreover, he immediately and consistently cares for AIDS patients with love. He never orders us but serves as an example. This creates a warm and loving atmosphere in our workplace, motivating us to work with full dedication and enthusiasm.

Pride in the mission of the Mother of Perpetual Help Center

The mission of the Mother of Perpetual Help Center is unique as it focuses not only on physical health care but also on holistic care for HIV-

infected individuals and AIDS patients. It provides a last resort for those who have lost hope in life. Here, they receive comprehensive care for their physical, mental, emotional, and social well-being. This is the mission of love.

Every patient who comes here is someone who has lost hope in life, suffering physically, mentally, emotionally, and socially, with no one to care for or support them. Here, they find their last refuge, and it is true. As they receive care and rehabilitation, many regain their physical, mental, and emotional health. They participate in activities at the St Michael Achange Church, praying for blessings from the Lord, which instills hope and improves their health. Many leave here healthier, able to take care of themselves, and reintegrate into society. For those who are severely ill and unable to support themselves due to disabilities or old age, the Mother of Perpetual Help Center continues to provide assistance. Additionally, in terms of prevention work, we conduct sexual health education and HIV/AIDS education for students aged 13-15 in secondary schools.

For these reasons, I am incredibly proud of the mission of the Mother of Perpetual Help Center, under the care of the Society of the Divine Word (SVD), an organization established de-

monstrate God's love to the sick and those in distress. Being chosen and called to be part of the ministry of the Lord fills my spiritual life with growth, peace, and joy, and it remains in my life and family forever. This is a tremendous grace bestowed upon me by the Lord. Therefore, I humbly offer eternal glory and praise to the Lord.

ชีวิตใหม่ และความหวัง

โดยนางเพชรตะวัน ชารี

ปีพ.ศ. 2541 เป็นปีที่เลวร้ายที่สุดในชีวิตเมื่อฉันรู้ว่าตนเองติดเชื้อเอชไอวี ทั้งกลัว ตกใจ คิดอะไรไม่ออก ร้องไห้ เสียใจ จนคิดถึงอยากจะฆ่าตัวตาย เพราะคิดว่าเป็นโรคนี้อันตรายไม่หาย ตายอย่างเดียว อีกทั้งกลัวคนในสังคมจะรังเกียจ ไม่อยากเข้าใกล้ ตอนนั้นไม่กล้าแม่จะออกจากบ้านเป็นเวลา 4 เดือนเต็มๆ สามีก็ป่วยหนัก มีลูกชาย 2 คนที่ต้องดูแล คนโตอายุ 4 ปี คนเล็กอายุได้ 4 เดือน หมอบอกว่าไม่ให้ลูกดื่มนมแม่ ลูกร้องไห้ทุกวัน ไม่มีเงินซื้อนมให้ลูก ฉันไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี

ต่อมาฉันได้ยินจากเพื่อนบ้านว่ามีศูนย์โรคเอดส์มาเปิดใหม่ ที่หนองบัวลำภูชื่อว่าบ้านนิจานุเคราะห์ ฉันได้เข้าไปที่ศูนย์แห่งนั้น พบคุณรัตนกุล และคุณพรพรรณ ที่ดูแลศูนย์แห่งนั้น ท่านได้ให้การช่วยเหลือแนะนำเรื่องการดูแลสุขภาพ การอยู่ร่วมกับโรคเอดส์ และได้ช่วยซื้อนมให้ลูก และประสานงานกับหน่วยงานภาครัฐเพื่อสนับสนุนทุนประกอบอาชีพ ที่ศูนย์มีการจัดกิจกรรม พบปะกับเพื่อนที่เป็นโรคเดียวกัน พุดคุยให้กำลังใจกัน เดือนละครั้ง ทำให้มีกำลังใจ ในการมีชีวิตอยู่เพื่อลูกและครอบครัว ในปีต่อมา สามิเสียชีวิต ทำให้ฉันรู้สึก หมดหวัง เสียใจมาก แต่ก็ต้องสู้เพื่อลูก 2 คน

ปี 2542 ฉันได้พบกับบราเดอร์เดเมียน ที่ได้มาช่วยเหลือโครงการ มาเขียนโครงการเพื่อช่วยเหลือผู้ติดเชื้อเอชไอวีและผู้ป่วยเอดส์ในจังหวัดหนองบัวลำภู ฉันดีใจมาก บราเดอร์เดเมียนใจดี มีเมตตา ช่วยเหลือ โดยไม่รังเกียจ จากนั้นฉันจึงได้เข้ามาเป็นอาสาสมัครในศูนย์นี้ ปัจจุบันฉันได้เป็นเจ้าหน้าที่ ในการช่วยเหลือผู้ป่วย และให้การปรึกษาแก่ผู้ป่วย หรือคนทั่วไป

โอกาส 61 ปีของการเป็นนักบวชของบราเดอร์เดเมียน และ 25 ปีคณะพระจนาตย์ของพระเจ้าในประเทศไทย ขอขอบพระคุณพระเจ้า ที่ได้มองเห็นผู้เจ็บป่วย ผู้ยากไร้ ในจังหวัดหนองบัวลำภู พร้อมกับส่งข้าบบริการของพระองค์มา รัก และรับใช้เพื่อนมนุษย์ ในพระนามของพระองค์...อาแมน

A New Life Filled with Hope

Petawan Chari

The year 1998 was the worst year of my life when I found out I was HIV positive. I felt scared, shocked, and unable to think clearly. I cried and fell into depression. I even contemplated suicide because I thought this disease would never go away; death was the only outcome. Additionally, I was afraid of being ostracized by society and didn't want to be close to anyone. At that time, I didn't dare to leave the house for a full four months. My husband fell seriously ill, and we had two sons to take care of, one aged 4 and the other just 4 months old. The doctor advised against breastfeeding the younger son

for fear of infection. He cried every day, and we didn't have money to buy milk for him. I didn't know what to do.

Later, I heard from a neighbor that there was a new AIDS center opened in Nong Bua Lam Phu Province called the Perpetual Help Cen-ter. I visited that center and met Mr. Ratnakun and Ms. Phornphan, who managed the center. They provided gui-dance on health care, living with AIDS, and helped us buy milk for our son. They also coordinated with government agencies to support our livelihoods. At the center, they organized monthly meetings for people with the same condition, providing emotional support. This gave me the strength to continue living for my children and family. The following year, my husband passed away, leaving me feeling hopeless and deeply saddened, but I had to fight for my two children.

In 1999, I met Brother Damien Lunders SVD, who came to assist the project with funding to help HIV-infected and AIDS patients in Nong Bua Lam Phu Province. I was very happy because Brother Damien was kind, compassionate, and helpful without judgment. I then became a volunteer at this center. Currently, I am responsible for assisting patients and providing counseling to patients or the general public.

On the occasion of the 61st anniversary of vows of Brother Damien and the Silver Jubilee of the Society of the Divine Word in Thailand, I thank God for having mercy on the sick and needy in Nong Bua Lam Phu Province by sending ministers to love and serve fellow brothers and sisters in God's name. Amen.

ประสบการณ์ร่วมงานกับคณะ SVD

โดยนางรัตติยา สุวรรณเศรษฐ

จุดเริ่มต้นและประสบการณ์การทำงานร่วมกับคณะพระวาจนาตถ์ของพระเจ้าแห่งประเทศไทย แม้เพียงเวลาสั้นๆ ๓ ปี ที่ได้ไปด้วยประสบการณ์ที่สัมผัสถึงความรัก พระพร ภารกิจตามจิตตารมณ์ที่แน่วแน่ของคณะพระวาจนาตถ์ของพระเจ้าโดยผ่านทางนักบวชคณะพระวาจนาตถ์ของพระเจ้า.... เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ข้าพเจ้าได้รับและพูดคุยกับปลายสาย ท่านคือ คุณพ่อแอนโทนี่ เลดีก SVD ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดอัครเทวดามีคาแอล จ.

หนองบัวลำภู ได้ชักชวนให้มาร่วมงานอภิบาล ข้าพเจ้าตอบตกลงกับท่าน ซึ่งเป็นเวลาที่เหมาะสม ประสพการณ์ที่ล้ำค่าได้เริ่มขึ้นแล้ว

ภารกิจแรกที่ต้องทำในงานอภิบาลวัด คือ การออกเยี่ยมสัตบุรุษวัด งานด้านเยาวชน การอบรม งานโครงการและกิจกรรมที่ช่วยเหลือคนในสังคม โดยมีได้แบ่งแยก งานประชาสัมพันธ์เผยแพร่ทางสื่อออนไลน์และทางสถานีวิทยุเครือข่ายชุมชน ฯลฯ ภารกิจที่ทำล้วนแสดงออกให้เห็นถึงความรัก ที่ไม่แสวงหาผลกำไร แต่มองถึงเป้าหมายเพื่อนำข่าวดีพระวาจาของพระเจ้าไปสู่ทุกคน

มูลนิธิบ้านนิจจานุเคราะห์ และบ้านแม่มารีย์ เป็นสถานที่ดูแลพักฟื้นของผู้ติดเชื้อเฮชไอวี เป็นอีกหนึ่งภารกิจหลักที่อยู่ภายใต้การดูแลของคณะพระวาจาดัตถ์ของพระเจ้า ภารกิจนี้ ได้เห็นและเด่นชัดในการดูแลผู้ป่วยโดยไม่ได้แบ่งแยกชนชั้น เชื้อชาติ ศาสนา ด้วยความเคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ วัฒนธรรมค่านิยมที่แตกต่าง แต่สิ่งหนึ่งที่ทุกคนที่ก้าวเข้ามาแล้วจะต้องอยู่บนพื้นฐานของความรัก โดยมีแบบอย่างที่เราจะพบเห็นและสัมผัสได้ด้วยชีวิต คือ บราเดอร์เดเมียนดักกลาส ลันเดอร์ส SVD ท่านมีบทบาทเป็นผู้ก่อตั้งมูลนิธิบ้านนิจจานุเคราะห์และบ้านแม่มารีย์ ท่านอุทิศแรงกาย แรงใจ เพื่อสถานที่เหล่านี้ให้ทุกคนได้สัมผัสกับความรัก ความเข้าใจที่แท้จริง สังคมไม่ต้องการเขาเหล่านั้น แต่สถานที่นี้ เปิดโอกาสต้อนรับทุกคน ครั้งหนึ่งบราเดอร์ได้เคยกล่าวว่า “ข่าวที่เกี่ยวข้องนั้นมีมาก แต่คนงานมีน้อย เพราะฉะนั้น พวกท่านจงอ่อนน้อม ผู้ทรงเป็นเจ้าของนาให้ ส่งคนงานมาเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์” ลก 10:22 พระเจ้าทรงมีบทบาทต่อผมมาก ในฐานะที่ผมเป็นนักบวช ผมรู้สึกว่าคุณตัวเองเป็นเครื่องมือในการพัฒนาหนองบัวลำภู ผมรู้สึกดีใจ ที่เห็นชีวิตใหม่ กำลังเกิดขึ้น ทั้งภายในรั้วและนอกรั้วมูลนิธิบ้านนิจจานุเคราะห์ โดยที่ผมได้มี

ส่วนร่วมในการช่วยเหลือให้เขาได้รับชีวิตใหม่ ในโอกาสนี้ขอร่วมแสดงความยินดีกับบราเดอร์เดเมียนดักกลาส ลันเดอร์ส SVD คุณปู่ผู้ใจดีโอกาส ๖๑ ปี แห่งการปฏิญาณตน ผู้อุทิศตนงานแพร่ธรรมอย่างแท้จริง และเป็นแบบอย่างที่ดี ในการปฏิบัติตนของฆราวาส

โอกาสฉลอง ๒๕ ปี คณะพระวอนาถ์ของพระเจ้าแห่งประเทศไทย ได้เดินตามจิตตารมณ์ของท่านนักบุญอาร์นอลด์เจนสัน ผู้ก่อตั้งคณะโดยการประกาศพระวรสารในที่ซึ่งยังไม่มีใครเคยได้ยิน ได้ฟัง หรือยังมีได้รับการประกาศข่าวดีอย่างเพียงพอ เพื่อนำข่าวดีของพระวาจาของพระเจ้าไปสู่ทุกคน โอกาสฉลอง ๒๕ ปีในครั้งนี ขอร่วมโมทนาคุณพระเป็นเจ้าร่วมกับคณะพระวอนาถ์ของพระเจ้าแห่งประเทศไทย ขอให้พันธกิจของคณะก้าวหน้าในงานอภิบาลและงานแพร่ธรรมที่กำลังก้าวเดินต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง แน่วแน่ในการอุทิศชีวิตของตนเองทั้งครบแด่พระเป็นเจ้าในการเป็นธรรมทูตผู้แพร่ธรรมในดินแดนต่างๆ โดยใช้ชีวิตตนเองเพื่อเป็นประจักษ์พยานที่สัมผัสได้และเห็นด้วยตาเปล่าตามจิตตารมณ์ของคณะที่ยึดมั่นเสมอมา “ชีวิตขององค์พระเยซูเจ้า คือชีวิตของเรา และ ภารกิจของพระองค์ คือ ภารกิจของเรา” เดินทางไปทั่วโลก

My Experience with SVD Missionaries

Ratthiya Sumannaseth

My work with the missionaries in the Society of the Divine Word in Thailand, even in just a short time of three years, was filled with experiences that touched upon love and divine grace. I witnessed the firm dedication of the Divine Word Missionaries.

One afternoon, the phone rang loudly, and I received and spoke with the person on the other end, who was Father Anthony Le Duc SVD, then serving as the head chaplain of Saint Michael Archangel Church in Nong Bua Lam Phu Province. He invited me to join the parish ministry, and I agreed, as it was an opportune time. From there, valuable experiences began to unfold.

The parish ministry initiatives included visiting the elderly in the community, youth work, training projects, and community assistance activities. All these activities were carried out without discrimination based on social or religious circumstances. Communication work was also carried out through social media and community radio programs. The message communicated reflected love that sought no profit but aimed to spread the Good News of the Lord to everyone.

The Mother of Perpetual Help Center and Mother Mary House are places of care and recovery for HIV-infected individuals. This is another major ministry under the care of the Society of the Divine Word. This mission clearly demonstrates care for patients without discrimination based on ethnicity, religion, or cultural differences, but with respect for human dignity. Regardless of one's background, everyone who comes to the Center must be treated based on the foundation of love.

Brother Damien Lunders SVD, the founder of the Mother of Perpetual Help Center and Mother Mary House, dedicated his physical and spiritual strength to make these places accessible to everyone, providing them with genuine understanding and love. The Center does not reject anyone but rather opens its doors to everyone. Brother Damien once shared, “‘The harvest is plentiful, but the workers are few. Therefore, beg the Lord of the harvest to send out workers into his field’ (Luke 10:22). The Lord has given me a great responsibility as a religious missionary. I feel that I am an instrument for developing Nong Bua Lam Phu. I am pleased to see new life emerging both within and beyond the walls of the Mother of Perpetual Help Center. I am happy to have been involved in helping them find new life.”

On this occasion, I would like to congratulate Brother Damien Lunders SVD, the generous missionary, on his 61st anniversary of religious vows. He is a true missionary who has fully dedicated himself and set a good example for missionary service.

Celebrating the 25th anniversary of the Society of the Divine Word in Thailand, we follow the spirit of St Arnold Janssen, the founder of the Society, by proclaiming the Gospel where no one had ever heard it or has not fully heard the Good News. On this occasion, I join in thanking the Lord for the Divine Word Missionaries, and I hope that the mission of the Society will continue to advance in ministry and evangelism without ceasing, with firm dedication to spreading the Gospel in various lands, using their own lives as testimonies according to the steadfast spirit of the Society, affirming, “His is our life, His mission is our mission.”

Fresh Vegetables for Vietnamese Refugees

Augustine Duc Trong

In the scorching mid-April heat, amidst the sweltering temperatures, Father John Hung Le SVD, faithfully drove his car laden with vegetables to the refugee community in the Bang Yai area of Nonthaburi province, approximately 30 km west of Bangkok, the capital city.

As the familiar car slowly pulled up in front of the rows of dormitories, the serene atmosphere of the sunny noon suddenly transformed into a lively scene, filled with cheerful calls for “Father Hung’s vegetables.”

While the SVD missionary priest tended to the refugee community, primarily comprised of Protestant believers, Ms. Nguyet, a dedicated volunteer of three years, meticulously observed and tallied the quantity of vegetables, ensuring there was enough for everyone. However, amidst the familiar smiles today, Ms. Nguyet felt a pang of sentimentality. This trip marked her final distribution of vegetables in Thailand.

Vietnamese refugees in Thailand

Tran Thi Thu Nguyet is one of over two thousand Vietnamese individuals who have sought political asylum in Thailand in recent years. They hail from diverse ethnic backgrounds, with the Tay people from the Central Highlands, the H'Mong from the Northwest, the Khmer Krom from the Mekong Delta, and human rights activists among the largest groups, fleeing oppression in their homeland and crossing the border into Thailand.

Since the Thai government has not ratified the 1951 Refugee Convention, refugees in Thailand are considered illegal immigrants. Due to this lack of recognition, refugees encounter significant challenges in securing stable employment to sustain their basic livelihoods, while assistance from the UNHCR in Thailand remains limited.

In addition to navigating local law enforcement, refugees grapple with ongoing difficulties such as language barriers, limited access to medical care, harsh living conditions, inadequate food supplies, frequent unemployment, and the fear of police arrest. These challenges were exacerbated during the

COVID-19 pandemic, rendering refugees the most vulnerable demographic.

Amidst closed churches, social distancing measures, and isolation, Father John Hung Le SVD, actively sought out those in dire circumstances. As a missionary priest who himself fled Vietnam as a refugee at the age of 17, Father Hung empathizes deeply with those bearing refugee status in this foreign land.

Initially, Father Hung procured free food supplies from local supermarkets, which he distributed to the refugee communities. Although the quantity of food remained insufficient compared to the needs of the population, his efforts laid the foundation for more organized initiatives in the future.

Supporting Refugees

In 2021, the Refugee Support Association, led by Father John Hung Le, was established. True to its name, the association focuses on assisting refugees facing various challenges. Funds for the association are sourced from individual contributions, primarily from benefactors and acquaintances. Refugee volunteers currently residing in Thailand also play a crucial role in supporting the association's activities.

Initially, the association primarily supported refugees requiring hospitalization due to illness, disease, or accidents. Simultaneously, association members regularly sought food donations from local supermarkets to distribute to refugee communities.

However, the reliability of food donations fluctuated, sometimes abundant and other times scarce, while refugee demand

continued to rise. Consequently, Father Hung and the association opted to purchase additional fresh vegetables from wholesale markets.

With over two thousand refugees dispersed across various locations, this endeavor demands significant time and effort. Through perseverance, Father Hung has faithfully delivered vegetables to refugee communities every week for nearly three years. This gesture assumes even greater significance during economic hardships, when prices soar beyond the means of many families.

Receiving vegetables brings joy to many, as they help enhance their family meals for the week. Beyond its material value, Father Hung's vegetable distributions hold spiritual significance for numerous refugee families. Particularly touching are the expressions of gratitude from those from the Central Highlands, who, despite struggling to articulate in Vietnamese, convey their appreciation to Father Hung and the volunteer team. Through heartfelt words, blending both Vietnamese and Thai, they express that receiving vegetables reassures them that refugees are not forgotten, and that they continue to receive care, support, and love from the community.

Such expressions serve as motivation for Father Hung and the association's volunteers, including Tran Thi Thu Nguyet, who has been involved in vegetable distribution from the outset.

The loving trips

Arriving in Thailand as a political refugee in 2018, Tran Thi Thu Nguyet faced numerous challenges in adapting to a foreign land without family, financial resources, or language

proficiency. Upon joining the Refugee Support Association, Ms. Nguyet assumed the responsibility of facilitating communication, understanding the needs of refugees, assessing numbers, and coordinating vegetable distribution activities.

Refugees inhabit separate communities, with varying population densities, ranging from areas housing up to 500 refugees to those with only a handful of families. These communities are often widely dispersed, necessitating careful consideration

of transportation and vegetable procurement within the association's budget.

On average, each refugee family receives vegetables once a month. Though this allocation falls short of meeting actual needs, the gesture of sharing assists refugee families in coping with the challenges of food and shelter during their temporary stay in a foreign land. What makes this gesture even more meaningful is that Ms. Nguyet, who shares the refugee experience, actively participates in these charitable endeavors.

Recently, Ms. Nguyet was resettled in the United States by the UNHCR after a five-year wait. Many refugees wait much longer, sometimes over a decade, without being accepted by any country. Ms. Nguyet considers herself fortunate to have been granted an early departure.

Even more fortuitously, upon learning of Ms. Nguyet's charitable work

in Thailand, a Vietnamese American priest agreed to serve as a liaison to support her during the initial period of resettlement. Ms. Nguyet feels blessed to have received numerous blessings since embarking on her charitable journey with Father Hung.

On April 24, 2024, she bid farewell to Thailand, carrying with her a medley of emotions—joy, sadness, and apprehension.

Those who remain continue to carry on her legacy. And each week, amidst the midday sun, the sight of Father Hung's truck brimming with love has become a comforting presence, reminding refugees that they are not alone, and that there are many who care for them.

Collaborating with SVD Priests in Vietnamese Migrant Ministry

Joseph Bui Dinh Anh

My name is Joseph Bui Dinh Anh, originally belonging to the parish of Ke Tung Hat, Nghia Yen, Hà Tĩnh diocese in Vietnam. Due to livelihood reasons, my family moved to Thailand for work as migrant workers. Initially, upon arriving in Thailand, we did not have the opportunity to attend any Vietnamese-language masses for several years. Some time later, I met a priest belonging to the Society of the Divine Word (SVD), Father Anthony Le Duc, in 2011. At that time, I attended my first Vietnamese-language mass in Thailand.

In August of the same year, I met Fr Anthony again. Unfortunately, it was a time of tragedy involving my wife's family. Her younger brother, who suffered from asthma, had

an attack on one rainy afternoon while he was working. He went to a nearby clinic where he received an injection, but then went into shock. He was transferred to a larger hospital, but due to heavy Bangkok traffic, by the time he arrived at the hospital, he had already gone into a coma. The medical expenses were very high, so we had to ask Father Anthony for help. At that time, he was still serving in Udon Thani province in Northeast Thailand, but he was very caring, running about and contacting people to help us bring our brother home. My wife's brother passed away in Vietnam 7 months later.

From then on, our family became familiar with him, and he later introduced us to other priests in the Society of the Divine Word. We got to know them more and more. Then, as time passed, we felt that the SVDs considered our family as part of their own. Our family is very grateful to Father Anthony and the other priests in the Society for their support for us.

As I began to receive encouragement from the SVD fathers, in early 2012, I officially began to collaborate with the SVDs to serve Vietnamese migrants in Thailand. Presently, I serve as the head of the lay pastoral council for the Pastoral Committee on Vietnamese Migrants in Thailand, working closely with

SVD priests as well as priests from other congregations involved in this ministry.

Since I began collaborating with the SVD missionaries, I've found a lot of joy in learning from them. Working alongside the priests in the SVD congregation, especially Father Anthony Le Duc, has been enlightening. His discipline and clarity are seen in the clear and detailed programs he provides for our activities. We've gleaned a great deal from the guidance and training offered by the priests in the SVD congregation. We eagerly seek further assistance and instruction from them in our service activities. The SVD way of life reflects warmth and enthusiasm, fostering an environment where love and compassion, in accordance with the teachings of Jesus Christ, can be seen.

One of my responsibilities as a member of the lay leadership team is to help organize masses for the Vietnamese Catholic

migrant community in Thailand. I am closely attached to the priests in the mission. The priests have contributed to helping the spiritual and physical needs of

migrant brothers and sisters in various ways. There are times when the members of the migrant community are sick, and the priests make visits to give emotional support as well as medicine or other supplies. Father John Hung Le SVD, who is currently the head chaplain of the Vietnamese Catholic migrants in Thailand, spends a lot of time doing charity work. He also goes to buy supplies such as rice, fresh vegetables, and

fruits to distribute to the needy every week. He has been doing this for several years.

Currently and in the future, the Vietnamese Catholic migrant community in Thailand needs the support of the missionary priests. They serve as parish priests for migrants who now live and

work far from home. In this role, they can teach and admonish migrants about our faith lives. We hope the priests will have something to teach to help us become better individuals, rather than just saying that our children will be corrupted in the future. We would like the pastors to organize programs aimed at spiritual nourishment, activities related to faith, or other initiatives to help migrants love God and others more. On behalf of the entire Vietnamese migrant community, I sincerely thank the SVD Congregation as well as the priests from other congregations very much for all that they have done for us in Thailand.

Mission on the Mat: Church Youth Group Shares Food, Life, and Hope

Fr Anthony Le Duc SVD

Note: This essay was written in 2010 to document one of the pastoral activities at St Michael Archangel Church.

Eating in the Thai culture

Eating together is an important social and communal activity in every culture and society, and for Thai people, it's no exception. When there are events that involve serving food, those in charge invariably have to think about how much and what kind of food should be served. At my church, this issue

often dominates the parish council meeting conversations. For example, before our annual church feast, we spent a large proportion of time on this very topic. After the event had already occurred, we talked about whether the food was enough for everyone, and what we should do for the next celebration. Likewise, in our First Saturday gatherings at parishioners' homes for prayer and scripture sharing, despite my urging that this be a simple affair because I did not want to make it a burden on the host, the parishioners themselves refuse to make it so. No one leaves the house without first being fed. Even when the host family is rather poor, they still manage to get enough food together to serve everyone.

Eating being a part of family, community, or other group gatherings is a requisite for the Thai people who have their own unique way of sharing food. When Thai people sit down for a meal, they usually share the various dishes that are placed in the middle of the table. A pot or container of rice is placed on the side. Dishes differ from region to region. However, most meals consist of a soup, a spicy dish, a vegetable dish, and some fresh vegetables. Unlike many of their Asian counterparts, Thai people nowadays use forks and spoons rather than chopsticks, which are reserved for noodle soups such as kuaytiaw. In the countryside, people often eat with their hands, which is the style of eating practiced before utensils were introduced. For example, in the Northeast region of Thailand, people often use their hand to pick up a piece of sticky rice, dip it in a spicy dish and then put it in their mouth.

Usually, the dishes placed in the middle of the table come with a serving spoon. But it is not uncommon for Thai people to serve themselves with the utensils that they use to eat. In

people's homes, especially in the countryside, Thai people often eat sitting on a mat spread out on the floor inside or in front of the house where it is a bit cooler. However, eating in such an open space also requires them to invite neighbors to join every time one passes by. It is a polite way for people to continue their meal without feeling like they are being un hospitable. Usually, the passerby politely refuses the invitation and goes on his way leaving the family to eat in peace. Eating for Thai people is a relationship building activity in many ways, and an important part of people's everyday life. It is no wonder that when Thai people greet each other, they often inquire whether they have eaten or not.

The Christian agape meal

In reality, it's not the Thai people alone who employ the occasion of sharing a meal together to enhance or solidify good relationships through the sharing of conversation, jokes, stories, and of course, food. In almost every culture, friendships and communities are often formed and strengthened through meal rituals – both formal and informal. In the Gospel accounts, Jesus was often seen eating with many people – his disciples, community leaders, and even sinners. Sharing food with these people were an important part of Jesus' ministry and actually afforded him many unique teaching moments. Sharing a meal with others allowed him the opportunity to convert and transform the lives of people like Levi the tax collector and his friends who were castigated by society (Mk 2:15-17). Accepting meal invitations presented Jesus with perfect scenarios to teach those such as the Pharisee named Simon on the relationship between love and forgiveness (Luke 7:36-50). Breaking bread with his disciples on the last night before he was arrested and

hung on the cross allowed Jesus the occasion to say profound and sincere parting words to them and taught them the way to remember him in the future (John 13-16).

So, it is not surprising that in the early days of the Church, Christians would gather around the table in people's houses to share food and fellowship, sang, and prayed to remember Jesus. This meal is what came to be known as the agape meal, or the love-feaSt This act of worship and fellowship would eventually evolve into the formal Eucharist that we see today. However, as the formal Eucharistic celebrations began to take shape, in the past, agape meals often were still held as an activity separate from the Eucharistic celebration. Today, at many churches, agape meals often take on the characteristic of after-mass social, Saturday night potlucks, or even full out meals in which members sit down around the table to share food and fellowship. At one of the churches of Fr Truc Phan

SVD in Nong Khai Province, every Sunday, the villagers bring food to share with each other after Mass. All these things act as an agape and provide opportunities for building community spirit and unity.

From instant noodles to agape meal

When I first came to St Michael Archangel Church in Nong Bua Lamphu in April 2008, I was quite disappointed by the lack of spirit in the church. I witnessed a situation in which few Catholic

families came to Sunday Mass. I had no altar servers, no assigned readers, no organ player, and no organ. Music that accompanied community singing came from a recorded CD that was used every week. Needless to say, the pre-recorded music did little to enhance the dismal atmosphere in the church.

One of the few bright signs in the church that I saw was a group of 4 teenagers, 3 girls and one boy who came to church every Sunday for catechism. All four had been Buddhist since birth. The three girls had been recently baptized by the former pastor, although their catechism training had been limited. One of the girls came from the orphanage for HIV+ children located behind the church, and the others came from the community.

The catechism classes took place in the afternoon because the teacher had to travel to Nong Bua Lamphu from Udon Thani, the province next over. However, Sunday Mass was at 8:30 a.m. After Mass, the teenagers would often hang out at the church because they did not want to go home then come back for catechism. As lunch time came around, the youth would often ask for instant noodles or whatever food I had in my refrigerator to eat. I let them use the kitchen of the rectory to prepare the food because there was nowhere else to cook the food. Other than the church building itself, the only additional parochial building was the recently built rectory. Even the girl who came from the Children's Home did not go back but chose to eat lunch with her friends at the rectory. Eating at the church while waiting for catechism class, therefore, became a regular and necessary activity.

As I invested a significant amount of time and effort into building up youth ministry at the church, their presence at the church became common. So was the sight of youth eating together at the church, usually informally. Vietnamese youth who come to find work in Nong Bua Lamphu often came to visit me at the church, to study catechism, or to help clean the rectory. Oftentimes, they end up cooking using what we could find in the refrigerator to make it into a meal. Youth who come to participate in Saturday activities such as doing volunteer work in the village or attending activities at neighboring churches also often find themselves returning to the parish afterward to hang out and eat.

From a group of four teenagers, the youth group in the church has now grown to over 20. Some of them come from the community. Some of them have grown up in the children's

home. Some of them are young adults who are Vietnamese migrant workers who have made their way to Nong Bua Lamphu, and subsequently to the Catholic church. Some of them are HIV+ teenagers who have recently come to live at the Mother Mary Home administered by Br Damien Lunders SVD.

As the number of children and teenagers who come to the church grows, so do the activities designed for them. After Sunday Mass, children learn catechism or musical instruments, or life skills classes, depending on the development of church activities. Presently, activities for the youth (age 13+) take place all morning and officially end after lunch – a meal in which they cook and share together as a group. Thus, from merely giving the youth instant noodles to hold them up until catechism, the Sunday meal at the church now is a formal youth group activity that is participated by many of the youth group members.

Youth group meal as an extension of the Eucharist

While the youth group at the church has grown much larger than the few members just two years ago, not all of them are Catholic. Some are still studying catechism awaiting to be baptized. Some youth who come to the church do not have an interest in studying catechism and cannot be forced to follow Catholicism against their will. Still, they come to church and participate in Mass. The church youth do virtually everything in the liturgy – serving at the altar, doing the reading, playing the organ (we now have one), leading in the prayer as well as the singing. They also do many things outside the liturgy as well. However, the Eucharist for the youth has not been as

much a symbol of unity as desired because not everyone is receiving Holy Communion or on the track to receive the sacrament. It is a situation that is regrettable from the perspective of a parish priest, but it is a situation that I accept with peace and trust in the mercy of God.

What is so far not possible in the Mass is made up for in the youth meal, which is something that everyone is invited to participate in without any obstacles. All are welcome to partake in the food before them and to enjoy the conversation taking place in the group. The youth group meal is the agape meal that be-

comes an extension of the Eucharist for the youth, and is the activity that all who come do not have to feel that they are “left out”.

Youth group meal as an act of sharing and participation

Every Saturday morning, when it is still early, Nong Bua Lamphu’s morning market is full of activities. Thewarat Thailampoo, a former seminarian who is now a regular church staff, goes to the market to buy two things – flowers for the church and groceries for the Sunday youth meal. His budget used to be 200 baht for flowers, and 300 baht (about 9 USD)

for food. Usually, he buys some meat, some eggs, and some vegetables. He buys things that he thinks the youth can easily use to make a meal.

On Sunday morning, at about 11 o'clock, about five of the youth are assigned to go into the kitchen to make lunch for the group. The rest engages in other activities. Some are cooking experts, but most are not. Yet, they make do with whatever they find in the refrigerator. Their job is to come up with about four dishes along with a big pot of rice enough for the number of people present. They don't always estimate correctly how much rice or food is needed. Sometimes there's way too much left over. Other times, the food is gone, but people are still not yet full.

Those who don't have the responsibility of cooking do the setting up, cleaning, and washing. The group leader has a list of people assigned to the various tasks from week to week. Despite the attempt at a system, chaos is not unusual. Still,

every week, the group manages to find enough people to cook, to clean, and to wash.

Youth group meal as an act of unity and acceptance

The taste of the food that appears on the mat spread on the ground in front of the church differs from week to week, from people to people. However, no words of complaint have ever

been heard coming out of the youth who join the meal. Perhaps they themselves are too aware of their own cooking ability to dare criticize others. After all, eventually, it will also be their turn to do the cooking. But most likely the reason many stay for the meal is not for the food but rather for the friendship and the fun of cracking jokes at one another during the meal. So the taste is not so much an issue.

The group eats sitting down on the mat, and the eating takes place after the prayer of thanksgiving has been said. Saying grace is the duty of one of the youths who did the cooking that day. Around the food, the members share in the food that they themselves made. They make jokes, talk about the things that young people talk about, and generally enjoy being with one another. I also use the occasion to share with the group some news about the church or about upcoming group activities. I also use the occasion to give comments to the group—praising

them for good things that they have done or remind them to do better in other things. I try to keep negative things to a minimum in this task because it is important to not make people lose their ap-petite during meal. Just as we begin the meal with a prayer, we also conclude the meal with one. And nobody leaves the mat until the final prayer has been said.

Youth group meal as an act of service

Most young people don't like to cook and few like to do dishes. But here, they are taught to do both. Serving each other is at the heart of the youth group meal together. Cooking for each other, helping each other to clean up, and washing the dishes become acts of service for one another, and teaches them to value a life of service and cooperation. They not only serve during the meal but also serve in their daily lives. We hope that they will learn to serve the people in their family, the abandoned elderly in their community, the friends at their

school, and the poor in society. Oftentimes, the youth group does activities such as going to visit the elderly or does something for the church. Thus, by creating opportunities for the youth to serve one another in the meal, we hope to also remind them to serve one another in everyday life.

Youth group meal as an act of hope

Everyday there are countless meals being eaten all over the world. But eating together does not always mean building relationships if the participants do not put their hearts and minds into the activity. However, in the youth group meal, I believe many of them do. Seeing the youth making food together, sitting side by side, and sharing the food that they have made inspires a tremendous sense of hope in my heart. It is the hope that in this world, people from all sorts of cultures and life situations can come together and accept each other in a sincere way. It is the hope that others will look at this simple group and see God's love reflected in their interactions with one another. It is the hope that in Christ, there is no Thai or Vietnamese, no HIV+ or HIV-, there is no rich or poor. For everyone, no matter who he or she is, is the children of God.

Conclusion

Ever since coming to serve at St Michael Archangel Parish in Nong Bua Lamphu Province, I've tried to create many activities—both pastoral and social. It's been thoroughly a trial-and-error experience. Some activities have seen great results with community support. Some barely get off the ground. Some go well for a while until something happens and puts it to a halt.

The Sunday youth meal as well as all the times when the youth come together to share food is for me a particularly meaningful act. It is not easy to create an orderly system with the cooking and the cleaning, and sometimes the food takes a while to be ready. But I believe many of the youth try their best, and sharing food with the youth has always been something very foundational in my youth ministry. When I see them eating together, young people sitting down around the table, serving one another, talking to one another, and relating to another, while all around them, society is becoming ever more individualistic and inward looking, I feel a tremendous sense of satisfaction and thankfulness because I believe that I am creating an opportunity for people to bridge differences and create community. And it can be done with a simple meal.

A Summer to Remember: American Seminarians Experience Mission Work in Thailand

Sergio Morales Rangel

Note: This article was originally published in Divine Word Magazine (Chicago Province) in Fall 2011.

Last summer Peter Do and I were extremely lucky to work with our Divine Word Missionary priests and Brothers in South Korea and Thailand. They shared their vocation stories, difficulties, and blessings in the mission and encouraged us to continue our formation. Our time in Thailand was particularly rewarding.

We spent most of our time in Nong Bua Lamphu, the smallest province in Thailand, with the five members of the Divine Word Missionary community: Brother Damien Lunders SVD, Brother Ron Fratzke SVD, Brother Bernard Ruffing SVD, Father Truc Quoc Phan SVD, and Father Anthony Le Duc

SVD. Although they are small in numbers, they have made a very positive contribution in Nong Bua Lamphu.

Divine Word Missionaries first came to Thailand to care for persons with HIV/AIDS. More recently, they are teaching English and staffing a parish, which has many programs in the wider community.

During the week, Peter and I taught English with Bro. Ron at Nong Bua Pittayakarn School. Since Bro. Ron is a native speaker of English, the students could work on improving their pronunciation. Peter and I were each given four classes a day, Monday through Friday. We were asked to encourage the students to use English and make them more comfortable and confident with the language. The kids were enthusiastic learners, fun to teach, and definitely not shy.

Before we left, one teacher said, “We have had many foreign teachers come and go, but you are different.” Bro. Ron attributed this to the background we have as missionary seminarians. Perhaps it is more natural

for us to approach a different culture with respect and with a willingness to learn as well as teach.

On the weekends, Peter and I spent our time at St Michael’s Catholic Church. It is the only Catholic church in the province of Nong Bua Lamphu. The church was built next to the Mother of Perpetual Help Center orphanage and hospice,

where Bro. Damien is director. Prior to the arrival of Divine Word Missionaries, the parish was served by temporary pastors. Consequently, the parish was not well organized. In 2007, five years after the construction of the new church, Fr Anthony Le Duc SVD was assigned as pastor. Fr Anthony is very active with the young people, who are Thai (some HIV-positive) and Vietnamese migrants. They make up the largest segment of the parish. After Mass, the youth participate in various activities, then they prepare and share lunch together at noon.

One Sunday, Peter and I went along with the youth to visit the elderly for Mother's Day. We went to a nearby village, broke up into teams, and began to wash dishes, fold clothes, and tidy up their yards. While I was folding clothes, one grandmother sat next to me and chatted away. Even though I had no idea what she was saying, we both enjoyed our time together.

Afterward, the Thai youth sang Mother's Day songs to the grandmothers as the rest of us showed our love with applause and smiles.

Visiting the elderly was a great experience that unified the youth group. Grade school children, the Vietnamese youth, and the Thai youth all worked together for a common purpose. It also improved the self-image of the HIV-positive youth.

Instead of being the ones served and feeling sorry for themselves, they learned that they too can serve others.

As a seminarian, I was very impressed with what the Divine Word Missionaries in Thailand are doing to spread the Word. This trip has really strengthened my missionary vocation. I am more determined to fully immerse myself in the seminary program in order to discern God's will for me and strengthen all the gifts God has entrusted to me. One day, I would love to serve in Thailand, where the seeds of our missionary efforts are just beginning to sprout.

Br Bernd Ruffing SVD: “I Tried to be a Brother to Those Who Needed Someone”

Note: This article was originally published on March 29, 2016 on the SVD Australia website.

As he farewells Thailand and the AUS Province to take up work with refugees in the German Province, Br Bernd Ruffing SVD recalls his ministry in Thailand as being a journey of friendship and relationship with the people.

“I tried to be a brother to those who needed someone who’d walk with them for some time,” he says.

“This walking with someone is to me, based in the Gospel. There isn’t much theory about it. ‘Go and do likewise’, Jesus said. That’s what I tried to do and that’s how I would say I sometimes encountered God.”

Br Bernd, who hails from Germany, first went to Thailand as part of the SVD's Overseas Training Program, when he was in formation, and then was assigned to the AUS Province, and to Thailand, for his first assignment after taking final vows. He was there altogether for five and a half years.

A qualified nurse, Br Bernd worked with the AIDs patients being cared for at the Mother of Perpetual Help Centre in Nong Bua Lamphu.

“I was also a ‘taxi driver’ and a gardener, sometimes a cook and a cleaner, sometimes a pharmacist, a nurse and a counsellor, sometimes a catechist and a teacher, sometimes an interpreter for the police or at court – but this all doesn’t express what I tried to be,” he says.

“What I really wanted to be is nothing more than being a missionary brother. To me it was not important what I did as such, but important to do it with and for God’s people.”

Br Bernd says he faced many challenges during his missionary assignment to Thailand, including the task of learning the Thai language.

“Thai is a rather difficult language to learn and to speak,” he says. “Luckily people were always nice and tried to understand what I intended to say.

“Another challenge is probably working with minors. Sometimes we all tried so hard to accompany them into a good future, but the voices of friends sometimes spoke louder to them. So to see them walking in a direction which would most likely bring them into unemployment, dropping their medical treatment, and even into criminal behaviour, was really tough to deal with.

“And, of course, it is hard to see people dying. As a nurse, I have seen so many people die, yet some of our patients who died over the last years are still very close to me.”

One of those patients was Bayfern, a young girl who came to the Centre at age 12, weighing just 12kg.

“There was literally nobody who cared and loved her at the end of her life. She was simply rejected and forgotten,” he says. “I can’t forget her and keep her and so many others in my thoughts and prayers. I entrust them into the hands of God.”

Despite the heartbreaks and challenges, Br Bernd says his time in Thailand brought him great joy.

“I love the joy of the people,” he says. “The gratefulness of the patients when they feel that they are not alone; when they find a place to rest and a place of trust, where they’re not rejected or looked down upon because of their HIV status. For many of them, our Centre was the first place where they experienced this.

“It was enriching of course to work in a team and we could not do what we do without our lay partners. I am so grateful for their support and all they taught me over all these years.”

Br Bernd says when he first felt called to return to his home country of Germany to work with refugees, he also felt a strong pull to stay in Thailand.

“Thinking about leaving made me feel a bit uncomfortable. But I kept watching the news from Europe and that overwhelming amount of refugees coming to Germany every single day.”

After asking the German Provincial if there were SVDs to work with the refugees, he was invited to take up the task himself.

“Around New Year, God blessed me with an infection and I had to stay in my room for two full days. No more running

around, no more business, but really having time to talk it through with him. Worry slowly turned to inner peace. Question marks slowly got smaller and fewer in number, and so I finally received my new assignment: Going back to Germany to be with refugees and migrants.”

Br Bernd says he is looking forward to his new assignment and believes there is much to be done.

“I want to change the world!” he says. “As I can’t change the world I simply want to contribute to a better understanding and work on integration. It’s possible. And I think we, as Divine Word Missionaries, have the experience and skills in intercultural living to prove that it is possible.”

Before taking up his new ministry, Br Bernd will study International Social Work with Refugees and Migrants and he will

also spend time with some of the 140 or so people from Syria who are staying in three SVD mission houses in Germany.

“I was a stranger and you welcomed me. That’s our new mission, not only in Germany.”

OTP Experience in Thailand Has Deep Impact on Truong Le SVD

Frt Truong T. Le SVD

Note: This essay was written in 2016 by Truong T. Le to chronicle his OTP experience in Thailand. He has subsequently returned to Thailand for his first assignment.

Mission and culture are essential characteristics of an SVD, and with the two years Cross-Cultural Training Program, I was given a taste in different ministerial settings: teaching English at the local high school, working with Vietnamese migrant workers, visiting the poor, engaging in parish ministries, and helping HIV/AIDS patients, in particular, teenagers living with HIV at The Mother of Perpetual Help Foundation in Nongbualamphu, Thailand.

A sense of naïveté is inevitably attached to the intention of working with orphans, particularly those who are even more vulnerable, being HIV positive

and/or living with disabilities. When seeing the children playing with each other at our center, I couldn't help but ask what they have done to deserve this. They are branded and labelled since birth, and they have had to carry the burden that comes with the illness without fully realizing why.

Sympathetically, I pondered what I can do to help. My pondering was more in terms of how much can I compensate for what they have suffered—these unwarranted sufferings from the illness, witnessing the death of their parents and growing up without them, being unwanted by relatives, being rejected by society, and most devastating of all, the feeling of being not good enough for others.

During the last few months of my CTP, I was assigned full time to Ban Mae Marie, which is a subsidiary of the SVD Foundation, caring for abandoned teenagers. The makeup of this place is quite diverse as we recently accepted elderly patients from the hospice due to an overflow.

Perhaps the best description of my work is a mix between a bus driver and a guidance counselor. I work primarily with the teenagers—driving them to school, to the hospital, and basically everywhere else needed. I began somewhat of a counseling session with them to touch base on their well-being

and how they feel about living here. The idea behind this program is to build trusting relationship with the children.

This experience has stretched my understanding of love; that love is being generous in spite of trouble and ungratefulness.

Gradually, I became more involved with the daily lives of the teenagers. The basic necessities of food, shelter, and safety are provided for by the foundation. On my part, I tried to do as much as I could for the children.

On a weekly basis, I would take the children for ice cream or to see a movie. During the school breaks, we would go on vacation. Nevertheless, what I was called to do, as I came to realize, was not just give them their needs and wants but rather have the willingness to share my life with them. I had to consider and become attune to the needs of each individual, considering his or her physical and emotional needs, health issues and disabilities. The difficulty, or challenge, was having to open up and enter into the messiness of the whole ordeal,

knowing full well of my own limitations and inexperience. What I can give them is, ultimately, myself.

Disciplining a child is not an easy task, just ask any parent. Now, imagine a 28-year-old, ill-equipped religious missionary with no parenting experience having to care for an HIV-positive child with mental disabilities prone to epileptic seizures and frequent emotional outbursts.

Working with this 16-year-old boy was uniquely challenging. At first, I was alarmed when he had a seizure because I was the only adult around. I did not know what to do.

Things became easier as I became more educated about the matter and learned to just let him be. Periodically, he would throw a tantrum, being unable to control his emotions. The staff would then call me to intervene, and my interpretation of intervening was, again, let him be.

I did not respond to any of his emotional uproars and sought to speak with him when he had settled down. To me, he's quite an intelligent young man. He just needs someone to be patient and explain to him what is acceptable and what is not. Some have told me that he could not benefit from counseling due to his mental state, but I believe that we can help him to understand and practice healthy behavior to cope with strong emotions.

I would not be as naïve to say that caring for this sweet little boy with a tragic history is smooth, easy, and personally gratifying. With every situation or circumstance that came forth, I had to find a moment of calmness from which I can see that things will be fine despite the chaos and hesitancy.

Things will always be out of our control, but how we deal with that is up to us. In my case, I pray, hoping that God will pave a way for us to get out of the mess. In looking back, we would always be more grateful for each other for being present for one another during tough times.

Working with teenagers is not without all the dramas of adolescence—love, relationship, and the insistent need for personal freedom. Trivial or not, these are things that give them stress. If I don't get into the messiness of their lives, they'll give me stress later. So, I talked with them about everything—things that are happening in their lives.

Most importantly, I have to be interested. The children responded well as I talked with them about decision making. I helped them to consider the consequences of their actions or decisions and urged them to choose a fruitful path. This method works to a degree, but in the end, the biggest lesson that I've learned is in letting go. They will have to make their own decisions no matter how insistent you are on the "right" path.

This experience has stretched my understanding of love; that love is being generous in spite of trouble and ungratefulness. But isn't this something that we all can relate to? Aren't we all running away from something that is persistently waiting for us with love and tenderness?

The Word became flesh and hung upon the cross to say the same words that ache in my heart that night out searching for the child, that is, "come home." That moment, as I reflect back, clarified for me Jesus' mission—that is, hearing God's aching heart calling each one of us to return from our wayward path.

I, too, have left and fallen into my own pit of destruction and sinfulness. Yet, in these very moments, I hear clearly Jesus' voice calling me home to where I am loved and cared for. Jesus assures all of us of God's love that through him we hear the silent whisper from God, "you are my beloved [child], with you I am well pleased" (Lk 3:22). God continues to wait eagerly and persistently for us no matter how far we manage to get away because in God's eyes we are good and we are loved. This is the place to return to wherever we are in our lives, wherever we are in our restless journeys.

A Mother's Legacy Reaches Thailand

Gary and Barbara Grendys

Note: This essay was written by Gary and Barba Grendys in 2019 and was published on the website svdmissions.org.

In the fall of 2008, I had the opportunity to meet Brother Damien Lunders SVD at the Mission Center of Divine Word Missionaries in Techny, Illinois. One can call it luck, fate, or a predestined meeting. He was in Chicago for an annual fundraiser and then was returning to Thailand to continue his work.

We discussed his proposed project, namely, a home for youth with HIV that would consist of five buildings: three dorms

housing eight children each; a staff building; and a multiple use center with a kitchen, television, computers, and game tables. The facility would give the residents a home-like setting in which to develop as normal teenagers. They would have opportunities to learn a trade so they could become self-reliant young adults. The Thai government would supply the medication that must be administered twice daily.

We decided we wanted to be involved in bringing this home for youth with HIV into reality.

Inspired by his mother and her humble origins

My mother passed away six months before my first meeting with Bro. Damien. She had a long and rewarding life until her death at the age of ninety-four. Mom was blessed with both longevity and prosperity, and in her waning years, we discussed giving an appropriate gift to a mission charity.

Mother often recalled her days as a youth growing up on the near west side of Chicago in the 1920s. This was the Chicago of prohibition and the gangsters that gave Chicago its reputation.

My mother told me about the ice man and his delivery truck, coal trucks, local bakers and butchers, cobblers, and a period

of day-to-day survival that now seems so foreign to her grandchildren and great-grandchildren.

Yet, no matter how tough things were, the family dressed up for Sunday Mass. Everyone wore shined shoes and clean, pressed clothes. She reminisced about sewing and making her own clothing on an old sewing machine.

I have also been blessed in my life with financial prosperity, yet thanks to my mother's influence, I have always tried to maintain an awareness of the plight of others. Having been born with the proverbial silver spoon, my mother knew the importance of attempting to teach me to see the world through the eyes of those less fortunate. Being able to share my financial blessings with people of modest means, and especially being able to provide for the well-being of children, is a tremendously gratifying experience.

The Grendys made the trip to Thailand

When I saw the same type of manual sewing machines on the streets of Nong Bua Lamphu in Thailand, I thought of my mother's story.

Our trip to Udon Thani and Nong Bua Lamphu proved to be a major highlight of our travels, if not our lives. We found our inability to speak the Thai language was not a barrier, since the gratitude of children is universal anywhere in the world. We had the opportunity to meet and share dinner with Bishop George Phimphisan in Udon Thani. It is a memory we treasure. The bishop was a delightful, soft-spoken person and he spoke English fluently. When Pope John Paul II visited

Thailand, Bishop Phimphisan assisted him as an interpreter and prepared translations of the Holy Father's speeches.

The Diocese of Udon Thani is the poorest in Thailand; it is located in northeast Thailand, not far from the border with Laos. Thailand is about ninety-five percent Buddhist, while one-half of one percent of the population is Catholic. It is difficult to comprehend how people can live on three dollars a day. Like their ancestors, many Thai people work in the rice fields throughout the day in the hot sun with humidity at 100 percent and temperatures that often exceed 100 degrees Fahrenheit, even during the rainy season. Nong Bua Lamphu has no industry or manufacturing; it is strictly an agrarian community based on rice farming.

Our life paths cross through an unseen wisdom

Barbara and I plan to return to watch the children's progress. Many of the children are Buddhist, yet they still go to St Michael's Church weekly and attend religious education classes regularly. A few have decided to be baptized. We will keep in contact with Bro. Damien via e-mail to follow the development of the vegetable garden. We are also interested in the fish and duck ponds that aid the children working towards independence. We are glad to help kids affected by HIV have a happier life.

As I reflected on meeting and working with Bro. Damien, I thought of Father Damien De Veuster's pioneering work in Molokai, Hawaii, in the 1800s. Bro. Damien Lunders SVD has been a true missionary pioneer in the Nong Bua Lamphu area and he has dedicated his life to the children of the mission for more than fifteen years. Learning the Thai language, evaluating

the people's needs, and then implementing a master program with limited funds is a difficult task. A lot of prayer, faith, and dedication were needed, along with guidance from above.

Although Damien is not a common name, it was the name of my maternal grandfather. Surely our meeting with Brother Damien was no coincidence. I have wondered at the invisible hand and unseen wisdom that brought us together.

The same rice fields still exist that were there before construction, but now a portion of the land is covered with stone, mortar, and stucco. The home for youth is a reality and it is an oasis of learning, medical care, spiritual growth, love, and hope. Barbara and I are very grateful to be able to assist Bro. Damien in his endeavors!

Br Damien Lunders SVD Celebrates Golden Jubilee of Vows

Note: This article originally was published on the website of Australia SVD Province in 2013.

About 250 people gathered recently in Nong Bua Lamphu, Thailand, for a joyous celebration with Br Damien Lunders SVD as he marked his Golden Jubilee of taking vows as a Divine Word Missionary.

SVD Australian Provincial, Fr Tim Norton, and Fr Jim Knight were also among those who celebrated the milestone with Br Damien.

Bishop Joseph of the Udon Thani Diocese presided at Mass and also blessed the new SVD house which has been built in Nong Bua Lamphu, in the North-East of Thailand, as well as a shrine dedicated to the Blessed Virgin Mary at the parish of St Michael the Archangel.

After Mass, the guests stayed on to talk and share local food and watch the children from the Mother of Perpetual Help Centre perform dances from the local Issan culture. Br Damien is the Director of the Centre, which supports adults and children living with AIDS.

Looking back over his 50 years of ministry, Br Damien says that he came from a family where religious vocations were plentiful. The religious influence continued when a long-time school friend joined The Divine Word Missionaries at Techny, Illinois as a Brother Candidate, completing his schooling there.

“By the time I graduated from high school I became familiar with the brotherhood through him and decided that is what I wanted to be as well,” Br Damien says. “So after high school, in 1960, I entered the SVD at Techny.

After taking perpetual vows in 1969, Br Damien received a mission assignment to Goroka in Papua New Guinea where he spent 15 years as financial administrator for the Diocese. Following a four-year return to the Mission Office in Techny, he returned to PNG for another 10 years.

A chance conversation with Br James Wilkins alerted Br Damien to the need for volunteers to work in Thailand at an AIDS hospice and after an initial visit to a centre in Bangkok, the Bishop of Udon Thani Diocese, Bishop George Phimphisan CSsR, invited the SVD to come to his Diocese.

Following some negotiation with SVD superiors and the Diocese, Br Damien and Br James were given the green light to go to Thailand in 1999. They spent a year learning the difficult Thai language in Bangkok before travelling to Udon Thani where the Bishop assigned them to work at Mother of Perpetual Help Centre in Nong Bua Lamphu.

“At that time the centre was merely a rented house where people with AIDS could come for counselling,” Br Damien says. “The first two years were spent primarily visiting people with AIDS and realising the real needs of the Centre.

“We started on a small scale, giving aid to needy children of HIV families, forming HIV groups throughout the province and keeping in regular contact with the people in these groups.”

They developed AIDS education and awareness programs for young people in schools. Now each year, the Centre concentrates on delivering these programs in one District, with up to 25 schools taking part.

The team at the Mother of Perpetual Help Centre also worked with the local community to initiate self-help development programs such as the very successful cattle project and another to provide food and milk support to babies and young needy children, as well as school supplies and education support to 400 children of HIV families, some of whom are HIV positive themselves.

“The Centre would have been closed had not the SVD come to look after it because the Diocese had difficulties finding financial support to keep it running,” Br Damien says.

According to Br Damien, the work in Thailand (part of the SVD AUS Province), with the poor and people affected by AIDS is both challenging and rewarding as he tries to bring the love of Christ to each person to whom he ministers.

“I think I try to do that just by being available to all people in need,” he says. “Helping in little ways of kindness and patience; just trying to treat them as any individual, trying to show others that persons with aids are no different from themselves and that there is no need to fear them because of their illness.

Reflecting on his 50 years of SVD ministry, Br Damien says he has much for which to be grateful.

“One of the things I love about being an SVD brother is the internationality of our Society – how we can live and work together for the same end, not only with our SVD confreres, but with our Sisters (SSpS) also as part of the SVD family,” he says.

“I love having been given the opportunity of living and working with the poor and marginalised both in Papua New Guinea and now for 13 years in Thailand.

“And I love being able on occasion to meet up again with priests and brothers I have studied and worked with over the years – to have not seen them for many years but to meet up again and share experiences of life over the years – that’s wonderful.”

Thai District Gives Thanks for 20 Years of Mission

Note: This article was originally published on April 26, 2019 on the website of the SVD Australia Province.

The SVD Thai District recently celebrated the 20th anniversary of the Divine Word Missionaries' presence in Thailand.

The anniversary was marked during a gathering of the confreres for their quarterly recollection, where, in a spirit of prayer they gave thanks to God for blessing the Thailand mission over the years.

In a reflection written by Fr Truong Thong Le SVD, he said the Thai mission sprang from humble beginnings with just two

SVDs, Br Damian Lunders and Br James Wilkins who began working with HIV/AIDS ministry and teaching English.

”Today, the mission embraces various apostolic works which include the expansion of the HIV/AIDS ministry, education, Vietnamese migrant workers, working with refugees and parish work,” Fr Truong wrote.

“Currently, we are 12 SVDs strong in the Thailand mission with Truong Le, Vinh Tran, John Hung Le, Ha Tran, Rajasekhar Reddy Bobba, Duc Linh Nguyen, Chalerm Naruemankanthon, Anthony Le Duc, Damien Lunders, Ron Fratzke, Tuan Pham and Bernard Bella.”

Fr Truong said the theme for the recollection to celebrate the 20th anniversary was taken from John 21:15: “Simon, son of John, do you love me?”

“In our meditation and Bible sharing, each one of us reflected upon Jesus’ invitation. In one way or another, we have been touched by the love of God through Christ, and we are moved to action by the Holy Spirit,” he said.

“As a collective voice, we answered ‘yes’ to Jesus’ invitation and remembering Jesus’ follow-up command, “Feed my sheep”.

“At the hallmark of 20 years in Thailand, we continue to respond with the same enthusiasm and commit ourselves further to the working of the Holy Spirit. Taking the time to pray and for contemplation helps us to focus on what is important in our lives and ministries. At the heart of everything that we do has to be our love Jesus and what he loves. That’s what keeps us grounded and committed to serving our brothers and sisters in small and humble ways.”

Fr Truong said that in the north-eastern part of the diocese of Udon Thani, a team of SVD missionaries works in rural parishes.

”Duc Linh Nguyen takes care of one of the largest parishes in the diocese, a source for vocations. Close by is Tuan Pham, who takes care of two smaller parishes, Kamsida and Thung Wang.

Ha Tran is also assisted at a nearby church to gain experience and progress further with the Thai language. Raja Reddy Bobba is in the vicinity around 1.5 hours away at Nasing Parish. Similarly, Bernard Bella’s parish is a bit more than an hour away. He is currently busy in building a new church.”

In Nong Bua Lamphu, two hours away from the other team, Damien and Truong Le continue to work with AIDS patients and young people living with HIV at Mother of Perpetual Help

Centre and Mother Mary Home. Vinh Tran is the pastor of St Michael's which is adjacent to the Centre. He is also the pastor of two other parishes. Ron Fratzke is well known in the local area for teaching English.

And in Bangkok, John Hung Le and Anthony Le Duc continue to offer their services to the Vietnamese migrant workers.

“John goes to visit refugee camps and find ways to provide essential food and supplies for the different groups,” said Fr Truong. “Anthony also engages in teaching at the Seminary for the Archdiocese of Bangkok. In this community, Chalerm is currently working on his English course in preparation for the IELTS (International English Language Testing System) exam and will soon apply for his visa to Australia.”

Fr Truong said the quarterly recollection ended with afternoon Mass and dinner with the local community. “Each of the SVDs received a bouquet of roses made out of pandanus leaf as a sign of gratitude for serving the community over the years,” he said.

“Jesus said, ‘... when you grow old, you will stretch out our hands, and someone else will dress you and lead you where you do not want to go’ (Jn 21:18).

“We too do not know for sure what God's plan is for the SVDs in the next 20 years. However, entering the unknown and unpredictable with Jesus by our side, we are sure to receive grace that is unexpected.”

Fr Toub Keeps Busy at Home with Acts of Service

Note: This article was originally published on August 26, 2020 on the website of the SVD Australia Province.

When Fr Toub Anisong Chanthavong SVD took the short trip from Thailand to Laos in December for three months of home leave with his family, it never occurred to him that a worldwide pandemic would prevent him from returning to his ministry for many months.

Toub had been set to take up a new parish assignment as assistant priest in Ban Phongsoung, Thailand upon his return from home leave, but instead, has been keeping himself busy in various forms of ministry and service in Laos.

“I came to Laos for home leave in December last year and planned to stay at home for three months while also waiting for a working visa in Thailand,” he says. “And then everything changed. The virus broke out and the borders were closed.”

Toub, who is the SVD’s first priest to come from Laos, had a little money with him, from the time of his ordination in Australia last year and shared it with a local widow by building a new shelter for her to sleep in after her husband passed away.

“The poor helps the poorest,” he says. “I also conducted retreats for the seminarians and the sisters here and I’ve been looking for donors to donate rice to the poor communities during the pandemic.

“It keeps me busy and I feel rewarded.”

Even though Laos has comparatively few cases of COVID-19, Toub says he has no idea when the borders will open or his working visa will arrive and so he continues to keep busy while he waits.

“The virus itself is bad and no-one wants to be infected by it,” he says. “However, this has been a time for humans to reflect about the will of God.

“Probably it is a time for people to stay closer to family and friends; it is a time for factories to produce less emissions; it is a time for nature to relax from human disturbance.

“Above all, we have to acknowledge that God is good all the time and God has a perfect plan for humanity.”

Thailand AIDS Education Program Targets Parents & Caregivers

Note: This article was originally published on the AUS SVD Website on December 22, 2020.

The AIDS Education Program run by the SVD's Mother of Perpetual Help Centre in Thailand has expanded to include not only school students and teachers, but now parents and care-takers as well.

The program, based in Nong Bua Lamphu, in northeast Thailand, started 18 years ago with youth in schools and later

included the training of teachers and other interested government personnel with the aim of giving AIDS awareness education to villagers and groups.

Br Damien Lunders SVD says that each year the program reaches about 20 schools.

“The inclusion of teachers was with the hope that AIDS Education and Awareness could be given to youth in all schools, not having to wait for the Mother of Perpetual Help Centre to be available,” he says.

“This year, a new element of training was to include parents and care-takers of youth, including grandparents who have responsibility for youth who no longer have parents or whose parents are working in other areas of the country.”

The program provides parents and care-takers with a better knowledge of AIDS and other related problem areas such as drugs and early pregnancy.

Br Damien says the teachers initially go through the same three-day camp as the youth to develop knowledge about AIDS and its problems.

The next step is an intense three-day workshop where they actually practice giving training to their group as if they were doing the training with their students.

The third step is a three-day camp with youth from schools, run by staff from the Centre with assistance from teachers. And the final step is a two day follow up with students in each of the 20 schools. “This year the teachers having gone through the process were involved during the five workshops with parents and caretakers,” Br Damien says.

“Each group of about 60 people showed a lot of enthusiasm and participated well.

“Our hope, of course, is to bring about a better knowledge of AIDS with the hope of a decrease in its spread.”

Br Damien says the COVID-19 pandemic meant a later start to the program this year, but the training got underway in October and follow-up with the schools will continue in the New Year.

The SVD Thailand District is part of the AUS Province.

Learning the Language Key to Unlocking Culture in Mission

Note: This article was originally published on the Australia SVD website October 21, 2022.

As the Church celebrates World Mission Sunday this week, Divine Word Missionaries in the Australia Province have reflected on the importance of their commitment to learn the language of the people with whom they are ministering.

The very first thing that Divine Word Missionaries do when they are assigned to a country is to learn the language, because

it is in being able to communicate with the people that they learn more about them and their culture and really get to know and to love them in Christ

Fr Truong Le SVD, who is a member of the SVD Australia Province, working as a parish priest in a village in north-eastern Thailand, was born in Saigon, Vietnam and his family emigrated to the US when he was six.

“I would say that I have a 1st grade level Vietnamese language competency,” he says. “The primary language used at home is Vietnamese, so I’m able to retain much of it. English is my primary language and Vietnamese is my secondary. But now, with Thai thrown into the mix, the ordering may be shifting.”

Fr Truong first arrived in Thailand as an SVD student. He undertook Thai language studies in Bangkok for six months and then moved into pastoral ministry.

“I felt that the six months of classroom studies gave me adequate training wheels, but the encounter with the people helped me develop language skills further and much more in-depth than the formal classroom can provide,” he says.

“Coming back to Thailand for the first assignment (following final vows and ordination), I just went straight into pastoral ministry, and the Thai language came back naturally.

“However, one of the challenges of working in the Isan Region (in north-eastern Thailand) is learning the local language, which the people refer to as the ‘Isan language’ or ‘Laos’.”

Fr Truong says he can now read, write and preach in Thai and his parishioners help him to learn the local Isan language and encourage him to use more of it, especially during preaching.

“Language is a bridge, and the villagers help me to build a sturdier one every day. Without this bridge, quite frankly, mission would be difficult to cross,” he says.

He says learning the local language is fundamental to mission.

“Communication is crucial in encountering the people, understanding the local context, learning their way of life, and listening to their needs,” he says.

“Concretely and substantially, language is the medium to proclaim Christ to the culture.”

SVDs in Thailand Reach out to Poor, Sick in Local Community

Note: This article was originally published on the Australian SVD website on May 30, 2022.

More than 20 years ago, the SVD established its presence in Thailand by creating the Mother of Perpetual Help Centre to assist people with HIV-AIDS. Today, the Centre is still providing its much-needed care, along with a range of outreach services to help poor families and school students, while also

educating the local community about HIV spread and prevention.

On top of that SVD confreres are serving the poor and marginalised in rural parish ministry, supporting Vietnamese migrants in Bangkok in a series of ministries described by the Provincial, Fr Asaeli Rass SVD, on a recent visitation as “truly missionary and truly inspiring.”

One of the outreach projects of the Mother of Perpetual Help Centre is helping local families to improve their homes – especially important if one of the family members is ill with AIDS or another condition.

Director of the Mother of Perpetual Help Centre, Br Damien Lunders SVD, says that over the last two years the Centre has received grants via the SVD in Germany to help both poor and HIV-affected families to improve their living conditions.

“So many are literally living in shacks made of used corrugated iron sheets as walls and dirt floors. It’s a very unhealthy living situation,” he says.

“These grants have made it possible to help the worst situations, at least by providing a cement floor, cement block walls and fixing leaking roofs and in many cases providing a new roof.

“About 20 families have participated in the project so far and where possible, the father of the house is doing the labour, along with help from others. A new project now underway will help another 20 families.”

Another part of the ministry provided by the Centre is the Villa Marie Hospice, with 10 beds to care for sick adults with HIV AIDS.

“Here, we care for the most sick, while an overflow of those cases who are in better health are now being housed at Mother Mary House,” Br Damien says.

”Many of those being cared for at Villa Marie and Mother Mary House with no home to return to will be under our care for the rest of their lives. Indeed, half of the staff for the Centre are former patients from the hospice.

“While giving them employment, they are invaluable for giving care to the other patients as they themselves are HIV-positive and understand well the disease. With antiviral medications being given through the local government hospitals, men and women can live a normal and prolonged life.”

Meanwhile, back out in the community, the SVD has for nine years been supporting the needy children of HIV-affected and poor families with monthly scholarships, thanks to donations from families in France.

“Currently 40 children of varying ages are receiving support with 22 Euros monthly to help with transportation to and from school,” Br Damien says.

“The participants will gather together quarterly to write their thank-you letters which are translated in Bangkok and forwarded to their sponsor in France. Holy Childhood in Rome have given support as well each year, enabling needy children to receive school clothing and school supplies.”

And, for almost 20 years now, AIDS education has been one of the priorities of Mother of Perpetual Help Centre, with up to 20 schools in one of the six districts participating in the training each year with the hope of bringing about knowledge of AIDS and a decrease in its spread.

“Over the years, teachers have been involved in the training as well, and more recently parents and caretakers have been involved, so as to give parents an understanding of AIDS as well,” Br Damien says.

“Our AIDS education program as had starts and stops this past year because of COVID, so our 2020 project has not yet been completed, but we hope to resume and complete the project soon.”

Christmas Joy Comes to Thailand Hospice Patients, AIDS Centre Residents

Note: This article was originally published on the Australian SVD website on December 22, 2021.

Staff, residents and hospice patients came together at the SVD's Mother of Perpetual Help Centre in Thailand this week to celebrate Christmas with a shared meal and fellowship.

The Mother of Perpetual Help Centre, located in Nong Bua Lamphu, in the North-East of Thailand, about 100km from

the Mekong River on the Thai-Laos border, works to make a difference in the life of people living with HIV/AIDS. The Ban Mae Marie Home for Teenagers began as a home to care for orphans with AIDS, but has now been opened up for care of non-HIV-related teenagers and the elderly.

Br Damien Lunders SVD said the Christmas celebration reflected the joy of the Advent/Christmas season.

“Yesterday we celebrated Christmas together at Mother of Perpetual Help Centre,” he said.

“All staff and residents from Ban Mae Marie (Mother Mary House), and patients from Villa Marie Hospice at the Centre gathered together.

“It was a joyous celebration and all who were able, helped to prepare the decorations and the food.”

Br Damien said it was decided to bring residents from Ban Mae Marie together at the Centre since so many of the patients at the hospice are not able to travel.

He said the abundance of local food on the table reflected the hospitality of Thai culture.

“Thai fashion is that there is always way more than enough food,” he said. “Food for the Thai people is always a joyous and social gathering.”

At the end of the meal, the staff spoke words of thanks and appreciation and then gifts were distributed to all present.

“All were happy and grateful for another year spent together looking after and helping each other.”

Meanwhile, Fr John Le SVD, who is based in Bangkok, spent the days before Christmas giving a retreat for a group of families on a local island.

“During the retreat, the parents listened to presentations and shared their family lives, helping one

another to live a Christian marriage,” he said.

Prior to the retreat, Fr John also took some young people to give Christmas gifts to residents in an aged care centre and children at an AIDS centre in the north-east

Fr Toub Returns to Thailand, Thankful for Lessons on God, Faith & Life

Note: This article was originally published on the Australian SVD website on August 31, 2021.

After 20 months being separated from his missionary assignment due to COVID border closures, Fr Toub Anisong Chanthavong SVD is set to return to Thailand with a thankful heart in September.

Fr Toub took the short trip from Thailand to Laos in December 2019 for three months of home leave with his

family, but the worldwide pandemic prevented him from returning to his ministry for almost two years.

Fr Toub had been set to take up a new parish assignment as assistant priest in Ban Dung, Thailand upon his return from home leave, but instead, he kept himself busy in various forms of ministry and service in Laos.

“I came to Laos for home leave and planned to stay at home for three months while also waiting for a working visa in Thailand,” he says. “And then everything changed. The virus broke out and the borders were closed.”

Fr Toub, who is the SVD’s first priest to come from Laos, had a little money with him, from the time of his ordination in Australia and shared it with a local widow by building a new shelter for her to sleep in after her husband passed away.

“The poor helps the poorest,” he says.

“I also conducted retreats for the seminarians and the sisters here and I’ve been looking for donors to donate rice to the poor communities during the pandemic.

“It keeps me busy and I feel rewarded.”

More recently, Fr Toub has built another house for an extremely poor family, using his personal funds and some donations from friends of the SVD.

He has also shared his personal allowance with the sick and the poor who he visits regularly.

Fr Toub says he is looking forward to returning to Thailand and to assisting in parish ministry following his period in hotel quarantine.

“I am looking forward to returning to Thailand continuing to journey in faith with the faithful where I have been posted,” he says.

“And also, to discover our brothers and sisters who have different faith backgrounds.”

Fr Toub says his many months of waiting have taught him much about God, faith and life.

“I realise that I need a lot of patience,” he says.

“And it was a good opportunity to reflect on God’s plan for me.”

New Role Fosters Research into Religion and Communication

Note: This article was originally published on the Australian SVD website on March 29, 2021.

A Divine Word Missionary priest who is based in Bangkok, has been appointed to a new role at an organisation which explores the intersection of religion and communication.

Fr Anthony Le Duc SVD, a member of the AUS Province, has been appointed as Executive Director of the Asian Research Centre for Religion and Social Communication (ARC).

He says Asia, as the most populous continent in the world and the home of the World's major religious traditions, is where religion and culture are closely intertwined.

“In an era challenged by increasing social polarisation, misinformation and cultural divide, the ARC has proved to be effective in bringing scholarly people from different cultural backgrounds and religious traditions together to investigate, discuss and share research that fosters intercultural and inter-religious dialogue and relationship on an academic level,” Fr Anthony says.

“Through its programs and research outputs, in particular the semi-annual scholarly journal ‘Religion and Social Communication,’ the ARC has nurtured and disseminated to a wider audience the concerns, ideas and works of established scholars and supported up-and-coming researchers in the field.

“It is hoped that the concerns of the ARC will continue in the years to come, thanks to the support of agencies and individuals that recognise the value of the work that the ARC has done in the past, is doing in the present, and will do in the future.”

Founded in 1999, the Asian Research Centre for Religion and Social Communication is a centre for the study of religion and social communication and is housed at Saint John's University, Bangkok. The initiative grew out of a roundtable organised in cooperation with the Office of Social Communication of the

Federation of Asian Bishops Conferences for academics from different Asian countries and religious traditions on the relations between Religion and Social Communication in Asia. It is the only academic organisation which focuses on research connecting the field of Religion and Social Communication in the Asian context.

Fr Anthony says, that as he takes over the role of Executive Director, there are a number of current priorities the Centre is working on.

“One priority is to give voice to new researchers in the field, especially those coming from Asia,” he says.

“One of the most rewarding aspects of my work with the ARC, which also includes being the editor-in-chief of the ARC journal, has been our role in assisting scholars to present and publish their research.”

In the past year, Fr Anthony says he has worked with a Burmese priest, a Protestant Vietnamese doctoral candidate, a

Japanese doctoral student and a scholar from India to have their work presented and published.

“For many scholars from Asia, having the necessary command of English academic writing skills and developing a publishable paper is not easy, especially if one is new at the task,” he says.

“After receiving support in this matter, many have expressed their gratitude for my help, as well as the joy in seeing their final published writing.”

Fr Anthony says that in recent years the centre has dealt a lot with the digital context and its implications for religion and social communication.

communication,” he says.

“We’ve held multiple Roundtables and colloquia around this subject matter, as well as published numerous articles dealing with the digital milieu and how it impacts religion and social

“Certainly, with the COVID-19 pandemic, ICT was an especially important means of communication not only for religion but for all kinds of political and social institutions.

“ICT development has so thoroughly changed the way we think, behave and interact, and has presented so many pastoral challenges to the Church and society that we cannot help but focus our attention on this fast-changing reality.”

Apart from his role with the ARC, Fr Anthony is a lecturer at the Lux Mundi National Major Seminary of Thailand and is also engaged in ministry with Vietnamese migrants.

He recently published a Vietnamese language book entitled *Vietnamese Migrants in Asia: Reality and Pastoral Directions* which was co-edited with a Vietnamese priest working in Japan, Fr Dominic Nguyen Quoc Thuan.

The book, by Logos Publications, was released in January this year and has two main sections. The first deals with the theology of migration and Church social teachings on migration. The second part presents the pastoral contexts and directions regarding Vietnamese migrants in Asian countries, including Japan, South Korea, Taiwan, Thailand, Laos, and Vietnam.

“Almost all the authors are involved in Vietnamese migrant ministry to varying degrees, so a lot of the presentation comes

from direct experience and not just from library research,” he says.

“Part of the purpose for publishing this book was to bring awareness to the Church leadership at various levels about this pastoral situation in a more systematic and comprehensive way in order to respond to the pastoral needs.

“As someone who has been engaged in Vietnamese migrant ministry in Thailand for 14 years, I think a lot more needs to be done on the part of both the ‘sending Church’ and the ‘receiving Church’ to provide adequate pastoral care for Vietnamese migrants in Asia and elsewhere around the world.

“The book was an attempt to highlight some of the major issues that could be addressed by the Church, from the family and parish community on up.”

Following the Will of God

Note: This article was originally published on SVD Chicago Province website.

Call to vocation

When Bro. Ron first started considering religious life, he was interested in becoming a diocesan priest. In fact, when he entered Divine Word College Seminary, he didn't even know what a religious brother was. It wasn't until he met Divine Word Missionary Brothers at the school that he really started to understand the difference between a priest and a brother. As witnessed the examples of the brothers at the college, Bro. Ron says he realized just how appealing that vocation was to

him because of the variety of ministries involved. “I saw that as something new that I would really like to pursue,” he said. “I think brothers and brotherhood candidates need to have a real openness to follow what God is asking of us and what our superiors are asking us to do,” he said. “We may have our own idea of what we want to do, but in the end, that may change and we need to be open to that. We need to be open to the Spirit.”

After deciding to change his course and pursue life as a religious brother, the young seminarian had to share the news. “My family really wasn’t very happy with that, because my mother especially had dreamed about me being a diocesan priest,” he said. “My aunt was very supportive of me becoming a brother, and that was because she had experience with brothers who taught at a local Catholic school. She understood what a brother was, whereas my mother had never met a brother. In time, she became much more accepting.”

Early missionary years

From 1991 to 2002, Bro. Ron worked in Australia. When he arrived, there were only two SVD Brothers in Australia, and the provincial was hoping to revitalize the brother vocation there. At one point, the numbers increased to 12 men in formation, but the numbers have dipped drastically again since then. For two of the years that Bro. Ron was in Australia, he served as the formation director for clerical students.

Serving in a foreign country is a common aspect of missionary work but that doesn’t mean it’s always easy.

“It’s the most challenging thing to do to work directly with confreres from other cultures, because we don’t always have the same understanding or the same feeling for something but I always try to be attentive and really put myself in their position and see things from their perspective,” he said.

Education ministry

After serving in Australia, Bro. Ron was relocated to Thailand where he joined two SVD confreres. Bro. Damien Lunders SVD looked after the HIV/AIDS awareness and outreach center. Today, he’s in his 80s and still dedicated to this important work. Bro. Ron said 20 years ago, people in Thailand often rejected family members who were positive for HIV and left them with nowhere to live. Over time and through careful education, that stigma has decreased significantly. Today, the center primarily works with children who are unable to stay with their families because of financial or other reasons.

Meanwhile, Bro. Ron worked in education with Bro. James Wilkins SVD until his fellow educator died about 10 years ago. At first, Bro. Ron taught English at a public high school that served about 1,500 students. After 15 years, the number of students at the school reached 4,000 and the average class size swelled to more than 50 students.

Bro. Ron accepted a new position as the head of the English department at a different public school that had a total enrollment of just 130 students. The new pace was much different and more enjoyable. “In all the years that I’ve been teaching, I’ve never had any discipline problems, never had to yell at a

student or anything like that,” he said. “It’s really been a very rewarding experience.”

Reflections

Looking back, Bro. Ron said his favorite part of being a missionary brother is having independence and flexibility within his vocation. Unlike priests who are tied to pastoral responsibilities and Mass schedules, brothers often have more control over their time. “I think we have a much more flexible lifestyle, and that attracts me,” he said.

Even though religious brothers have a wide scope of specialties they can pursue, from education to medicine and technology, Bro. Ron pointed out that they still need to serve where their congregation needs them.

“I think a religious brother needs to be open to all kinds of people and environments and situations and always willing to listen to what others are saying to us in terms of where we are needed,” he said. “There’s got to be an openness to the will of God, and also commitment to prayer and to discernment. For myself, I never envisioned that I would be in Australia or in Thailand, but I tried to be open to where the Spirit was leading me.”

Fr Anthony Gives Lectures to PNG Seminarians on “Ecological Conscience” and “Social Media”

Note: This article was originally published on the Australian SVD website on May 30, 2024.

A recent visit to Papua New Guinea to give presentations to seminarians on ‘ecological conscience’ and social media, was an energising experience for Fr Anthony Le Duc SVD.

Fr Anthony is a Divine Word Missionary of the Australia Province, based in Bangkok and is Executive Director of the Asian Research Centre for Religion and Social Communication.

He was invited to deliver an academic lecture to the students at Good Shepherd Seminary in the Archdiocese of Mount Hagen, PNG by Fr Michael Nguyen SVD who is Dean of Studies at the seminary.

“When the Dean of Holy Spirit Seminary in Port Moresby heard about my coming, he reached out to invite me to talk there as well,” Fr Anthony said.

These are the two primary places where seminarians are trained in philosophy and theology in PNG.

During his visit, Fr Anthony spoke on the topics of ‘Ecological Conscience’ and ‘Christian Discipleship and Social Media’.

“This was my first visit to PNG,” he said.

“My impression is that PNG culture is very community oriented. People are sociable and like to congregate in social settings.

“They’re always ready to strike up a conversation with someone, whether they know them or not. This is exceptionally rare nowadays in so many societies where people are focused on their electronic gadgets when they are in public that there is very little interaction going on between people.

“This is also my fear about what will happen to the people in PNG when the country has more access to the internet and the use of mobile phones becomes more prevalent in the country.

“We’ve seen this happen almost universally throughout the world as digital technology takes over people’s lives.”

Fr Anthony said the visit to Mt Hagen in the cool-climate highlands was a highlight for him.

“There are so many different kinds of plants and flowers with vibrant colours to see,” he said.

“And virtually everything the people eat is locally grown.

“There are many ecologically positive things in this environ-

ment. However, there are also issues that would need to be addressed as well, such as the amount of plastic rubbish being thrown on the ground, which unfortunately, degrades an exceptionally beautiful and scenic landscape.”

On the issue of social media, Fr Anthony said that in PNG, internet penetration as of January 2023 was only 32 per cent, while the number of social media users was only 8.5 per cent.

“This is significantly lower than the global average of 68 per cent and 62 per cent respectively,” he said.

“However, what is remarkable is that the rate of social media users among seminarians who attended the talks at both places was 100 per cent.

“This means that all these future Church leaders fall into a small number of people in PNG who have access to the internet and already have social media accounts, albeit the rate

of use is not extremely high due to restrictions of the seminary on internet usage.

“This makes it incumbent on them to understand about social media and how to engage with social media in a way that corresponds to Christian discipleship. Moreover, they also have the responsibility to gain digital literacy and wisdom so that they can apply them to the formation of young people and others in the Church under their care. This way, those who are already using social media or will be using social media in the future will avoid ways that are disruptive to their lives and the way of life of PNG society.”

Fr Anthony said he received positive feedback from the seminarians following his talks.

“I hope that I was able to bring to their attention a greater sense of awareness of the issues that are as much of a global concern as of local importance,” he said.

“And so, the seminarians need to be proactive in understanding these issues in order to learn more about them and incorporate them into their present and future ministries.”

Village Children Start School Year with New Uniforms, Supplies

Note: This article was originally published on the Australian SVD website on May 28, 2021.

Children from low-income families in SVD parishes in Beungkan Province, Thailand are preparing for the new school year with fresh educational supplies thanks to an initiative from their Parish Priest, Fr Truong Le SVD.

Fr Truong cares for the parishes of Immaculate Conception Church and Jesus of Nazareth Church in Beungkan Province, near the Mekong River, bordering Laos. It is the newest province in Thailand and one of the poorest

“With the COVID situation, I had planned to do something to assist families in need,” Fr Truong says.

“In these villages, the people depend on the annual rice crop for stable food for the family throughout the year. Very little can be sold for profit.

“Until recently, the villagers could supplement their income with rubber trees, bringing in about \$160 AUD per month. Those without rubber trees depend on daily wages with whatever work is available, which is about \$15 AUD per day.

“In all, the villagers welcome assistance and support.”

Fr Truong says the students are currently getting ready for the new school year and their families are confronted with trying to obtain all the necessary supplies.

“Each year, uniforms and supplies are significant expenses for these families,” he says. “Kids do grow out of their clothes quickly. Low-income families can’t afford to buy new uniforms each year. From what I saw last year, the students wore out their uniforms significantly.

“So, this year, I was able to assist 50 plus students, both Buddhist and Catholics, with full quality uniforms and supplies.”

Fr Truong says the project was funded by donations from the Vietnamese Eucharistic Movement in the US, with whom he has a long association, who chose to support the mission in Thailand for their annual Lenten Charity project.

He says the project not only assists low-income families but also encourages students to continue with school.

“The education standards in the villages are lower than in the larger towns and cities. Students tend to have lower educational attainment due to the lack of encouragement and support from family, lack of resources, poorly-trained teachers, poverty, and other issues that affect the youth,” he says.

Since arriving in his parishes, Fr Truong has been responding to the needs of the villages by opening up English courses for young people.

“Now I am opening up a computer course, since I found out they have never touched a desktop computer before,” he says.

“These activities focus on promoting educational value, and I firmly believe that investment in education improves the livelihood of the students and their families. So, the school uniforms and supplies serve to reach this end.”

Fr Truong says while the educational supplies are a small gift, the villagers are grateful, particularly during the trying times of the COVID-19 pandemic.

“The school uniforms and supplies show that the community cares about how the students look going to school, that we care about their education, that we care about their future,” he says.

Visit to Thailand and Myanmar Highlights ‘Inspirational’ Work Being Done by Missionaries

Note: This article was originally published on the Australian SVD website on April 29, 2024.

A pastoral visitation to Thailand and Myanmar highlighted once again the inspirational work being done by SVD missionaries in those places, said Provincial, Fr Asaeli Rass SVD.

Both Thailand and Myanmar are part of the SVD Australia Province and both districts are experiencing their own joys and challenges in mission.

In Thailand, Fr Rass took part in the District Assembly where the agenda included not only updates on the current ministries in Bangkok and the Nong Bua Lamphu Diocese in the north-east of the country, but also discussions around the future of the District.

“The meeting went very well,” Fr Rass said.

“Everyone is doing well in their various ministries. They want to be there, and they want to sustain the mission into the future. Everyone shared about what’s going well and also some of the struggles in their ministries.

“The meeting included discussions around the possibility of them becoming an independent mission and the SVD ASPAC Zone Coordinator was there too, to listen to what the confreres are saying.

“The outcome was that we are going to proceed slowly, not rush things, listen to what the Spirit is saying to them and the Generalate and the Provincial Council about the sustainability of their mission.

“We’ll work with the confreres, but we won’t be making a quick decision, because in the end, this is all about making sure they are looked after in the best way possible.”

After his visit to Thailand, Fr Rass travelled to Myanmar to spend time with the two SVD missionaries there.

“I went there with a sense of anxiety because I knew I was entering a war zone,” he said. “But that anxiety began to dissipate when I started going around visiting the confreres and the people in our SVD mission.

“I was really inspired by so much of what they are doing, despite the air of uncertainty over the last seven or eight years.”

Fr Rass said the two SVD confreres, Fr Tuyen Nguyen SVD and Fr Deva Savariyappan, were doing a lot of social outreach, building houses for the poorest of the poor and classrooms to teach computer literacy, music and sewing.

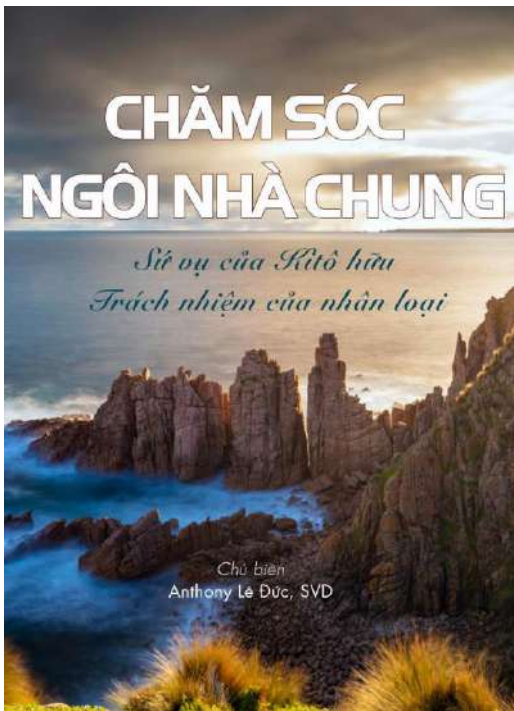
“It is a very practical approach,” he said. “And the people are seeing what they are doing and they are wanting more of our presence.

“I came back with a strong appreciation and gratitude for what Tuyen and Deva have accomplished. I really returned with an appreciation of the goodness of the people and the missionaries who are working hard to keep it all together.”

AUS Province Members Contribute to New Book on Caring for Our Common Home

Note: This article was originally published on the Australian SVD website on March 28, 2024

A new book on caring for our common home has been written and published for a Vietnamese audience, with a number of Divine Word Missionaries from the Australia Province and beyond contributing their knowledge and skills to it.

Entitled, ‘Caring for Our Common Home: A Christian Mission - A Human Responsibility’, the book was edited by Fr Anthony Le Duc SVD, who is a member of the Australia Province based in Bangkok.

Other members of the Province who contributed are Fr Michael Quang Nguyen, Deacon Cuong Dang, Fr Thien Nguyen, and Fr Hung Nguyen.

Fr Anthony said the Vietnamese-language book aims to contribute to the ecological discussion in Vietnam.

“In the face of an increasingly severe ecological crisis, the mission to protect the ‘Common Home’ of humanity has become an essential task for all Christian believers,” Fr Anthony said.

“The contents of the book draw inspiration from theology, the Bible, and Catholic social teaching to present various reflections, emphasising the vital connection between spiritual life and the urgent call for environmental responsibility.

“Through diverse perspectives on the topic, readers are invited to build knowledge about ecological issues, discern the challenges of our time, experience ecological conversion, and develop awareness of their role in caring for our shared home.

“This book, with its urgent nature, adds its voice to the call of the Church, especially through Pope Francis, urging all Christians and humanity as a whole to unite in the mission of caring for and safeguarding the Earth, the precious gift that God has bestowed upon us.”

Fr Anthony said the book is comprised of 14 chapters that address the theme from various perspectives, including eco-theology, Justice, Peace and the Integrity of Creation, spirituality, scripture, and inter-religious dialogue.

Fr Michael contributed three essays to the book on the topics: Vietnamese Women: Custodians of Ecology; Ecological Human Model: Jesus; and Common Home – The Green Church, in which he argued that every part of the Church, from communication to parishes and institutions, schools and evangelising tools must become “green”. “Today’s Church, as the Holy Father says, must be an environmentally friendly Church.”

Cuong's article in the book discusses discipleship in the context of ecological degradation, injustice, and poverty today. Cuong explicates on the various ways that the task of proclaiming the Gospel needs to

take place in order to address these concerns. His essay especially focuses on various channels of communication that need to be employed more actively, such as preaching, education, and witnessing actions. One of the key takeaways of Cuong's chapter is that promoting ecological flourishing on behalf of the vulnerable and marginalized need to be an essential part of the identity of Christian discipleship today.

Fr Thien contributed photographs showcasing the beauty of the natural world. And Fr Hung contributed photographs from his current assignment in the Tiwi Islands, north of Darwin.

"In my photos, you can see the beautiful landscapes, and how people and nature work together," Fr Hung said. "However, these are also images of the dry trees, reminding us of the challenges our planet faces. Each picture tells a story about how we need to take care of our planet. My photos remind us to respect and admire the special beauty of the Tiwi Islands' nature."

In addition to the contributions by SVDs from the Australia Province, there were also contributions in the form of chapters or photos from SVDs working in other provinces: Fr Joseph Do Nguyen Vu (Vietnam), Peter Hoang Van Loan (Vietnam),

Joseph Nguyen Van Xuyen (Vietnam), Nicholas Duc Le (USA), vanThanh Nguyen (USA), JB Trinh Dinh Tuan (Chile), and Paul Steffen (Italy).

Fr Anthony said he wanted to direct the book primarily to a Vietnamese audience because he had found that there was a lack of scholarly writings in Vietnam on the topic.

“For example, at the Catholic bookstore next to the Notre Dame Cathedral in Saigon, there were only three books on the shelf on this topic,” he said.

“Two of the books were Vietnamese translations of Pope Francis’ exhortation *Laudate Deum*. The remaining book was a Vietnamese translation of a book on environmental ethics. While there are online articles that address Church teachings on environmental safeguarding, published books written by Vietnamese scholars on the topic are almost non-existent. So, I was trying to respond to this gap with this modest volume.”

He said he hoped the book would be an additional resource for Vietnamese Catholics to be more acquainted with the Church’s teachings on ecological safeguarding.

“As Vietnam is one of the countries most at risk due to climate change, Vietnamese Catholics need to be more equipped with knowledge of the crisis from the theological and spiritual perspective in order to respond to the situation – both locally and globally – with greater clarity and conviction,” he said.

“Upon the book’s publication, Bishop Joseph Tran Van Toan of Long Xuyen Diocese in South Vietnam ordered 320 copies as a gift for seminarians at a major seminary in South Vietnam after having received it as a gift from one of the contributors.

“I saw this as a sign that the book could offer something important to Vietnamese Catholics on this particular topic. Because it is not possible to have the book available in bookstores throughout Vietnam, I am also making it available for download free at the website of the Asian Research Centre for Religion and Social Communication, which is the Centre that I am directing at this time.”

25 ปีแห่งพระพร

นักบวชคณะพระเวทนาดัตถ์ของพระเจ้า คือ มนุษย์คนธรรมดาที่พระเจ้าทรงเรียก และได้รับการกิจจากพระศาสนจักรโดยอาศัยอำนาจของพระจิตเจ้า ในการเป็น เครื่องมือที่ป่าวประกาศรวบรวมชุมชนทั่วทุกมุมโลก ที่มีอารยธรรม ขนบธรรมเนียมที่แตกต่างกัน แต่มีความเชื่อเดียวกัน ใช้ชีวิตร่วมกัน โดยมีเป้าหมายที่จะ เลียนแบบในพันธกิจของพระองค์

ความเชื่อแบบคริสตชนทำให้เรามีความหวังว่าจุดจบบน โลกนี้ จะเป็นเพียงจุดเริ่มต้นในที่อื่น เมื่อพระคริสตเจ้าทรงอยู่ข้างเรา ใครจะสามารถต่อต้านเราได้ การมีชีวิตที่ซิดสนิทสัมพันธ์กับพระเจ้าทุกวัน การภาวนาเพื่อวอนขอความเข้มแข็งมั่นคงจนสามารถจะรักษาความเชื่อของเราให้ถึงฝั่ง พระองค์ประทานความมั่นใจแก่เราเพื่อรอคอยวันที่เราจะได้รับการปลดปล่อยเป็นอิสระ รอคอยด้วยความหวังว่าสักวันหนึ่งเราจะได้เห็นพระอนุภาพ และพระสิริรุ่งโรจน์ของพระเป็นเจ้า

*****

สิ่งที่ทำให้ชีวิตมนุษย์มีคุณค่าไม่ใช่อายุที่ยืนยาว แต่อยู่ที่การกระทำของเราในความรักต่อกัน การแบ่งปัน และการรับใช้ซึ่งกันและกันซึ่งจะเป็นหลักประกันของการได้อยู่กับพระเจ้าตลอดไป การเป็นผู้ติดตามพระคริสต์ต้องดำเนินชีวิตอย่างผู้กลับคืนชีพ ที่มีความเชื่อ ความหวัง และสันติสุข ในจิตใจรู้จักควบคุมความคิด คำพูดและความประพฤติของตนให้ถูกต้องชอบธรรม ภาพกิจกรรมงานสังคมสงเคราะห์กับมูลนิธิบ้านนิจจานุเคราะห์ภายใต้การดูแลของคณะพระวณานตถ์ของพระเจ้า เราจะมุ่งมั่นที่จะทำความดีในทุกเวลา ทุกสถานที่เมื่อมีโอกาส

ความรักของพระเจ้าต่อเพื่อน
พี่น้อง โดยเฉพาะต่อเพื่อนพี่
น้องในหมู่คณะ เราแต่ละคน
ได้รับการเรียกให้เจริญชีวิต
ในความรักของพระเจ้า และ
ทำให้ความรักปรากฏใน
ชีวิตประจำวันกับบุคคลต่างๆ
ที่อยู่รอบข้าง ความศักดิ์สิทธิ์
ไม่ใช่อภิสิทธิ์สำหรับบางคน
แต่เป็นหน้าที่ของเราแต่ละ
คน เราจะมีชีวิตศักดิ์สิทธิ์ คือ
“ ชีวิตที่ไม่มีความแตกต่าง
ระหว่างสิ่งที่พูดกับการ
กระทำ ”

การลงทุนเพื่อสร้างโอกาสทางการศึกษา เพราะการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วทางด้านเทคโนโลยี จะเป็นการดี หากเราใช้ในสิ่งที่ถูกต้อง เพื่อประโยชน์สำหรับตนเองและผู้อื่น การปลูกฝังค่านิยม คุณธรรมที่ดี โดยเริ่มต้น

กับเด็กและเยาวชน เพราะพระวาจาของพระเจ้าได้ตรัสสอนเป็นคำอุปมาว่า “จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะไปและเมื่อเขาเป็นผู้ใหญ่แล้วเขาจะไม่พราวจากทางนั้น (สภย 22:6) ” จากพระวาจาของพระเจ้า ได้บันดาลให้ผู้รับใช้ของพระองค์ได้กลายเป็นเครื่องมือที่จะปลูกฝังค่านิยมอันดีงาม สร้างภูมิคุ้มกันที่ดีเข้มแข็งให้กับบรรดาเด็กๆ ที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในวันข้างหน้า

*****

งานของพระเป็นเจ้านั้นมาก นักหนา แต่คนงานที่ต้องการยังขาดอยู่เสมอ ในชีวิตของเรานั้น เรียงร้อยให้ทำงานของพระเป็นเจ้าในรูปแบบต่างๆหลายต่อหลายครั้ง พระเป็นเจ้าทดสอบและเชื่อเชิญเราให้เป็นศิษย์ที่ติดตามพระองค์ในรูปแบบที่แตกต่างกันไป และการทำงานของพระเป็นเจ้านี้ ไม่ใช่หนทางที่ง่ายเลย มีความท้าทายรอเราอยู่มากมาย แต่เราต้องเชื่อในพระเยซูเจ้าผู้ทรงเป็นองค์ความรักและแบบอย่างให้กับเรา พระองค์ทรงทุ่มเทและเสียสละ จนกระทั่งยอมตายเพื่อไถ่บาปของเราทุกคน

พระเยซูเจ้าได้เสด็จสู่สวรรค์อย่างรุ่งโรจน์ เป็นความหวังสำหรับเราว่าสักวันหนึ่งเราจะได้อยู่กับพระองค์ในสวรรค์เช่นเดียวกัน หากดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของพระองค์ ในอีกด้านหนึ่ง สวรรค์คือที่ประทับของพระเจ้า ศิษย์พระคริสต์ต้องอุทิศตนเองทำให้โลกนี้กลายเป็นสวรรค์ที่พระเจ้าทรงประทับอยู่ สวรรค์บังเกิดขึ้นแล้วตั้งแต่ในโลกนี้ในความรักต่อกัน การให้อภัยความผิดของกันและกัน การรับใช้ซึ่งกันและกัน และในความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ช่วยเหลือกัน โดยเฉพาะในครอบครัว หมู่คณะ และชุมชนวัดของเรา

*****

งานของพระเป็นเจ้านั้นมากนักหนา แต่คนงานที่พระองค์ต้องการยังขาดอยู่เสมอ ในชีวิตของเรานั้น เรียกร้องให้ทำงานของพระเป็นเจ้าในรูปแบบต่างๆ หลายต่อหลาย พระเป็นเจ้าทดสอบและเชื่อเชิญเราให้เป็นศิษย์ติดตามพระองค์ใน

รูปแบบที่แตกต่างกันไป และการทำงานของพระเป็นเจ้านี้ ไม่ใช่หนทางที่ง่ายเลย มีความท้าทายรอเรอยู่มากมาย แต่เราต้องเชื่อในพระเยซูทรงเป็นองค์ความรักและแบบอย่างให้กับเรา พระองค์ ทรง ทูมเทและเสียดสะจนกระทั่งยอมตายเพื่อไถ่บาปของเราทุกคน

พระเยซูเจ้าทรงให้บทเรียนเรื่อง
"ความสุภาพถ่อมตน"

พระองค์ผู้เป็นนายและอาจารย์
ยังถ่อมตนลงล้างเท้าศิษย์ของ
ตน ซึ่งการล้างเท้าเป็นหน้าที่
เฉพาะของทาสรับใช้เท่านั้น
พระเยซูเจ้าทรงคาดหวังให้เรา

แสดงความสุภาพถ่อมตน เพราะความสุภาพถ่อมตนเป็นเครื่องหมายแห่งการรับ
ใช้ของพระองค์ เราต้องย้อนกลับมาดูตัวเองว่ามีความสุภาพถ่อมตน และยอมรับ
ความไม่เหมาะสมของตนมากน้อยแค่ไหน

*****

การเป็นคนมีความเชื่อนั้น
สำคัญมากในชีวิตคริสตชน
หลายต่อหลายครั้งในชีวิตเรา
มักจะถูกท้าทายความเชื่อด้วย
วิธีต่างๆมากมาย การเป็นคน
เรียบง่าย มีความเชื่อที่มั่นคง
ถือเป็นหัวใจหลักในการดำเนิน
ชีวิตติดตามพระเยซูเจ้า เป็น
การดีและเหมาะสมที่ชีวิตแห่ง
ความเชื่อของเรา จะรู้จักกระลึก
ถึงและโมทนาคุณ ต่อท่านอัคร

เทวดามีคาแอล ชีวิตผ่านพ้นภัยอันตรายทั้งปวงด้านร่างกายและจิตวิญญาณด้วย
การปกป้องรักษาจากท่าน

ในการทำงานเมตตาจิตและ
กิจการดีทุกอย่างที่เรา
กระทำ ต้องไม่มุ่งหวังคำ
สรรเสริญ เย็นใจของมนุษย์
แต่มุ่งทำให้แผนการและ
พระประสงค์ของพระเจ้า

สำเร็จ การเป็นผู้ประกาศข่าวแห่งพระวรสารต้องเจริญชีวิตตามแผนการและพระ
ประสงค์ของพระเจ้าเลียนแบบอย่างพระเยซูเจ้า ดำเนินชีวิตเป็นเครื่องมือที่ช่วย
มนุษย์ให้หายจากความยากจน ความเจ็บป่วยความทุกข์ทรมานและความพิการทุ
พลภาพ พร้อมเสมอที่จะถูกทดลองในรูปแบบต่างๆ

*****

สำหรับข้าพเจ้าแล้ว การเป็น
ศิษย์ติดตามพระเยซูคริสต์
จะต้องเป็นเพื่อนกับทุกคน
โดยไม่แบ่งแยก อยู่ข้างคน
ยากจนและคนต่ำต้อย ปฏิบัติ
ตามพระวาจาและแสวงหา
พระประสงค์ของพระเจ้าใน
ชีวิตประจำวัน ยิ่งไปกว่านั้น

การเป็นผู้ประกาศข่าวดีแห่งพระวรสาร จะต้องเป็นผู้รับฟัง ไม่เป็นคนดื้อรั้นและ
เอาแต่ใจ คิดว่าตนเองคือความถูกต้องจนไม่ฟังใคร แต่มีความซื่อสัตย์และจริงใจ
ในการเป็นเพื่อนกับทุกคน และพร้อมที่ยื่นมือช่วยเหลือซบหน้าตาทุกคนที่
เดือดร้อน โดย คุณพ่อเบร์นาร์ดูส โนฟริอันโต เบลลา SVD โอกาสครบรอบ
10 ปี การบวชเป็นพระสงฆ์

พระเยซูเจ้าทรงยกย่อง
เด็กเล็ก ๆ ซึ่งเป็นตัวแทน
ของคนเล็กน้อยในสังคม
เป็นพิเศษ เพราะความ
สุภาพอ่อนตน การเคารพ
เชื่อฟัง และความวางใจ

ของเด็กเล็ก ดังนั้น เราชาวคณะพระจนาตย์ของพระเจ้า ต้องเลียนแบบและมี
ท่าทีเหมือนเด็กเล็ก ๆ ไม่ดูถูกเหยียดหยามใครเป็นต้น คนเล็กน้อยในสังคม อีก
ทั้งไม่ทำตัวเป็นที่สะดุดหรือทำให้พวกเขาตกในบาป เพราะพวกเขาคือพระเยซู
เจ้าผู้ประทับท่ามกลางเรา

*****

สำหรับการปฏิบัติศา
สนพิธีต่างๆ เราต้อง
ไม่ใช่ภาวะบีบคั้นที่
ต้องทำอย่างเลียงไม่ได้
หรือเพื่อทำให้ตนเองดู
ดีในสายตาของคนอื่น
พิธีกรรม ระเบียบ
กฎเกณฑ์และ

บทบัญญัติทางศาสนา ต้องช่วยเพิ่มพูนความรักในใจเราทั้งต่อพระเจ้าและเพื่อน
พี่น้อง ทำให้เรามีความสัมพันธ์กับพระเจ้าและเป็นหนึ่งเดียวกับเพื่อนพี่น้องใน
แบบที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในครอบครัว หมู่คณะและชุมชนวัดของเรา

ในฐานะที่เราเป็นผู้ประกาศข่าวดี เราถูกเรียกให้มาติดตามพระองค์ ผ่านทางการเรียกของพระองค์และประสบการณ์ของเรากับพระองค์ "มาคูเถิด" เป็นคำเชื้อเชิญขององค์พระอาจารย์เจ้าให้เราได้เข้าไปสัมผัสพระองค์ สัมผัสในความรัก ความเมตตา และความสุขของพระองค์ แล้ว เราพร้อมที่จะเป็นธรรมชาติที่กล้าออกไปประกาศให้คนอื่นรู้ว่า "เราพบพระเมสสิยาห์

แล้ว" และเราจะกลายเป็นประจักษ์พยานด้วยชีวิตให้กับพระเยซูเจ้าให้คนอื่นได้รู้ว่า "นี่คือลูกแกะพระเจ้า" พระองค์ผู้ทรงสละพระชนม์ชีพเพื่อไถ่บาปเรา

*****

พระเยซูเจ้าทรงให้ความสำคัญกับเด็กเล็กๆ คนยากจน คนบาป และต่ำต้อยซึ่งเป็นคนเล็กน้อยในสังคม ทรงบอกเราว่าพวกเขา คือผู้ที่พระเจ้าทรงรักเป็นพิเศษ ซึ่งเราต้องเอาใจใส่ไม่มองข้าม และยังบอกด้วยว่าคนเหล่านี้คือ วิธีพิสูจน์ความรักแท้และความเชื่อใน

พระองค์ "ผู้ใดต้อนรับเด็กเล็กๆ เช่นนี้ในนามของเรา ผู้นั้นต้อนรับเรา" (มธ

18:5) นี่คือ เหตุผลที่พระองค์เสด็จมาในโลกอย่างยากจนและเรียบง่าย

พระเยซูเจ้าทรงเรียกร้องผู้ติดตามพระองค์มิให้เลือกที่ที่มีเกียรติในงานเลี้ยง และให้ปฏิบัติต่อผู้ที่ต่ำต้อยซึ่งไม่สามารถตอบแทนเราได้ เราทราบดีว่าท่าทีเช่นนี้ไม่เป็นที่ชื่นชอบของผู้ติดตามพระเยซูเจ้า เพราะทุกคนล้วนชอบการมีเกียรติ มีหน้ามีตาในสังคม แต่พระเยซูเจ้าสอนเราว่า เกียรติไม่ได้อยู่ที่ตำแหน่งแต่อยู่ที่การรับใช้ด้วยความรัก

“จงไปประกาศว่า
อาณาจักรสวรรค์
ใกล้เข้ามาแล้ว”
อาณาจักรสวรรค์
คือสังคมบนโลก
นี้ที่พระประสงค์
ของพระเจ้าได้รับการ
ปฏิบัติอย่าง
สมบูรณ์เหมือน

ในสวรรค์ และผู้เดียวในโลกนี้ที่สามารถปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าได้
อย่างสมบูรณ์ก็คือพระเยซูเจ้า เพราะฉะนั้น พระเยซูเจ้านั้นเองทรงเป็นอาณาจักร
สวรรค์ และมนุษย์สามารถพบอาณาจักรสวรรค์ในโลกนี้ได้ก็โดยการคิดเหมือน
พระองค์ ปราบปรามเหมือนพระองค์ และเราจึงดำเนินชีวิตเหมือนพระองค์

*****

งานแพร่ธรรมของคณะ
พระวณาคต์ของพระเจ้า
ถือว่าเป็นงานแพร่ธรรม
ที่สอดคล้องกับยุค
ปัจจุบัน โดยปฏิบัติตาม
แนวทางของสังคายนา
วาติกันที่ 2 เรื่องการ
แพร่ธรรมของพระศา

สนจักร ด้วยการพยายามนำข่าวดีแห่งความรอดพ้นสู่ทุกชนชาติ ด้วยความเคารพ

ในศักดิ์ศรีของมนุษย์และ
วัฒนธรรมท้องถิ่น ในพระศาสน
จักรคาทอลิก เป็นที่รู้จักกันว่า
คณะทำงานกับคนพื้นเมือง
แรงงานพลัดถิ่น ผู้อพยพพลัดถิ่น และ
คนด้อยโอกาส งานอภิบาลมีความ
หลากหลาย เพราะได้ตอบสนอง

ต่อความต้องการของแต่ละชุมชน คณะได้ทำงานรับใช้ ช่วยพัฒนาระบบ
การศึกษา การจัดตั้งโครงการเกี่ยวกับมนุษยชนและการพัฒนาสังคม
นอกจากนั้น คณะยังทำงานอภิบาลด้านต่าง ๆ รวมทั้งการเป็นผู้นำการเข้าเฝ้า
การเป็นผู้ให้คำปรึกษาแนะนำ และการเป็นจิตตาริการ ทั้งนี้ ด้วยการตระหนักถึง
ศักดิ์ศรีของมนุษย์ทุกคน และเอาใจใส่เป็นพิเศษต่อผู้ด้อยโอกาส

*****

พระเจ้าทรงความรักและความดี
พระองค์จึงทรงประสงค์ให้ลูกของ
พระองค์ได้ดำเนินชีวิตในความรัก
และความดี เพราะนั่นคือ ที่มาของ
ชีวิตที่เป็นสุข อย่างที่พ่อและแม่อยาก
เห็นลูกๆมีความสุข การนับถือ

พระองค์เป็นพระเจ้าจึงอยู่ในการ "ฟังเสียงและเดินในเส้นทาง" ที่พระองค์ทรง
ชี้แนะ และเพื่อนมนุษย์ได้ฟังเสียงของพระองค์ พระเยซูเจ้าเสด็จมาเป็นมนุษย์
ด้วยเสียงมนุษย์เอง พร้อมกันนั้นก็ทรงจัดตั้งเลวร้ายออกจากมนุษย์เพื่อเปิดทาง
สำหรับความรักและความเมตตาของพระเจ้า เป็นการยืนยันให้เป็นรูปธรรมว่า
พระอาณาจักรพระเจ้ามาถึงแล้ว ภาพ:การแบ่งปันพระวาจาของพระเจ้า

ศีลล้างบาป เปรียบเหมือนประตูหน้า
บ้านที่ทุกคนในบ้านจะต้องผ่านเข้ามา
เป็นอันดับแรก เพื่อเข้าไปยังห้องต่างๆ
คือ ศีลศักดิ์สิทธิ์อื่นๆ ภายในบ้าน
ดังนั้น ศีลล้างบาปจึงเป็นเงื่อนไข
จำเป็นที่ทุกคนจะต้องรับก่อนที่จะ

ได้รับศีลศักดิ์สิทธิ์อื่นๆ การเป็นคริสตชนจึงจำเป็นต้องรับศีลล้างบาปเสมอ ศีล
ล้างบาปนี้จะทำให้มนุษย์มีชีวิตเป็นหนึ่งเดียวกับพระเป็นเจ้า หรือ ที่เราเรียกว่า
"มีชีวิตพระ" อันหมายถึง การเป็นอวัยวะของพระเยซูคริสตเจ้าและพระศาสน
จักรอย่างแท้จริงและศีลล้างบาปจะทำให้เราได้รับการประทับตราอันไม่รู้เลือน
ในชีวิต คือ เราจะเป็นคริสตชนตลอดไป แม้ภายหลังเราอาจจะหลงลืมพระเป็น
เจ้าไปก็ตาม ศีลล้างบาปจึงเป็นศีลศักดิ์สิทธิ์ที่รับได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น

*****

งานกรรมทูตนั้นมีจุดมุ่งหมายแต่เพียง
อย่างเดียว คือรับใช้เพื่อนมนุษย์ เพราะ
เป็นการนำพระเยซูคริสต์ไปให้กับเพื่อนพื
่น้อง พระองค์จะบันดาลให้พวกเขาได้รู้จัก
ตนเองอย่างเต็มที่ ได้รู้จักศักดิ์ศรีของตน
และรู้ความหมายของการดำรงชีวิตในโลก
ภารกิจของคณะพระเวณาคถ์ของพระเจ้า
ดำเนินไปด้วยความเชื่อที่มั่นคง ด้วย

ความหวังอันเต็มเปี่ยม ที่จะเป็นครื่องมือที่มีคุณค่าอย่างชัดเจนในการประกาศ
ข่าวดีต่อเพื่อนพื่อน้อง หากขาดความสัมพันธ์ที่ศิระหว่างตัวเรากับพระเจ้าแล้ว

ภารกิจต่างๆไม่สามารถดำเนินไปได้ เพราะพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเพื่อนพี่น้องทุกคน ภาพ: คณะนักบวชพระวอนาถ์ของพระเจ้าที่ทำงานในประเทศไทย

*****

13 ปี แห่งพระพร การรับใช้ในคณะพระวอนาถ์ของพระเจ้า ในจิตตารมณ์ที่ยึดมั่น เพื่อก้าวเดินออกไปสู่ชุมชน นักบุญอาร์โนลด์ เจนซัน ทรงเป็นแบบฉบับแห่งงานแพร่ธรรม เพราะพันธกิจของคณะได้เด่นชัดอยู่ในจิตวิญญาณของ SVD “ชีวิตขององค์พระเยซูเจ้า คือ ชีวิตของเรา และ ภารกิจของพระองค์ คือ ภารกิจของเรา” จงใช้เวลาที่มีอยู่อย่างคุ้มค่าและเต็มเปี่ยมด้วยพระพร

*****

คุณพ่อแอนโทนี่ เลดีค สมาชิกคณะพระวอนาถ์ของพระเจ้า ได้จัดทำหนังสือเล่มใหม่ ที่เกี่ยวกับการอภิบาลเชิงสร้างสรรค์ในช่วงการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 หนังสือเล่มนี้มีชื่อว่า “การอภิบาลอย่างสร้างสรรค์ท่ามกลางการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19”

บันทึกประสบการณ์งานอภิบาลทั่วโลก
(Pastoral Creativity Amid the
Covid-19 Pandemic: Global
Experiences) ผู้เขียนมีประสบการณ์
โดยตรงกับงานอภิบาล ประกอบไปด้วย
พระสงฆ์ นักบวช และฆราวาส เป็นผลงาน
ของศูนย์งานวิจัยแห่งเอเชียเพื่อศาสนาและ
สื่อมวลชน เนื้อหาของหนังสือเล่มนี้
ประกอบด้วยบทความจากประเทศต่างๆ

มากกว่า 12 ประเทศทั่วโลก โดยมีคุณพ่อแอนโทนี่และคุณพ่อยอห์น ไมเชิน ทำ
หน้าที่บรรณาธิการ อีกทั้งยังได้รับความร่วมมือจากนักเทววิทยาในการเสวนา
แลกเปลี่ยนความคิด ประสบการณ์จริงที่เกิดขึ้น นำมาวิเคราะห์และทำความเข้าใจ
เข้าใจเกี่ยวกับบทความที่ได้รวบรวม ตามแนวคิดของเทววิทยา สำหรับเนื้อหา
หนังสือการอภิบาลอย่างสร้างสรรค์ท่ามกลางการแพร่ระบาดของโรคโควิด -
19 จะมองเห็นภาพปรากฏอย่างชัดเจน ในสถานการณ์ที่รุนแรง ภารกิจงาน
อภิบาลของพระศาสนจักรที่ไม่เคยหยุดพัก บรรดาผู้ทำงานอภิบาลยังคงต่อสู้และ
ปฏิบัติตามหน้าที่ของตนด้วยความสร้างสรรค์และเอาใจใส่เหมือนที่เคยปฏิบัติ
หนังสือเล่มนี้ ได้เปิดตัวอย่างเป็นทางการโดยใช้แอปพลิเคชัน ชูม เป็นที่
เรียบร้อยเมื่อวันที่ 24 พค 2021 มีผู้เข้าร่วมรับฟังเป็นจำนวนมาก ปัจจุบันคุณพ่อ
แอนโทนี่ ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการศูนย์งานวิจัยเอเชียเพื่อศาสนาและ
สื่อมวลชน และคุณพ่อยอห์นดำรงตำแหน่งอาจารย์สอนที่มหาวิทยาลัยนักบุญ
โทมัส ประเทศฟิลิปปินส์

คำสั่งสอนของพระเจ้าให้ประกาศข่าวดี ให้แก่มนุษย์ทั้งปวง เป็นการให้เราทุกคนเข้าไปมีส่วนร่วมในการออกไปประกาศข่าวดี ให้กับคนต่างศาสนาหรือผู้ที่ไม่รู้จักพระเจ้าเท่านั้น แต่เป็นการดำเนินชีวิตตามแนวทางพระวรสาร เป็นประจักษ์พยานด้วยชีวิตโดยให้ประกาศข่าวดีนั้นสะท้อนออกมาให้เห็นด้วยการกระทำ แต่เป็นพระเจ้าทรงทรงมีพระประสงค์ให้บังเกิดผล

*****

“พระพรพิเศษมีหลายประการ แต่มีพระจิตองค์เดียว” (1 คร 12:4)

เราต้องดำเนินชีวิตในพระคุณของพระจิต ผู้บันดาลให้เรา ร้อนรนด้วยไฟแห่งความรักของพระเจ้า พร้อมทั้งจะอุทิศเพื่อพระศาสนจักร พร้อมทั้งจะสร้างสันติสุขเพื่อขจัดความขัดแย้งให้หมดสิ้นไป พร้อมทั้งจะนำความสุขของพระเจ้าไปสู่ผู้ยากจนและถูกทอดทิ้งและ พร้อมทั้งจะใช้พระพรต่างๆ ที่เราได้รับเพื่อประโยชน์ของเพื่อนพี่น้อง

“ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า... ขอให้เป็นไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด” คุณพ่อเบอร์นาร์ดุส โนฟริอันโตเบลลา SVD เข้ารับตำแหน่งใหม่ คือ เจ้าอาวาสวัดอัครเทวดามีคาแอลหนองบัวภู

สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าวิงวอนและภาวนาโปรดให้ลูก มีความสุภาพ นอบน้อม กล้าหาญ มีความเชื่อในพระองค์และพร้อมที่จะปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์ เหมือนดั่งกิจการแห่งความรัก และความสุภาพถ่อมตนของพระนางมารีย์ ทรงมอบทุกอย่างไว้กับพระเจ้า ทรงทำตามพระประสงค์ของพระองค์ พร้อมรับใช้พระองค์ด้วยความรักและด้วยใจยินดี

*****

การที่พระเยซูถูกตรึงบนกางเขนนั้นมิใช่เพราะความผิดบาปของพระองค์เอง แต่เป็นการตายแทนมนุษย์คนบาปทั้งหมด ทรงกลับเป็นขึ้นมาจากความตาย ไม้กางเขนจึงเป็นสัญลักษณ์อันน่าทึ่งถึงรูปแบบชีวิตคริสตชน ควรประพฤติตาม พระเยซูเรียกร้องให้มนุษย์ “รับกางเขนของตนแบกทุกวัน” และตามพระองค์ไป พระองค์ทรงกำชับให้สาวกมีชีวิตที่สละตัวเองยอมสละสิทธิ์ของตนในทุกๆ เรื่องและดำเนินชีวิตใหม่ด้วยพลละกำลังที่พระองค์ประทานให้

SVD Australia Province

Vision Statement

We, the Divine Word Missionaries of the Australia Province, affirm that the Word Incarnate is our Life and our Mission. Guided by the Holy Spirit, we follow Jesus, glorifying the Triune God wherever we are sent.

Mission Statement

We witness to our missionary charism through living and working in intercultural communities. From this fraternal experience, we reach out to all people, giving priority to the following dialogue partners:

- Indigenous peoples in Australia, New Zealand, Thailand, and Myanmar;
- Migrants, asylum seekers, refugees, the poor, and the marginalised in our places of mission;
- Faith seekers and people of goodwill from various places, spiritualities, and cultures.

Together with our dialogue partners, we foster a culture of encounter and care for creation and our Common Home.

We are committed to our Vision and Mission by providing integrated initial and ongoing formation for mission.

คณะพระจนาตย์ของพระเจ้า

แขวงออสเตรเลีย

วิสัยทัศน์

พวกเราซึ่งเป็นธรรมทูตคณะพระจนาตย์ของพระเจ้าแห่งแขวงออสเตรเลีย ยืนยันว่า พระจนาตย์ผู้ทรงรับสภาพมนุษย์ คือชีวิตและพันธกิจของเรา โดยอาศัยการทรงนำของพระจิตเจ้า เราติดตามองค์พระเยซูเจ้า โดยถวายพระเกียรติแด่พระตรีเอกภาพในทุกที่ที่เราถูกส่งไป

พันธกิจ

เราเป็นพยานถึงจิตตารมณ์ธรรมทูตของเราผ่านการใช้ชีวิตและทำงานเป็นหมู่คณะที่มีความหลากหลายด้านวัฒนธรรม จากประสบการณ์ความเป็นพี่น้องกันนี้ เราเข้าถึงทุกคน โดยให้ความสำคัญกับการเสวนากับกลุ่มผู้คนดังต่อไปนี้

- ชนเผ่าพื้นเมืองในประเทศออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ไทย และเมียนมาร์
- ผู้อพยพย้ายถิ่น ผู้แสวงหาที่ลี้ภัย ผู้ลี้ภัย คนยากจน และคนชายขอบในสถานที่ปฏิบัติภารกิจของเรา
- ผู้แสวงหาศรัทธาและผู้ที่มีความปรารถนาดีจากสถานที่ จิตวิญญาณ และวัฒนธรรมต่างๆ

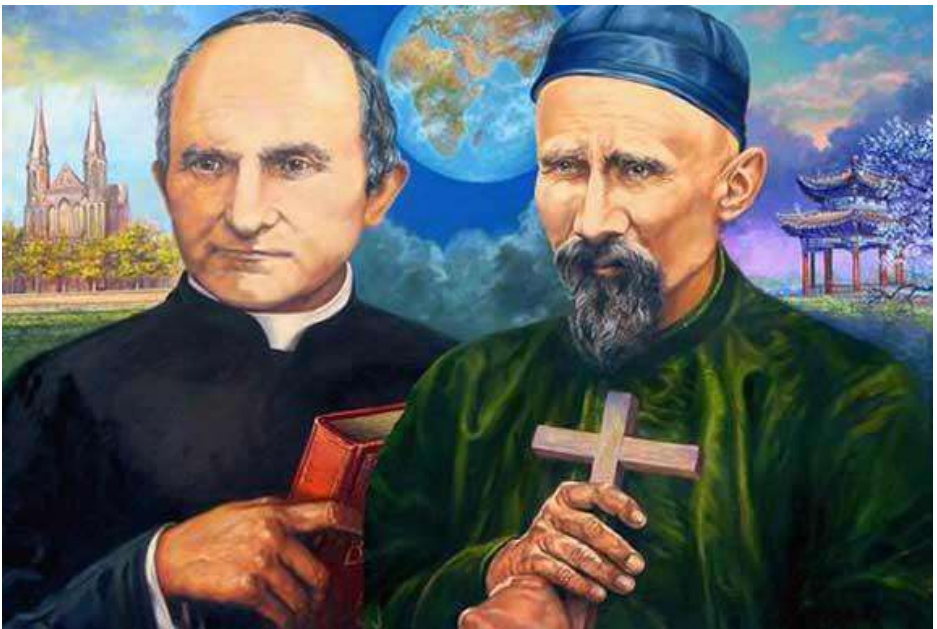
เราร่วมมือกับพันธมิตรในการเสวนาของเรา เพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมแห่งการพบ
หน้าและดูแลรักษาสิ่งสร้างและบ้านที่เราอาศัยอยู่ร่วมกัน

เรามุ่งมั่นที่จะทำตามวิสัยทัศน์และพันธกิจของเราด้วยการจัดกระบวนการ
ฝึกอบรมเบื้องต้นและต่อเนื่องอย่างครบถ้วนเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับงาน
พันธกิจ

Getting to Know the Society of the Divine Word
ทำความรู้จักกับ
คณะพระวอนาตต์ของพระเจ้า

คำถาม : เอกลักษณ์เฉพาะของคณะพระวอนาตต์ของพระเจ้า คืออะไร

คำตอบ : เราเป็นคณะนักบวชแพร่ธรรมคาทอลิกที่มีจำนวนสมาชิกทั้งพระสงฆ์และภราดา มากที่สุดในโลก คณะพระวอนาตต์ของพระเจ้าทำงานในประเทศต่างๆ เพื่อช่วยคนยากจนที่ขัดสนลำบาก นับแต่เริ่มตั้งคณะในปี ค.ศ. 1875 เรามีความภาคภูมิใจในการเป็นผู้ที่ตระหนักถึงความสำคัญของวัฒนธรรม เราให้เกียรติและยอมรับวิถีชีวิตของคนท้องถิ่น ด้วยการรับฟังความเชื่อของเขา และในขณะเดียวกันแบ่งปันความเชื่อของเรา พวกเราซึ่งมาจากวัฒนธรรมที่แตกต่าง

ตั้งใจที่จะอยู่และทำงานร่วมกันเป็นหมู่คณะ เพื่อเฉลิมฉลองและเป็นพยานถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันในพระอาณาจักรของพระเจ้า

คำถาม : คณะทำงานรับใช้ที่ไหนบ้าง

คำตอบ : ปัจจุบันคณะพระวจนาศรัยของพระเจ้า ทำงานในเกือบ 80 ประเทศทั่วโลก และมีสมาชิกเกือบ 6000 คน เราประกาศพระวรสารและแบ่งปันพระวาจาของพระเจ้าด้วยการดำเนินชีวิต ทำงาน เทศน์สอนและแบ่งปันเกี่ยวกับงานอภิบาลด้านต่างๆ กับมวลมนุษยย์ในโลก คณะ SVD แบ่งเขตงานแพร่ธรรมซึ่งแพร่ขยายไปทั่วโลก ออกเป็นสี่ภาคคือ แอฟริกา เอเชียและแปซิฟิก อเมริกาใต้และอเมริกาเหนือ และยุโรป ส่วนในประเทศไทย ปัจจุบัน เราทำงานรับใช้ในกรุงเทพฯและสังฆมณฑลอุดรธานี ซึ่งอยู่ในภาคอีสาน

คำถาม : งานของคณะที่ทำมีอะไรบ้าง

คำตอบ: สามารถพูดได้ว่างานของเรา เป็นงานแพร่ธรรมที่สอดคล้องกับยุคสมัยใหม่ เราปฏิบัติตามแนวทางของสังคายนาวาติกันที่ 2 เรื่องการแพร่ธรรมของพระศาสนจักร ด้วยการพยายามนำข่าวดีแห่งความรอดพ้นสู่ทุกชนชาติ ด้วยความเคารพในศักดิ์ศรีของมนุษยย์และวัฒนธรรมท้องถิ่น

ในพระศาสนจักรคาทอลิก เป็นที่รู้จักกันว่าเราทำงานกับคนพื้นเมือง แรงงานพลัดถิ่น ผู้อพยพพลัดถิ่น และคนด้อยโอกาส งานอภิบาลของเรามีความหลากหลาย เพราะเราตอบสนองต่อความต้องการของแต่ละชุมชนที่เราไปรับใช้

ณ ที่บางแห่งในโลกนี้เราช่วยพัฒนาระบบการศึกษา และในบางแห่งเราช่วยตั้งโครงการเกี่ยวกับมนุษยชนและการพัฒนาสังคม นอกจากนี้เรายังทำงานอภิบาลด้านต่าง ๆ ด้วย รวมทั้งการเป็นผู้นำการเข้าเงียบ การเป็นผู้ให้คำปรึกษาแนะนำ และการเป็นจิตตาสถิต ทั้งนี้ด้วยการตระหนักถึงศักดิ์ศรีของมนุษย์ทุกคน และเอาใจใส่เป็นพิเศษต่อผู้ด้อยโอกาส

คำถาม : จำนวนสมาชิกคณะพระวอนาตต์ของพระเจ้าเทียบกับคณะนักบวชอื่น ๆ ในพระศาสนจักรเป็นอย่างไร

คำตอบ : ในบรรดาคณะนักบวชชายในพระศาสนจักรคาทอลิก เรามีสมาชิกมากเป็นอันดับห้า แต่สำหรับคณะนักบวชที่ประกอบด้วยทั้งพระสงฆ์และภราดา ที่มุ่งทำงานแพร่ธรรมเป็นหลัก เราเป็นคณะที่มีสมาชิกมากเป็นอันดับหนึ่ง

คำถาม : ลักษณะเด่นของคณะพระวอนาตย์ของพระเจ้าคืออะไร

คำตอบ : ตลอดประวัติศาสตร์ของคณะ คณะพระวอนาตย์ของพระเจ้าให้ความสำคัญต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม สมาชิกของคณะได้ตัดสินใจที่จะสร้างคณะด้วยความตั้งใจให้มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม คณะของเรามักดึงดูดความสนใจของบุคคลที่แสวงหาความแปลกใหม่ และไม่กลัวที่จะทำสิ่งท้าทายทั้งต่อภายนอก และภายในจิตใจของตนเอง

คำถาม : คณะพระวอนาตย์ของพระเจ้า มีชื่อเรียกอย่างอื่น หรือไม่

คำตอบ : มี คณะมีหลายชื่อแตกต่างกันตามภาษาที่ใช้ ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ โดยทั่วไปรู้จักกันในชื่อ Divine Word Missionaries ที่กรุงโรม เรียกเราว่า Verbitas ที่อเมริกากลางและอเมริกาใต้เรียกเราว่า Verbiti บางประเทศในทวีปแอฟริกาเรียกเราว่า Verbites และหลายคนเรียกเราอย่างง่าย ๆ ว่า SVD ซึ่งเป็นตัวย่อชื่อของคณะที่มาจากภาษาละตินว่า Societas Verbi Divini

คำถาม : คณะมีสมาชิกทั้งที่เป็นภราดาและพระสงฆ์ทั้งหมดกี่คน

คำตอบ : คณะพระวอนาตย์ของพระเจ้ามีสมาชิกในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกเกือบ 6000 คน ในประเทศไทยเรามีสมาชิก 13 คนจาก 5 ประเทศด้วยกัน ซึ่งจำนวนนี้

ยังค่อนข้างน้อยเนื่องจากคณะเข้ามาทำงานในประเทศไทยได้ไม่นานนัก
อย่างไรก็ตาม เราหวังว่าในอนาคต จะมีสมาชิกของคณะจากประเทศต่าง ๆ เข้า
มาทำงานมากขึ้น และอาศัยความช่วยเหลือของพระเจ้าเราหวังที่จะมีกระแสราย
จากประเทศไทยด้วย

คำถาม : อยากรับอายุเฉลี่ย ของสมาชิกคณะ SVD

คำตอบ : อายุเฉลี่ย คือ 47 ปี

คำถาม : คณะพระวอนาตต์ของพระเจ้า ก่อตั้งขึ้นที่ไหน และมีความเป็นมา
อย่างไร

คำตอบ : นักบุญอาร์โนลด์ เจนเซน ซึ่งได้รับการสถาปนาเป็นนักบุญในปี ค.ศ.
2003 โดยพระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 เป็นผู้ก่อตั้งคณะพระวอนาตต์ของ
พระเจ้าในปี ค.ศ. 1875 นักบุญอาร์โนลด์เป็นพระสงฆ์สังฆมณฑลในประเทศ
เยอรมันนี ท่านได้เห็นถึงความต้องการ ที่จะมึคณะแพร่ธรรมแห่งประเทศไทย
เยอรมันนี แต่เนื่องจากสมัยนั้นประเทศเยอรมันนีมีปัญหาด้านการเมือง ท่านจึง
ก่อตั้งบ้านของคณะขึ้นที่หมู่บ้านสไตล์ ประเทศฮอลแลนด์ เมื่อคุณพ่อเจนเซน

เสียชีวิตในปี ค.ศ. 1909 ขณะนั้นคณะ SVD มีสมาชิกผู้แพร่ธรรมทำงานใน 15 ประเทศ 6 ทวีป ปัจจุบันเราทำงานในเกือบ 80 ประเทศ 6 ทวีป

คำถาม : การเป็นพระสงฆ์และภราดา (บราเดอร์) แตกต่างกันอย่างไรร

คำตอบ : ผู้ถวายตัวเป็นนักบวชทั้งที่เป็นพระสงฆ์ หรือภราดา (บราเดอร์) ต่างเป็นสมาชิกของคณะนักบวชคณะใดคณะหนึ่ง เช่น คณะฟรังซิสกัน คณะเยซุอิต คณะเบเนดิกติน หรือ คณะพระวจนาดิ์ของพระเจ้า คณะนักบวชแต่ละคณะล้วนก่อตั้งขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการของพระศาสนจักรในด้านต่าง ๆ เช่น เพื่อสอนหนังสือ เพื่อสวดภาวนา และแพร่ธรรม พระสงฆ์เป็นศาสนบริกรด้านศีลศักดิ์สิทธิ์ มีหน้าที่ถวายบูชามิสซา และโปรดศีลศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ

ส่วนนักบวชที่เป็นภราดาหรือบราเดอร์ เป็นชายผู้มอบอุทิศตนเพื่อเจริญชีวิตเป็นนักบวชตามคำปฏิญาณเพื่อตอบสนองต่อการเรียกของพระเจ้า บราเดอร์ทำงานต่างๆ ที่สอดคล้องกับจิตตารมณ์ของคณะนักบวชที่ตนเป็นสมาชิก และตามแบบอย่างของพระเยซูเจ้า

คำถาม : พระสงฆ์นักบวช กับพระสงฆ์สังฆมณฑลต่างกันอย่างไร

คำตอบ : ดังที่ได้อธิบายแล้ว พระสงฆ์นักบวชต้องเป็นสมาชิกของคณะนักบวชคณะใดคณะหนึ่ง คณะนักบวชแต่ละคณะตั้งขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการพิเศษของพระศาสนจักร ด้วยการทำงานที่หลากหลาย พระสงฆ์นักบวชสามารถถูกส่งไปทำงานในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ที่มีคณะนักบวชนั้นทำงานอยู่ ส่วนพระสงฆ์สังฆมณฑลมีหน้าที่ทำงานอภิบาลในเขตสังฆมณฑลที่ตนสังกัด และต้องนบনอบเชื่อฟังประมุขของสังฆมณฑลที่ตนสังกัด โดยปกติพระสงฆ์สังฆมณฑลทำงานอภิบาลในวัดที่ได้รับมอบหมายให้ดูแล แม้ว่าพระสงฆ์บางท่านอาจต้องทำหน้าที่อื่นๆ ด้วย เช่นงานบริหารจัดการ งานสื่อสารมวลชน งานสอนหนังสือ หรือเป็นจิตตอภิบาลในโรงพยาบาล หรือเรือนจำ พระสงฆ์สังฆมณฑลไม่ปฏิบัติตน แต่สัญญาที่จะรักษาความโศคบริสุทธิ์และนบনอบเชื่อฟังพระสังฆราชผู้เป็นประมุขสังฆมณฑลของตน ทั้งพระสงฆ์นักบวชและพระสงฆ์สังฆมณฑล ทำงานด้านพิธีกรรม และโปรดศีลศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ

คำถาม : ผมจะรู้ได้อย่างไรว่า พระเจ้าทรงเรียกผมให้เป็นพระสงฆ์ หรือให้เจริญชีวิตเป็นนักบวช

คำตอบ : คำถามนี้ตอบได้ไม่ถ้ง่ายนัก ในที่นี้ขอเสนอวิธีปฏิบัติห้าประการเพื่อช่วยคุณในการตัดสินใจ

- สวดภาวนา: การสวดภาวนาช่วยในการรับฟังเสียงเรียกของพระเจ้า

- ปรีกษากับคนอื่น: บ่อยครั้งที่พระเจ้าตรัสกับเราผ่านบุคคลรอบข้าง
- พิจารณาเกี่ยวกับพรสวรรค์และความสามารถของตน : คุณมีพรสวรรค์และความสามารถที่สอดคล้องกับความต้องการของพระศาสนจักรและของคณะแพร่ธรรมหรือไม่
- ขอความช่วยเหลือจากพ่อหรือแม่วิญญาน: พ่อหรือแม่วิญญานที่มีคุณสมบัติเหมาะสมสามารถช่วยให้คุณให้ค้นพบการประทับอยู่ของพระเจ้าในชีวิตของคุณได้
- เข้ารับการอบรมเพิ่มเติม: หากคุณไม่แน่ใจเกี่ยวกับเสียงเรียกที่พระเจ้าทรงเรียกคุณให้เป็นนักบวช การอบรมจะช่วยให้คุณให้สามารถเติบโตและเข้าใจกระแสเรียกชัดเจนขึ้น

คำถาม : จะรู้ได้อย่างไรว่าคณะนักบวชไหน เหมาะสมสำหรับผม

คำตอบ : ในการแสวงหาการตอบสนองที่เฉพาะเจาะจงสำหรับคุณต่อการเรียกของพระเจ้านั้น คุณอาจติดต่อกับคณะนักบวชหรือสังฆมณฑลที่มีภารกิจสอดคล้องกับพรสวรรค์หรือความสามารถของคุณ สำหรับคณะ SVD แล้วไม่ว่าที่ไหนที่พระศาสนจักรต้องการให้มีงานแพร่ธรรม เราก็พร้อมที่จะตอบสนอง

คำถาม : “SVD” คืออะไร

คำตอบ : สมาชิกคณะนักบวชเกือบทั้งหมดจะใช้อักษรย่อต่อท้ายชื่อของตนเพื่อบ่งบอกถึงคณะนักบวชที่ตนสังกัด เช่น SJ หมายถึงการเป็นสมาชิกของคณะเยซุอิต, OSF หมายถึงการเป็นสมาชิกของคณะฟรังซิสกัน SVD (คือตัวย่อของคำว่า Societas Verbi Divini) หมายถึงการเป็นสมาชิกคณะพระวาจาดั่งของพระเจ้า

คำถาม : สมาชิกคณะ SVD ใส่ชุดนักบวชหรือไม่

คำตอบ : ในประเทศไทยสมาชิกคณะ SVD ไม่มีเครื่องแบบเฉพาะของคณะ เราใส่เสื้อผ้าที่เหมาะสมกับลักษณะของงานที่ทำและสอดคล้องกับวัฒนธรรมท้องถิ่น เวลาประกอบพิธีมิสซาบูชาขอบพระคุณ หรือร่วมในพิธีกรรมต่างๆ พระสงฆ์และบราเดอร์ ใส่เสื้อผ้าที่เหมาะสมกับกิจกรรมนั้นๆ

คำถาม : จิตตารมณ์ของคณะพระวอนาตถ์ของพระเจ้า คืออะไร

คำตอบ : คำว่า “จิตตารมณ์” (charism) มาจากคำภาษากรีก “charis” หมายถึง “พระพรหรรษา” พระพรหรรษาเป็นสิ่งที่ได้รับจากพระเจ้าโดยไม่ได้ขึ้นอยู่กับคุณความดีหรือการกระทำของตน ในฐานะเป็นคณะแพร่ธรรมคาทอลิก เราแบ่งปันพระพรหรรษานี้ โดยใช้พระพรของเราเพื่อคนอื่น และเผยแพร่งานประกาศข่าวดีของพระเจ้า พระพรหรรษานี้ได้ทวีมากขึ้นตามจิตตารมณ์ของนักบุญอาร์โนลด์ เจนเช่นผู้ตั้งคณะ และแสดงออกให้เห็นประจักษ์ผ่านทางงานแพร่ธรรมและชีวิตกลุ่มคณะที่ประกอบด้วยสมาชิกหลากหลายเชื้อชาติจากนานาประเทศ สมาชิกนักบวชในคณะพระวอนาตถ์ของพระเจ้าปฏิญาณตนถึงความโศดบริสุทธ์ ความยากจนและความนบนอบ เราเรียนรู้ภาษาและ

วัฒนธรรมของผู้คนที่เรารับใช้และพร้อมที่จะออกจากบ้านเกิดของตน เพื่อรับใช้ในเขตแพร่ธรรมต่างๆ ทั่วโลก

คำถาม : สมาชิกคณะพระวจนาศ์ของพระเจ้ามีชีวิตการสวดภาวนาแบบใด

คำตอบ : ตามประเพณีของคณะ ชีวิตการสวดภาวนาของสมาชิกคณะพระวจนาศ์ของพระเจ้า ดำเนินภายใต้รูปแบบหนึ่งเดียว ประกอบด้วยกิจศรัทธาสามประการซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อท่านนักบุญอาร์โนลด์ เจนเช่นผู้สถาปนาคณะ นั่นคือกิจศรัทธาต่อแม่พระ กิจศรัทธาต่อดวงพระหฤทัยศักดิ์สิทธิ์ยิ่งของพระเยซูเจ้า และกิจศรัทธาต่อพระจิตเจ้า หลังสังคายนาวาติกันที่สอง การเลียนแบบอย่างของพระเยซูเจ้าของเราสะท้อนการเสด็จมาของพระวจนาศ์ของพระเจ้าจากพระอูระของพระบิดาและจากรูปปรากฏของพระตรีเอกภาพ นี่คือการมุ่งมั่นสูงสุดของเราในการก้าวสู่โลกในฐานะธรรมทูตผู้แพร่ธรรม

คำถาม : ขั้นตอนการอบรมของคณะพระวจนาศ์ของพระเจ้ามีอะไรบ้าง

คำตอบ : การอบรมเป็นการเดินทางแห่งการค้นหาและพัฒนา ช่วยให้ผู้คนเติบโตทั้งด้านจิตวิญญาณและส่วนบุคคล การอบรมช่วยเตรียมคุณให้พร้อมที่จะรับใช้ประชากรของพระเจ้าและช่วยให้มั่นใจในกระแสเรียกของตน ที่จะเป็น

ธรรมทูตแพร่ธรรมในคณะ SVD การอบรมที่เนรของคณะจะได้รับมี 5 ประการที่สำคัญคือ ความเป็นมนุษย์ ชีวิตจิต สติปัญญา ความหลากหลายทางวัฒนธรรม การใช้ชีวิตในวัฒนธรรมที่แตกต่างและการศึกษาอบรมเกี่ยวกับงานธรรมทูตแพร่ธรรม พร้อมกับการเรียนรู้ด้านวิชาการ เนรยังจะมีส่วนร่วมในการเข้าเฝ้ายางานอภิบาล พิธีกรรม การรับการศึกษาด้านชีวิตจิต และกิจกรรมกลุ่ม

คำถาม : เกณฑ์ในการรับสมัครผู้สนใจเข้าคณะพระวอนาตต์ของพระเจ้า มีอะไรบ้าง

คำตอบ : อาศัยแนวทางจากพระวินัยของคณะพระวอนาตต์ของพระเจ้า เมื่อผู้รับผิดชอบด้านกระแสรเรียก และคณะกรรมการด้านกระแสรเรียก ทำการตัดสินใจเกี่ยวกับผู้ขอสมัคร พวกท่านจะพิจารณาลักษณะที่ปรากฏเชิงบวกในเรื่องต่อไปนี้

- มีความเชื่อมั่นคง มีชีวิตจิตที่ดี มีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นในกิจกรรมต่าง ๆ ของพระศาสนจักร รวมทั้งการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของวัด หรือกิจกรรมรับใช้อื่นๆ

- มีความศรัทธาเหมาะสมกับวัย มีความสนใจอย่างแท้จริงที่จะตอบรับ
กระแสเรียกเป็นธรรมทูตแพร่ธรรม
- มีการตอบสนองกระแสเรียกเป็นธรรมทูต มีความหวังใฝ่ผู้อื่น และมี
จิตใจที่ดีงาม
- มีความสามารถที่จะเรียนรู้ตามเกณฑ์การศึกษา
- มีสุขภาพร่างกาย แข็งแรง สมบูรณ์ และสุขภาพจิตที่ดี
- มีมนุษยสัมพันธ์ที่เหมาะสมกับวัย
- มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่
- มีความสำนึกต่อเป้าหมายของชีวิต
- มีความสามารถที่จะเจริญชีวิต โดยถือ โสดบริสุทธิ์
- มีความสมัครใจที่จะดำเนินชีวิตในวัฒนธรรมที่แตกต่าง

คำถาม : คณะพระวอนาถ์ของพระเจ้า จัดค่ายกระแสเรียกหรือไม่

คำตอบ : แม้ปัจจุบันคณะไม่ได้จัดค่ายกระแสเรียก แต่เรายินดีต้อนรับบุคคลที่สนใจจะมาสัมผัสชีวิตกระแสเรียกในคณะของเรา ซึ่งเป็นโอกาสที่จะทำความรู้จักกับคณะมากขึ้น และจะได้เข้าใจวิธีทำงานและจิตตารมณ์ของคณะ

คำถาม : ผมจะค้นหาข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับคณะพระวอนาถ์ของพระเจ้าในประเทศไทยได้อย่างไร

คำตอบ : คุณสามารถรับข้อมูลเพิ่มเติม โดยติดต่อ คุณพ่อแอนโทนี่ เลดีง SVD โทร 0618422223. Email: anthonysvd@gmail.com

ขอให้ความมีดมนของบาป
และวันคืนแห่งการไร้ความเชื่อ
จงสลายไปเฉพาะพระพักตร์ความสว่าง
ของพระเจ้านาถ
และขอให้ดวงหฤทัยของพระเยซูเจ้า
ดำเนินพระชนม์ชีพของพระองค์
ในดวงใจของทุกคน
อาแมน

**PRAYER OF
ST. ARNOLD JANSSEN**

"May the darkness of sin and the night of unbelief vanish before the **LIGHT OF THE WORD** and the **SPIRIT OF GRACE**, and may the **HEART OF JESUS** live in the hearts of all people."